

ДЖЕЙМС ХАДЛИ

ЧЕЙС

АЛБОР

ЧУК, ЧУК!
КОЙ Е ТАМ?

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС ЧУК, ЧУК! КОЙ Е ТАМ?

Превод: Роза Григорова

chitanka.info

Джони Бианда дълги години е бил най-добрият стрелец и най-довереният човек на Джо Масино — шеф на престъпна организация, свързана с мафията. В залеза на кариерата си Джони Бианда се оказва изхвърлен на боклука, без спестявания, без надежда някога да може да осъществи мечтата на живота си — да притежава лодка. Когато решава да открадне голяма сума от Масино, той твърдо вярва в безпогрешността на плана си, както и в закрилата на медальона с образа на Свети Христофор. Само че съдбата е определила друго.

ГЛАВА ПЪРВА

Росящият дъждец падаше върху изпотеното лице на Черния Сами, който се тътреше надолу по пътя с чантата с парите в ръце. Беше висок, дългнест негър на около тридесет години. При неговите мускулести рамене на боксьор и огромните му ръце и крака трудно би могло да се предположи, че е страхлив като мишка. Големите му черни очи се въртяха изплашено, докато вървеше с ясното съзнание, че носи в опърпаната чанта някъде около шестдесет хиляди долара и, което беше още по-лошо — че всички наоколо знаеха това.

Всеки петък точно по едно и също време той предприемаше този дълъг поход, който продължаваше четири часа. Събираше парите от барове, вестникарски будки и букмейкъри. По време на това уморително пътешествие Сами се изпотяваше от страх, като очакваше всеки момент някой смахнат тип да го застреля и да грабне парите.

Имаше зад гърба си петстотин и двадесет петъци, през които бе вършил тази работа, и въпреки че досега нищо не се бе случвало, той не можеше да прогони страха от себе си. Все си мислеше, че ако му се е разминало този петък, можеше да се случи следващия.

След цели десет години Сами все още не можеше да повярва в силата на своя шеф Джо Масино. Не можеше да повярва, че е възможно човек да държи този разпрострян град с близо половин милион жители в такава безмилостна хватка, така че никой да не се осмелява да посегне на чантата с парите, която носеше Сами, дори някой откачен.

Той често си казваше, че е побъркан, загдето се бои чак толкова, след като Джони Бианда беше винаги с него — а Джони бе считан за най-добрия стрелец в бандата на Масино.

— Ако нещо стане, Сами — поне сто пъти му бе повтарял Джони, — хвърляш се върху чантата, а другото оставяш на мен.

Тези думи би трябвало да успокояват, но те не успокояваха Сами. Фактът, че дори Джони смяташе за възможно нещо да се случи, караше стомаха му да се свива.

При все това той си казваше, че да бъде под защитата на Джони е къде по-добре от нищо. Те с Джони бяха събирачи на пари за Масино през последните десет години. Двадесетгодишният Сами бе приел работата, защото му плащаха добре, а и нервите му по онова време бяха много по-здрави от сега. Освен това, макар да го беше страх, той беше горд, че е избран за събирач на Масино, защото това означаваше, че шефът му има доверие. Е, може и да му нямаше чак толкова доверие, след като Джони винаги беше с него, а съществуваше и напълно изпитана система срещу измама. Сами получаваше запечатан плик, в който се намираха парите, а Джони — запечатан плик с подписана бележка, сочеща на колко възлиза сумата. Чак когато пристигнеха в кантората на Масино и парите бяха преброени, те научаваха колко бяха събрали, а за десетте години, през които вършеха тази работа, сумата се бе увеличавала, докато миналия петък бе достигнала тревожната (за Сами) цифра шестдесет и три хиляди долара!

Със сигурност, въпреки ужасната репутация на Масино и способността на Джони да стреля бързо, някой смахнат можеше и да се изкуши да отмъкне парите, мислеше си Сами, докато се тътреше по пътя. Неспойно се огледа наоколо. В бедняшката улица кипеше работа и беше пълно с хора, които му правеха път, усмихваха се и подвикваха.

Едър чернокож мъжага, висок почти колкото Сами, подхвърли от стълбите на една къща:

— Да не ги загубиш, приятелче Сами, да не ги загубиш! Тая стара чантичка глътна сичките ми парици!

Тълпата се разсмя, а Сами, който започна да се поти по-силно, ускори крачка. Трябваше да приберат още една вноска, преди да влязат в очукания форд на Джони и Сами най-после да си отидъхне.

Наблюдавани от тълпата, те се вмъкнаха в залата за залагания на Соли Джейкъб.

Соли — грамаден мъж с огромно шкембе и лице сякаш направено от тесто, беше приготвил пликите.

— Не е лошо тази седмица — рече той на Сами, — но кажи на мистър Джо, че следващата ще е златна мина. Двадесет и девети февруари! Всеки ахмак в града ще си опита късмета. Кажи на мистър

Джо, че ще ти трябва камион, за да закараш парите. Хич не се заблуждавай, че ще можеш да ги занесеш!

Сами се сви от страх, докато пъхаше плика в чантата.

— И виж какво, Джони — додаде Соли, като подаваше на Джони неговия плик, — може би няма да е зле да осигурите на Сами по-добра защита следващата седмица. Поговори с мистър Джо.

Джони изсумтя. Не беше от приказливите. Обърна се към вратата и излезе на улицата, следван от Сами.

Трябваше да изминат само няколко метра, за да стигнат до мястото, където Джони беше паркирал колата си, и Сами с облекчение се настани на мястото до шофьора. Бележникът около дебелината му китка се връзваше в кожата. Това също беше нещо, което го плашеше: да е прикован към чантата! Чел беше веднъж за някакъв банков касиер, на когото един откачен отсякъл ръката с брадва, за да му отмъкне чантата. Ами ако останеше без ръка!

Джони седна на шофьорското място и затърси ключа от стартера. Сами му хвърли неспокоен поглед. Струваше му се, че нещо гложди Джони отвътре. През последните няколко седмици беше станал помълчалив от всякога. Да, Сами беше сигурен, че нещо го мъчи и това го тревожеше, защото беше привързан към този нисък, набит мъж с гъста, тук-там прошарена черна коса, с хлътнали кафяви очи и твърда, решителна брадичка. Джони беше корав като камък, а ударът му — като ковашки чук. Сами никога нямаше да забрави как беше обработил веднъж един хлапак, който насила си търсеше белята. Заедно с Джони се наслаждаваха на бирата си в един бар в центъра на града, когато този пънкар, два пъти по-едър от Джони, се бе изправил пред тях и бе казал с глас като каменотрошачка, че няма да пие там, където има негър.

Джони беше отвърнал спокойно:

— Тогава пий другаде.

Сами винаги се беше възхищавал на тази способност на Джони: той всякога говореше спокойно. Никога не крещеше.

Пънкарят се бе извъртял към Сами, който се изпоти от ужас, но Джони застана между тях, така че юмрукът на хлапака попадна в него. На Сами крошето му се стори дяволски силно, но Джони дори не бе гъкнал. Той леко се олюля, после пънкарят получи такова фрасване в

челюстта, което я смаза и го повали. Сами не бе успял да види удара — прекалено бърз беше, но видя резултата.

Да, Джони беше корав като камък, но беше добър към Сами. Не говореше много. Всъщност след десет години съвместна работа Сами знаеше за него много малко или почти нищо, като се изключи това, че е стрелец на Масино от около двадесет години, че е може би на четиридесет и две-три, не е женен, няма роднини, живее в двустаен апартамент и Масино има високо мнение за него.

Винаги, когато Сами беше притеснен за нещо, имаше неприятности с жени или по-малкият му брат го ядосваше, или каквото и да е от този род, той го споделяше с Джони и неговият спокоен глас неизменно успяваше да оправи настроението му, дори и да не решише проблема му.

Когато започнаха да събира парите заедно, Джони беше по-приказлив. Беше казал нещо, което Сами никога нямаше да забрави.

— Слушай, Сами — рекъл беше Джони. — Ще печелиш добри пари от този рекет, но не се заблуждавай. Отделяй десет процента от онова, което печелиш през седмицата. Разбра ли? От всеки десет долара, които спечелиш, отделяй един и не го пипай. След няколко години ще имаш достатъчно, за да бъдеш независим и да се измъкнеш от рекета, защото е ясно като две и две — четири, че рано или късно ще поискаш да излезеш.

Сами беше последвал съвета му. Купи си стоманена касичка и всяка седмица, щом получише заплатата, слагаше десет процента от спечеленото в кутията, която държеше под кревата. Разбира се, имаше случаи, когато беше принуден да я поиздои. Като онази история с брат му, когато той трябваше или да плати петстотин долара, или да отиде в затвора. Или онази работа с Клой, за чийто аборт се наложи да се изръси доста пари, но с течение на годините десетте процента се трупаха и последният път, когато Сами преброи парите, с учудване откри, че са станали три хиляди долара.

Касичката, която не беше голяма, се бе препълнила с десетдоларови банкноти и Сами се загрижи дали да не купи още една. С Джони напоследък ставаше нещо и това го караше да се двоуми дали да поиска съвета му. Сигурен беше, че нещо се върти в главата на Джони, и не искаше да му досажда. Помисли си, че може би ще е по-добре да почака малко, преди да го попита. Може би той щеше да се

освободи от онова, което беше в главата му, и тогава щеше да е в настроение да му даде съвет.

Пристигнаха мълчаливо в офиса на Масино — просторна стая с голямо бюро, няколко стола и канцеларски шкаф. По отношение на офиса Масино изповядваше аскетизма, макар че иначе имаше ролс-ройс, шестнадесетстайна къща в околностите, яхта и друга десетстайна къща в Маями.

Когато Джони и Сами влязоха, той седеше зад бюрото си. До стената се беше облегал Тони Капело, един от бодигардовете на Масино: тънък, мургав мъж със змийски очи и почти толкова бърз стрелец, колкото и Джони. На стол с твърда облегалка се мъдреше и чистеше зъбите си с дървена клечка Ърни Ласини, друг от бодигардовете — дебел, тромав, с белег от бръснар в долната част на лицето — също изкусен стрелец.

Сами се домъкна до бюрото и сложи чантата пред Масино, който, като се облегна назад, се усмихна при вида ѝ.

Петдесет и пет годишен, Масино беше масивно сложен. Среден на ръст, той имаше рамене като оборска врата, върху които направо бе забучена главата с тежко тлъсто лице, сплескан нос, провиснали мустаци и студени сиви очи, които плашеха мъжете, но интригуваха жените. Масино беше голям коцкар. Макар и дебел, той все още беше як и навремето лично бе наказал един от бандата си, така че човекът излезе от строя за цели два-три месеца.

— Няма проблеми нали, Сами? — попита Масино и малките му сиви очи се прехвърлиха на Джони, който кимна с глава. — О'кей... Повикай Анди.

Но Анди Лукас, счетоводителят на Масино, вече беше влязъл.

Анди беше на шестдесет и пет години — дребничък, подобен на птица човек с компютър в мозъка. Преди петнадесет години бе излежал присъда за измама и когато излезе, Масино, давайки си сметка за дарбите му, го нае да контролира неговото финансово царство. Както повечето неща, които Масино правеше, и този път изборът му бе добър. В целия щат нямаше по-находчив от Анди, що се отнася до данъчни формуляри, инвестиции или идеи как да се направят пари.

Анди отключи белезника от изпотената китка на Сами, след което намести стол до Масино и започна да проверява съдържанието на чантата, а Масино го гледаше и дъвчеше загасналата си пура.

Сами и Джони отстъпиха встрани от бюрото и зачакаха. Сумата възлезе на шестдесет и пет хиляди долара.

Анди напъха парите обратно в чантата, след това, като кимна на Масино, я отнесе в своята стая и я заключи в голям старомоден сейф.

— О'кей — рече Масино, като се обърна към Джони и Сами, — вие двамата сте свободни. Няма да ми трябва до следващия петък. Знаете ли какво е следващият петък? — Острите му очички се спряха върху Джони.

— Двадесет и девети.

Масино кимна.

— Точно така. Особеният ден, високосният ден. Бас държа, че сборът ще е около 150 000 долара.

— И Соли каза същото.

— Даа. — Масино пусна угасналата пура в пепелника. — Така че... Ърни и Тони ще дойдат с вас. Ще събирате парите с колата. Да не ви пука за трафика. Ще кажа две приказки на комисаря. Идния петък ченгетата ще гледат на другата страна, ако ви се наложи да паркирате на сред улицата. 150 000 долара са дяволски много пари, така че някой надрусан може и да реши да се пробва. — Той се вторачи в Сами. — Не бой се момче, ще те пазят. Не се поти толкова.

Сами с мъка направи усилие да се ухили.

— Не се безпокоя, шефе — излъга той. — Ти ми каза какво да правя и ще го направя.

Навън, под ръмящия дъжд, Джони рече:

— Хайде, Сами, ела да изпием по една бира.

Това беше обичайният ритуал след събирането на парите и Сами тръгна с ниския набит мъж, като постепенно, докато вървяха към бара на Фреди, сърцето му започна да се отпуска. Влязоха в топлия полумрак, покатериха се на столчетата и поръчаха бира.

Изпразниха чашите, без да си продумат, после Сами поръча по още една.

— Мистър Джони... — Той спря и погледна притеснено коравото безизразно лице. — Извинявай, но неприятности ли имаш? Нещо си много мълчалив напоследък. Ако мога да ти помогна... — Той започна да се поти, изплашен, че се е обадил не на място.

Джони го погледна и се усмихна. Не се усмихваше често, но когато го правеше, заливаше Сами с топло щастие.

— Не... Няма нищо. — Той присви тежките си рамене. — Може би остарявам... Във всеки случай благодаря ти, Сами. — Извади пакет цигари, търкулна една към Сами и запали. — Дяволски тъп живот, нали? В него няма бъдеще за нас. — Изпусна дима през ноздрите си, после попита:

— Ти какво мислиш, Сами?

Сами се въртеше на стола си.

— Парите са добри, мистър Джони. Страх ме е, но парите са добри. Какво друго бих могъл да правя?

Джони го изгледа, след това кимна.

— Така е... Какво друго би могъл да правиш? — спря за миг, после додаде — Спестяваш ли?

Сами се усмихна щастливо.

— Точно както ми каза, мистър Джони. На всеки десет долара — един. Ти така ми каза и сега имам три бона в една кутия под кревата. — Замълча и усмивката му изчезна. — Не знам какво да правя с тях.

Джони изпъшка:

— Държиш всичките тези пари под кревата?

— Че какво друго да ги правя?

— Внеси ги в банка, перко такъв!

— Не обичам банките, мистър Джони — рече сериозно Сами. — Те са за белите хора. Най-добре си е под кревата. Май ще трябва да си купя нова касичка?

Сами гледаше към Джони с надежда и в очакване той да разреши проблема му, но Джони сви рамене и си допи бирата. Не можеше да се хаби заради тъпите проблеми на Сами. Имаше си твърде много собствени.

— Приятно прекарване. — Той се изхлузи от стола. — Е, ще се видим следващия петък, Сами.

— Мислиш ли, че ще имаме неприятности? — изплашено попита Сами, като последва Джони в дъжда.

Джони видя оголения страх в големите черни очи на Сами и се усмихна.

— Никакви неприятности няма да има. Не и докато аз, Ърни и Тони сме до теб. Спокойно, Сами... Нищо няма да се случи.

Сами проследи с поглед отдалечаващата се кола, после пое по улицата към квартирата си. Петък е много далече, каза си той. 150 000

долара, бе рекъл шефът. Нима на света има толкова много пари? Нищо нямало да се случи. Щеше да повярва на това, когато минеше и следващият петък.

* * *

Джони Бианда отключи вратата на двустайния си апартамент. Влезе в голямата всекидневна, спря и се огледа. Беше живял в този апартамент през последните осем години. Не беше кой знае какво, но това не го тревожеше. Беше поне удобен, макар и мизерен. Имаше два провиснали шезлонга, канапе, телевизор, маса, четири обикновени стола и избелял килим. Точно срещу вратата се намираще мъничката спалня, която едва побираше двойното легло и нощната масичка с вградено в нея шкафче. В съседство имаше душ и тоалетна.

Той свали сакото, разхлаби вратовръзката и остави тридесет и осем калибровия автоматичен пистолет, след което премести един стол до прозореца и седна.

Шумът от улицата достигаше до него. Този шум никога не го дразнеше. Запали цигара и се загледа през мръсното стъкло в отсрещния блок с невиждащ поглед.

Сами беше прав в догадките си, че Джони имаше нещо наум. Това нещо все се въртеше в главата му през последните осемнадесет месеца. Беше започнало да го човърка на четиридесетия му рожден ден. След като го отпразнува с приятелката си Мелани Карели и когато тя заспа, той лежа в тъмнината и мисли за миналото си, като се опита да си представи какво ще е бъдещето. Четиридесет години! Това беше знак, че е в средата на пътя... И то, при положение че не го сполети злополука, не хване рак на белите дробове или не го напълнят с олово. Четиридесет години! Половината от живота му си беше отишла!

Замисли се за времето, останало зад гърба му. Най-напред за майка си, която не можеше да чете и пише, беше се съсипвала от работа и си бе докарала преждевременна смърт, за да запази покрива над главата му, докато баща му, който можеше да чете, но не и да пише, беше робувал в една фабрика за консервиране на плодове: двама достойни благочестиви италиански емигранти, които го бяха обичали и бяха хранили големи надежди за него.

Малко преди да умре, майка му беше дала единственото нещо, което притежаваше: сребърен медальон на Свети Христофор^[1] на сребърна верижка, който беше в семейството ѝ повече от едно столетие.

— Вече нищо друго не мога да направя за теб, Джони — беше му казала тя. — Вземи това. Носи го винаги. Докато го носиш, нищо много лошо не може да ти се случи. Помни това. Аз го носих цял живот и нищо много лошо не ми се случи. Трудно беше, но не и чак толкова зле.

Беше достатъчно суеверен, за да не сваля от себе си медальона, и дори сега, седнал до прозореца, пъхна пръсти под ризата си и го докосна.

Легнал до спокойно дишащата Мелани, той мислеше за годините след смъртта на майка си. С нищо не се бе заловил. След като му омръзнаха постоянните натяквания на баща му, накрая напусна дома. Макар да беше само на седемнадесет години, намери работа като барман в долнопробна кръчма в Джексънвил. Там се свърза с необуздани момчета, дребни крадци и жалки мошеници. Закачи се за Фреди Чиано — обирджия на дребно. Заедно извъртяха доста аферки, главно по бензиностанции, докато полицията не ги пипна. Джони излежа две години и това определи съдбата му. Излезе от затвора обучен за престъпления и сигурен, че следващия път няма да го хванат. Две-три години работи сам като уличен крадец. Парите не му стигаха доникъде, но той все се надяваше на нещо по-голямо. Тогава отново попадна на Чиано, който вече работеше за Джо Масино — преуспяващ главатар на гангстерска банда. Чиано го взе със себе си и Масино го огледа внимателно. Реши, че е направен от добър материал. Търсеше млад, надежден човек, добър стрелец, който да му бъде бодигард. Джони не знаеше почти нищо за pistolетите. За нападенията си използваше детска играчка. Това не обезпокои Масино. Той осигури на Джони обучение. След три месеца Джони се прояви като отличен стрелец и през годините на възхода на Масино към властта беше извършил три убийства, като и трите пъти беше спасявал Масино от сигурна смърт. До момента беше прекарал при Масино двадесет години. Не беше извършил други убийства. Масино седеше здраво на седлото. Контролираше не само профсъюзите в този голям град, но и рекета от залаганията и никой не беше достатъчно силен да му се

противопостави. Джони не му беше вече бодигард. Беше определен да се грижи за Сами, докато той събираше парите от рекета на букмейкърите. Масино вярваше, че трябва да го пазят млади хора. Всеки, прехвърлил тридесет и петте, беше твърде стар, твърде бавен, за да го защитава.

Легнал до Мелани, Джони прехвърляше през ума си всичко това, после насочи мисълта си към бъдещето. Четиридесет години на този свят! Ако скоро не направи нещо, ще стане твърде късно. След две-три години Масино със сигурност ще реши, че е станал прекалено стар, за да пази Сами. Тогава какво? Нямахше да има позлатено ръкуване за него... В това беше уверен. Вероятно щяха да му предложат работа — може би да отговаря за профсъюзните гласувания или за някои текущи дела, или за нещо също толкова ужасно. Това щеше да е отпращането му. Никога не е можел да спестява пари. Устните му се изкривиха в кисела усмивка, като си спомни за съвета, който беше дал на Сами. Парите някак си изтичаха през пръстите му: жени и тази фатална слабост да слуша всякакви истории за дяволски лош късмет и за залагания на коне, които никога не побеждават. Парите идваха и си отиваха, така че той знаеше, че когато Масино го изрита, нямахше да има достатъчно нито за да живее, както иска, нито за да направи това, за което винаги беше копнял.

Откакто се помнеше, беше мечтал да има лодка. Като дете прекарваше цялото си свободно време на пристанището, където богатите имаха яхти, а рибарите — лодки. Морето беше го привличало и още го привличаше като магнит. Когато трябваше да е на училище, той се мотаеше около лодките. Не го интересуваше колко тежка ще е работата или какво ще му платят, стига да го пуснеха на борда. Търкаше палубите, лъскаше медните части и сплиташе въжета за стотинки. Той все още си спомняше за това време от детството като за най-хубавото в живота си.

Както си лежеше в тъмнината, отново усети непреодолима нужда да се върне в морето, но не като хлапе, работещо за центове, което се изпотрепва и съсипва само за да усеща люлеенето на палубата под краката си. Искаше да се върне със своя собствена лодка: лъскава тридесетфутовка, която ще регистрира като рибарска. Ще плава като капитан само с един човек за екипаж, някой като Сами. А защо не и Сами!

Лодката на мечтите му щеше да струва пари: щяха да са необходими доста за рибарските принадлежности и за първите текущи разходи. Беше изчислил, че ще му трябват поне шестдесет хиляди долара.

Казваше си, че е откачил, загдето му идват такива мисли, но това не го спираше нито да мисли, нито да мечтае. Мечтата да има своя лодка, да усеща полюляването на морето го човъркаше като болен зъб, откакто се помнеше, човъркаше го и сега, докато седеше до прозореца.

Мечта, която можеше да се осъществи, ако му паднеше в ръцете голяма сума пари.

Преди около шест месеца му влезе в главата една идея, която той веднага отпъди изплашено... Прогони я, както човек, внезапно усетил пронизваща болка, гони мисълта за рак. Но тя все се връщаше. Преследваше го дори в съня му, докато накрая си рече, че една идея си е само идея и нищо не пречи да се обмисли, нали така? Оглеждането ѝ на никого нямаше да навреди, нали?

И когато започна да я обмисля, за пръв път разбра какво значи да си самотник. Щеше да бъде толкова по-добре, толкова по-успокояващо, ако имаше някой, с когото да я обсъди, но такъв нямаше. Не можеше да се довери на никого. Какъв смисъл имаше да говори за такова нещо с единствения си сигурен приятел Сами Черния? Каква полза би имало от Мелани, ако ѝ кажеше какво става в главата му? Тя щеше да отхвърли идеята за морето и лодката. Щеше да помисли, че се е побъркал.

Даже с майка си, ако беше жива, не би могъл да я сподели. Тя би се ужасила. Баща му пък беше прекалено тъп и имаше прекалено робска душа, така че и с него нямаше да може да обсъди нещо толкова щуро.

Ето защо той обмисляше идеята си, когато беше сам, както започна да прави и сега, седнал до прозореца.

Просто казано, идеята му беше да открадне събраните пари, но за да се оправдае големият риск, мислеше си той, трябваше търпеливо да изчака за някоя голяма вноска, каквато не се съмняваше, че ще има, ако съдеше по досегашния си опит на събирач.

И ето че случаят се представяше! Двадесет и девети февруари! Близо сто и петдесет бона! Големият сбор!

Ако трябва да го направя, ако изобщо искам някога да притежавам онази лодка, разсъждаваше Джони, петък, двадесет и девети февруари, е Денят! С такива пари мога да си купя хубава лодка, даже ще ми останат, така че ако риболовната идея пропадне, ще е без значение. С толкова пари, ако живея внимателно, ще изкарам до смъртта си, ще имам лодката, морето и ще забравя всякакви грижи. Кълна се, че ще зарежа всички залагания на коне! Може дори да кажа сбогом на мацките. Ще си запуща отсега нататък ушите и за всякакви жаловити истории!

Е добре, о'кей, рече си той, като намести по-удобно масивното си тяло в стария шезлонг, значи в петък вечерта на двадесет и девети започваш и вземаш тези пари от Масино. Мислиш за това от доста време вече. Направил си си плановете. Отишъл си толкова далече, че си взел отпечатък от ключа на сейфа при Анди. Стигнат си дори още по-далече: извадил си дубликат на ключа по отпечатъка и знаеш, че ще отвори сейфа. Ето затова си струваше да прекараш две години в затвора: научи разни работи като например да вземаш отпечатъци и да правиш ключове по тях.

При тази мисъл се опита да си припомни как точно беше взел отпечатъка и дребни капчици пот избиха по челото му, когато отново си даде сметка колко беше рискувал.

Сейфът представляваше огромна старомодна буца метал и беше поставен точно срещу вратата в мъничкия офис на Анди. Беше принадлежал на дядото на Масино.

Джони неведнъж беше чувал Анди да се оплаква на Масино от сейфа.

— Трябва ти нещо модерно — настояваше Анди. — Дори едно хлапе може да отвори тая пущина. Защо не ми разрешиш да се отърва от нея и да те снабдя с нещо съвременно?

Джони дори си спомняше отговора на Масино.

— Сейфът принадлежеше на дядо ми. Което е било добро за него, е достатъчно добро и за мен. Ще ти кажа нещо: този сейф е символ на властта ми. Няма човек в града, който да се осмели да го докосне, освен теб и мен. Всеки петък ти слагаш вътре събраното и всеки в града знае, че в събота сутринта парите ще са там за плащанията. Защо? Защото всеки знае, че няма такъв куражлия, който да посегне на нещо, което ми принадлежи. Сейфът е толкова сигурен,

колкото и властта ми... И нека ти кажа още: моята власт е много здрава!

Но Анди пак беше опитал.

— Знам всичко това, мистър Джо — беше го чул да казва Джони, — но е възможно да се намери някой побъркан чужденец, който да не устои на изкушението. Защо да предизвикваме съдбата?

Масино се беше втренил в Анди, очите му приличаха на кубчета лед.

— Ако някой разбие този сейф, няма да види бял ден — отсече той. — И няма да стигне далече. Всеки, който вземе нещо от мен, ще е по-добре да разговаря с гробаря... Но никой няма да посмее. Никой не е толкова тъп, че да се опита да вземе нещо от мен.

Все пак Масино взе мерки думите му да не отидат на вятъра. Така бе постъпвал през целия си живот и предпазливостта му се беше отплащала. Когато следващия петък парите бяха заключени в сейфа, в малкия офис на Анди той заключи и Бено Бианко. Не че Бено беше нещо кой знае какво. Някога той беше изгряваща звезда в бокса в полусредна категория, но не отиде много далеч. Беше доста добър с пистолета и изглеждаше як — много по-як, отколкото беше всъщност. Но не това беше най-важното. Бено беше евтин. Не беше струвал много на Масино, а на сукалчетата в града им правеха впечатление обезобразеното му лице и начинът, по който вървеше и плюеше по тротоара. Те си мислеха, че е наистина силен, а Масино искаше да мислят точно това. Щом като Бено пазеше офиса и при репутацията на Масино и масивността на сейфа, ахмаците, които се разделяха с парите си, се чувстваха сигурни, че когато дойде денят за плащане, парите ще са там и ще ги чакат.

Джони знаеше всичко това. Отварянето на сейфа и обезвреждането на Бено не представляваха никакъв проблем. Спомни си думите на Масино: „*Няма такъв куражлия, който да посегне на нещо, което ми принадлежи*“.

Е, добре, Джони се канеше да посегне на нещо, което принадлежеше на Масино. Смелост? Може би не, но нетърпението да сложи ръка на такава сума, мирисът на морето, мечтата за красивата тридесетфутова лодка пораждаха нещо много повече от смелост. А гробарят? Не, нямаше да има гробар, ако планираше нещата добре, каза си Джони.

Големият сейф оставаше празен през цялата седмица. Използваха го само в петък. Нямаше никаква комбинация — само тежък старомоден ключ. През изтеклите месеци, докато минаваше покрай отворената врата на Анди, Джони научи, че ключът често остава в ключалката. В петък, когато поставяха парите в сейфа, Анди вземаше ключа със себе си вкъщи. Три пъти, късно след полунощ, Джони бе влизал в зданието, бе отивал до офиса на Анди, отключвал с шперц вратата и поглеждал за ключа. На третия път извади късмет! Една сряда през нощта намери ключа на сейфа. Беше дошъл подготвен с топка размекнат маджун. Отпечатъкът му отне само няколко секунди, но Господи, как се изпоти!

Никой не се допускаше в офиса на Анди. Ако някой искаше да говори с него, този някой заставаше на вратата и говореше, но никога не прекрачваше прага. Анди не можеше да понася това. Правеше изключение единствено когато Бено пазеше сейфа в петъчните нощи — тогава Анди почистваше бюрото си, заключваше всяко чекмедже и въобще се държеше така, сякаш предстоеше нашествие на паразити в неговата светая светих.

Джони си игра три нощи, докато направи ключа, след това — на четвъртата, се върна в зданието, отново отключи вратата на стаята на Анди и изпробва своето произведение. Едно пипване с пилата, капка масло — и ключът проработи идеално.

Сега вземането на парите беше лесно. Даже справянето с Бено не беше чак толкова сложно. Въпросът бе какво щеше да стане, когато Масино откриеше, че е ограбен — това беше важното.

„Никой не е толкова тъп, че да се опита да вземе нещо от мен.“

Трикът в тази кражба, реши Джони, е да не се позволи на Масино да разбере кой е взел парите. Веднъж разбере ли кой е крадецът, за нещастника има толкова вероятност да оживее, колкото за парче лед, хвърлено в гореща пещ.

Масино беше свързан с мафията, на която плащаше редовни вноски. Собствената му организация можеше сама да се погрижи за града, така че Джони трябваше да се махне възможно най-бързо от това място. Но тогава Масино щеше да се свърже с мафията и да я предупреди. Цялата ѝ организация щеше да се хвърли в акция. Никой не краде от мафията или от нейните приятели, без да си плати за това: беше въпрос на принцип. В цялата страна нямаше да има град или

градче, където да е безопасно. Джони знаеше всичко това и планът му беше да уреди нещата така, че никой да не се досети кой е взел парите.

Много беше мислил по този въпрос, защото от това зависеше цялото му бъдеще, както и животът му. Щом вземе парите, ще прибягва през улицата до боксовете за багаж на автогарата „Грейхаунд“ и ще ги заключи в някой от тях. Парите ще останат там, докато нещата се поохладят — вероятно три-четири седмици. После, увери ли се, че Масино е вече убеден, че онзи, който е откраднал парите, е успял да забегне с тях, той (Джони) ще премести парите в сейфа на някоя банка. Искаше му се да може да направи това веднага, щом вземе парите, но алибито му зависеше от бързината. Автогарата „Грейхаунд“ беше точно срещу офиса на Масино. Щеше да е въпрос на няколко минути да напъха чантата там и да се върне в квартирата на Мелани. Банката с депозитните сейфове се намираше на другия край на града, а освен това през нощта щеше да е затворена.

Цялата операция изискваше голямо търпение. Като сложеше парите в банка, Джони беше наясно, че ще трябва да почака две-три години, но можеше да почака, след като знаеше, че веднъж напусне ли града, ще има всичките тези пари, за да се установи някъде във Флорида, да си купи лодката и да осъществи стремежа си. Какво са две-три години след толкова години чакане? На Масино полицията му беше в малкия джоб. Джони знаеше, че тя ще бъде извикана веднага, щом бъде открит грабежът, и че полицаите ще обработят сейфа и стаята на Анди за отпечатъци от пръсти. Това не го безпокоеше. Ще носи ръкавици и ще има неопровержимо алиби: по време на кражбата е бил в леглото с Мелани, а колата му е била паркирана пред дома ѝ. Знаеше, че може да разчита на Мелани да си мълчи за тези тридесет минути, през които ще извърши кражбата.

Понеже очевидно сейфът щеше да бъде отворен с ключ, цялата тежест от подозренията на Масино щеше да падне върху Анди и полицията наистина щеше да види сметката на Анди, защото той единствен е разполагал с ключ, а имаше и криминално минало. Може би Анди нямаше да може да докаже невинността си, но ако успееше, тогава Масино щеше да се огледа наоколо за други членове на бандата си. Щеше да разбере, че е работа на вътрешен човек заради ключа. Имаше двеста души, които идваха и си отиваха. Последния човек, когото би заподозрял, казваше си Джони, беше неговият верен Джони,

който в миналото на три пъти му бе спасявал живота и винаги се беше държал добре и беше правил онова, което му заръчат.

Седнал до прозореца, Джони прехвърляше мислено плана си отново и отново и не можеше да му намери грешка, но все пак беше неспокоен.

Той чуваше резкия безмилостен глас на Масино, който казваше: *„Никой не е толкова тъп, че да се опита да вземе нещо от мен“*.

Но може да се намери някой достатъчно умен, помисли си Джони, и като пъхна пръсти под ризата си, докосна медальона на свети Христофор.

[1] Св.мчк Христофор — роден в Сирия, обявен за мъченик около 250 г. Името му идва от гръцкото Христофорос — пренасящ Христа, и сочи за едно от чудотворствата в живота на този светец. Празник — 9 май. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Мелани Карели, момичето на Джони, беше родена в бедняшки квартал на Неапол. На четиригодишна възраст беше изпратена заедно с други деца да проси от туристите по улицата. Животът за нея и родителите ѝ беше тежък. Баща ѝ — сакат човек, упорито предлагаше пощенски картички и фалшиви писалки „Паркър“ пред по-добрите хотели. Майка ѝ вземаше пране вкъщи.

Когато Мелани стана на петнадесет години, дядо ѝ, който имаше шивашко предприятие в Бруклин, ѝ писа, че може да я използва в мъничката си фабрика, и майка ѝ и баща ѝ с радост я изпратиха: третокласният корабен билет беше купен от дядо ѝ. Мелани твърде много си падаше по момчетата и родителите ѝ се ужасяваха от почти сигурните изгледи рано или късно да им тръсне някое нежелано бебе.

Три убийствени години тя беше работила във фабриката и накрая реши, че не това ще бъде нейният път в живота. Открадна петдесет долара от дядо си и напусна Бруклин. Когато пристигна в Ийст Сити — града на Джони — реши, че е достатъчно далече от Ню Йорк, за да е в безопасност, и се установи там. Всъщност нямаше защо да се тревожи за безопасността си: дядо ѝ беше много доволен, когато откри, че я няма.

Намери си работа като сервитьорка в долнопробен снекбар, но часовете бяха убийствени. Напусна, последваха други работи, после, след една година, я взеха в един от многото евтини магазини в града, което я задоволи. Заплатата не беше голяма, но най-после беше самостоятелна, без някой постоянно да ѝ нарежда какво да прави и как да се държи, а си имаше и малка стая, която беше нейна и само нейна.

Мелани имаше прелъстителна хубост, без да е красива. Имаше дълга, черна като антрацит коса, едри гърди, яки бедра и горещото слънце на Неапол в кръвта си. Мъжете, когато я поглеждаха, разбираха това. Закупчикът на магазина — стеснителен дебел мъж, който живееше в постоянен ужас от жена си, беше полудял по нея. От време на време тя му позволяваше да пъхне ръка под полата ѝ, но не повече,

а за отплата той я направи отговорничка на щанда за мъжки ризи, което увеличи заплатата ѝ.

Именно когато си купуваше ризи, Джони Бианда бе привлечен от нея. По онова време беше без момиче — бе се скарал с една прекалено придиричива случайна позната, така че имаше нужда от приятелка. Както винаги, Мелани се нуждаеше от мъж. Той я покани на вечеря. Показа се щедър и през последвалите три години връзката им беше постоянна.

Два месеца след като срещна Джони, Мелани се премести от мъничката си стаичка в двустаен апартамент във висока сграда, за който Джони плащаше наема и купи мебелите.

Въпреки че му беше благодарна и го харесваше, Мелани съжеляваше, че беше толкова по-възрастен, че беше масивен и далеч не обаятелен, но той се отнасяше добре с нея, беше мил и винаги готов да се поохарчи за прищевките ѝ. Срещаха се три пъти седмично. Понякога той я водеше навън за вечеря и после на кино, понякога тя готвеше италиански ястия за него вкъщи. Каквато и да беше програмата, тя винаги завършваше в голямото двойно легло, което Джони ѝ бе купил, и тогава, при целия си голям опит с по-млади мъже, тя истински оценяваше Джони като любовник. Той можеше да я задоволи както никой друг.

За Джони, макар толкова по-млада от него и вятърничава, Мелани беше момиче, на което чувстваше, че може да има доверие, а това беше важно за него. Беше му писнало от използвачките, измамничките и истеричките, с които беше се свързвал досега. Мелани му дойде като глътка чист въздух. За него тя беше повече от привлекателна: беше като стръвница в леглото и не дърдореше както всичките онези жени. Беше доволна да седи до него мълчаливо или да говори, когато той беше в настроение, и никога не намекваше за женитба.

Джони чувстваше до мозъка на костите си, че никога няма да се ожени. Не искаше постоянна жена. Единственото му желание беше да има лодка, море и секс, когато е в подходящо настроение. Знаеше, че рано или късно ще загуби Мелани. Ще се появи някой млад мръсник с малко пари и това ще е краят. Понеже знаеше, че евентуално ще я загуби, никога не беше ѝ казвал за силното си желание да има лодка и сега, когато беше готов да извърши кражбата, благодареше на съдбата,

че не ѝ беше доверил това — не само на нея, а и на никой друг. Масино беше специалист по изтръгването на информация от когото поискаше и ако кражбата се вкиснеше и Масино започнеше да подозира дори него (Джони) в отмъкването на парите, той брутално щеше да притисне всеки, свързан по някакъв начин с Джони. Ако Масино някога надушеше, че Джони е луд на тема лодки, трябваше завинаги да се прости с тях.

Повечето от хората на Масино знаеха, че момичето на Джони е Мелани. Не може да извеждаш момиче три пъти седмично в продължение на три години, без да се натъкнеш на някого от бандата в ресторантите, които Джони можеше да си позволи, или в киносалона, където даваха последния филм. Тази мисъл малко безпокоеше Джони, макар постоянно да се самоуспокояваше, че нищо няма да се вкисне при начина, по който го е замислил, и че Масино никога няма да се сети кой е крадецът. Беше привързан към Мелани. Любов? Не, казваше си той, не е влюбен в нея. Чувстваше, че любовта не е идвала в живота му. Любовта ограничава мъжа, но той беше привързан към Мелани и не би искал нещо да ѝ се случи.

Запали нова цигара. Долу на улицата крещеше дете, някаква жена викаше на друга жена през платното, кола пълзеше на малка скорост и вдигаше шум като ракета. Заслушан, той мислеше за морето, обляно в слънчева светлина, и усещаше по лицето си морския бриз. Ръцете му мислено се склучиха върху лоста на кормилото и чу бръмченето на мощните машини. Търпение, каза си той. Две-три години — и ще бъда на море.

Всеки петък вечер водеше Мелани на ресторант и после на кино. Тази вечер — той погледна часовника си — би трябвало да я изведе. Следващия петък ще е другояче, но нямаше да ѝ каже това днес. Ще ѝ го изтресе внезапно. Въпреки че не беше приказлива, ако знаеше предварително, че другият петък ще бъде специален, можеше да се разтревожи.

Той прекара следващите два часа в непрекъснато преразглеждане на плана си и накрая, като осъзна безполезността на това постоянно предъвкване, стана, съблече се и взе душ.

След един час взе Мелани от апартамента ѝ и я закара в ресторанта на Луиджи.

Поднесоха им хубава италианска вечеря. Нямаха какво много да си кажат. Мелани винаги изглеждаше гладна и когато сложиха храната пред нея, тя започна да я поглъща, доволна и мълчалива, докато Джони, който мислеше за петъка, двадесет и девети, ровеше в чинията си и не яде много. Гледаше я непрестанно. Очите му смъкваха дрехите ѝ, виждаше маслиновата ѝ кожа, пицното ѝ голо тяло и си мислеше за напразно загубените следващи три часа, когато щяха да седят в някое задушно кино и да гледат някакъв скапан филм, преди да може да я положи по гръб в голямото двойно легло.

— Какъв бръмбар ти е влязъл в главата, Джони — внезапно попита Мелани. Беше погълнала огромно блюдо със спагети и сега, облегната назад, нетърпеливо очакваше следващото. Големите ѝ гърди напиреха под евтината тясна рокля.

Мислите на Джони скочиха обратно към нея и той се усмихна.

— Просто те гледам, бебче — рече и сложи ръката си върху нейната. — Тъкмо се сгорещявам за теб.

Тя усети силен прилив на кръв към слабините си.

— Аз също. Хайде да прескочим киното тази вечер. Да се върнем вкъщи и да си направим истинско чукане.

Точно това искаше и той и пръстите му се впиха в китката ѝ.

— Ще си го получиш, бебче.

Върху масата падна сянка и Джони погледна нагоре.

Видя над него да стърчи Тони Капело. Носеше черен костюм, риза на бели и жълти райета и жълта вратовръзка. Изглеждаше много издокаран, но безжизнените му змийски очи си оставаха змийски очи.

— Здравсти, Джони — поздрави той и погледът му се премести към Мелани, след това се върна отново към Джони. — Шефът те вика.

Джони кипна от яд. Знаеше, че Тони е добър с пистолета почти колкото него (или колкото беше) и го мразеше толкова, колкото знаеше, че го мрази и Тони.

Усети, че Мелани е уплашена. Погледна я и видя, че е вперила в Тони разширени, пълни със страх очи.

— Какво искаш да кажеш с това „вика те“? — попита Джони.

Един келнер се завъртя да смени чиниите, след това се отдалечи.

— Каквото ти казах... Искате веднага.

Джони пое дълбоко дъх.

— О'кей. Идвам. Къде?

— При него, веднага. Ще заведе кукличката до дома ѝ. — Тони мазно се ухили. — С удоволствие.

— Разкарай се по дяволите, боклук с боклук — рече Джони тихо и заплашително. — Ще отида, но когато ми е удобно.

Тони подигравателно се усмихна.

— О'кей, щом искаш да си прережеш гърлото... Мене какво ме засяга. Ще предам на шефа — и излезе от ресторанта.

Мелани се обърна с ококорени очи.

— Какво става, Джони?

И той би искал да знае какво ставаше. Никога преди не бяха го викали в къщата на Масино. Усети как по челото му избива студена пот.

— Съжалявам, бебче — каза тихо той. — Трябва да отида. Предлагам да свършиш вечерята си, след това да вземеш такси, да се прибереш вкъщи и да ме чакаш.

— О, не! Аз...

Той стана и заобиколи масата.

— Направи го, бебче, за мое удоволствие — настоя и в гласа му се прокрадна твърда нотка.

Сега в него имаше нещо, което я плашеше. Беше пребледнял, изглеждаше леко смален, а по челото му бяха избили капчици пот.

Тя се усмихна насила.

— Добре, Джони, ще те чакам.

Той рече нещо на келнера, пхна му банкнота, след това ѝ махна и излезе на улицата.

При претоварения трафик му бяха нужни двадесет минути, за да стигне до къщата на Масино на Десета улица. С мъка намери място за паркиране и изкачи мраморните стълби, които водеха до масивна врата.

Докато караше колата, мисълта му препускаше. Чудеше се за какво ли, за Бога, е притрябвал на Масино в този час? Никога преди не го бяха викали в тази разкошна къща. Позвъни и докато бършеше изпотените си ръце с носна кърпа, вратата се отвори и мършав мъж със сурово лице, облечен във фрак и с висока колосана яка (о, Господи!), който имитираше английски иконом от старите филми, се отдръпна пред Джони и го въведе в просторен хол, целия окичен с маслени

картини в позлатени рамки, сред които се виждаха и няколко комплекта доспехи с излъскана броня.

— Върви, момко — изрече икономът с крайчеца на устата си. — Първата врата вдясно.

Джони влезе в просторна стая: стените бяха покрити с книги, а вътре беше пълно с тежки тъмни мебели. Джо Масино се беше изтегнал в голямо кресло, пушеше пура, а на страничната подпорка имаше чаша уиски и вода. Седнал в полумрака се забелязваше Ърни Ласини, който чоплеше зъбите си с дървена клечка.

— Влизай, Джони — подкани го Масино. — Сядай — той махна към стола срещу себе си. — Какво ще пиеш?

Джони седна вдървено.

— Едно уиски ще свърши работа, благодаря — отвърна.

— Ърни, налей уиски на Джони и се измитай отгук.

Последва дълга пауза, докато Ърни приготвяше питието, което подаде на Джони с напълно безизразно тлъсто лице, покрито с белези, и излезе от стаята.

— Пура? — попита Масино.

— Не, благодаря, мистър Джо.

Масино се ухили.

— Прекъснах ли нещо?

— Аха. — Джони се вторачи в едрия мъж. — Така е.

Масино се засмя, след това, като се наведе напред, тупна Джони по коляното.

— Ще потрае. Ще бъде даже още по-разгорещена, когато се върнеш при нея.

Джони нищо не отвърна. Държеше питието в потната си ръка и чакаше.

Масино изпъна дебелиите си крака, смукна от пурата и издуха дима към тавана. Изглеждаше много спокоен и дружелюбен, но Джони не се отпускате. И по-рано беше виждал Масино в такова настроение. То за секунди можеше да премине в озъбена ярост.

— Приятна квартирка съм си устроил, нали? — обади се Масино, като се огледа наоколо. — Жената я подреди. С всичките тия проклетни книги. Смята, че са добра украса. Четеш ли понякога, Джони?

— Не.

— Нито пък аз. Кой, дявол да го вземе, иска да чете книги? — Студените сиви очички се насочиха към Джони. — Е, няма значение. Мислех си за тебе, Джони. Ти работиш плътно за мен от двадесет години... Прав ли съм?

Ето го, помисли си Джони. Изритването. Е, беше го очаквал, но не чак толкова скоро.

— Мисля, че има около двадесет години — отвърна той.

— Какво ти плащам, Джони?

— Двеста седмично.

— Така ми каза и Анди. Даа... Двеста. Трябваше да изпискаш много отдавна.

— Не пискам — рече Джони спокойно. — Смятам, че на човек му плащат, колкото заслужава.

Масино го погледна накриво.

— Другите боклуци не мислят така. Винаги реват за още пари. — Той отпи от уискито, помълча, после продължи. — Ти си най-добрият ми човек, Джони. В теб има нещо, което е навлязло в мен. Може би си спомням твоята стрелба. Нямах да бъда тук, заобиколен с всичките тия проклети луксозни книги, ако не беше ти... Три пъти, нали така?

— Да.

— Три пъти. — Масино поклати глава. — Малко стрелба. — Отново последва дълга пауза, после продължи: — Ако беше дошъл при мен преди две-три години и ми беше рекъл, че искаш повече пари, щях да ти ги дам. — Червеното крайче на пурата му внезапно се насочи към Джони. — Защо не го направи?

— Казах ти, мистър Джо — отговори Джони. — На човек му плащат, каквото заслужава. Не правя кой знае какво. Работя от време на време. Големият ден е петъкът... Така че...

— Ти и Сами се разбирате добре, нали?

— Да.

— Той е уплашен. Мрази тази работа, нали?

— Нуждае се от парите.

— Вярно е. Мисля да направя промяна. Момчетата се оплакаха веднъж-дваж. Времената се менят. Те май не обичат да се вдига пушек, когато се събират парите. Искам да чуя на теб как ти се струва. Мислиш ли, че трябва да направя промяна?

Мисълта на Джони работеше светкавично. Не беше време да се поддържа, който и да било — дори Сами. След някакви си шест дни — ако, всичко вървеше добре — той щеше да има скрити около сто и петдесет хиляди долара.

— Ходех със Сами — отвърна сковано. — Това ми беше работата през последните десет години, мистър Джо. Ще ходя с всеки, когото изберете.

— Смятам да направя пълна промяна — повтори Масино. — Ти и Сами. Десет години е дяволски много време! Може ли Сами да кара кола?

— Не ще и дума, а и разбира от коли. Започнал е в сервиз.

— Чувал съм за това. Мислиш ли, че ще му хареса да ми стане шофьор? Жената постоянно ми натяква. Твърди, че било проява на лош вкус от моя страна сам да карам ролс-ройса. Иска униформа. Боже мой! Смята, че Сами ще изглежда наистина много добре в униформа.

— Можеш сам да го попиташ, мистър Джо.

— Ти ще говориш с него, Джони. Колко получава той?

— Сто.

— Е добре, кажи му, че ще има сто и петдесет.

— Ще му кажа.

Отново последва продължителна пауза, докато Джони чакаше да чуе за собствената си съдба.

— Сега за теб, Джони — най-сетне се обади Масино. — Ти си добре известен в този град. Хората те харесват и те уважават. Какво ще речеш да поемеш грижата за „едноръките бандити“?

Джони се вцепени. Това беше последното нещо, което бе очаквал да му предложат... И последното, което би искал. Бърни Шулц — дебел застаряващ мъж, се грижеше при Масино за тези автомати — беше го правил през последните пет години. Често се беше вайкал пред Джони как Анди непрекъснато го гонел, ако сборът от игралните автомати паднел под онова, за което Бърни и без това твърдял, че е невъзможно да се получи.

Припомни си Бърни — потен, с тъмни кръгове под очите, да казва: „Проклетата работа не си заслужава, Джони. Нямаш представа. Този кучи син постоянно те натиска да търсиш нови места. Изпотрошаваш си краката, докато се опитваш да намериш мръсници,

които да вземат автоматите. После, ако ги вземат, някое гадно хлапе ги поврежда. Никога не спираш да работиш.“

— А какво ще стане с Бърни? — попита Джони, за да печели време.

— С Бърни е свършено. — Дружелюбното изражение на Масино се изпари и сега той беше станал студения безмилостен ексекютор. — Ти ще можеш да поддържаш това, Джони. Няма да ти бъде трудно да намираш нови места. Хората те уважават. Ще получаваш четиристотин и един процент дял от печалбата. Можеш да си докарваш чисто осемстотин, ако наистина се захванеш с работата. Какво ще кажеш?

Джони мислеше бързо. Беше предложение, на което не смееше да откаже. Беше сигурен, че ако откаже, ще го изхвърлят, а още не беше готов да бъде изритан.

Като гледаше право в Масино, той попита:

— Кога започвам?

Масино се ухили и, като се приведе напред, тупна Джони по коляното.

— Точно така обичам да ми говорят момчетата — рече той. — Знаех, че съм избрал, когато трябва. Започваш на първи другия месец. Дотогава ще уредя нещата с Бърни. Поговори за работата с Анди. Той ще те осветли.

Стана, погледна часовника си и направи гримаса.

— Налага се да излизам. Ще трябва да заведа жената на някакъв скапан купон. Добре, Джони, о'кей, споразумяхме се. Сигурни са ти осемстотин долара седмично. — Той сложи тежката си ръка на раменете на Джони и го поведе към вратата. — Говори със Сами. Ако иска работата, кажи му да се види с Анди, който ще му уреди униформата. Ти също правиш следващото събиране и после започваш новата си работа... Добре ли е?

— Мен ме урежда — отвърна Джони и излезе в големия хол, където чакаше икономът.

— Довиждане — каза Масино и закрачи нагоре по стълбите, като тихо си подсвиркуваше, докато се скри от погледа на Джони.

* * *

Когато стигна до колата, Джони се спря и се поколеба. Погледна си часовника. Беше девет и пет. Като познаваше апетита на Мелани, предположи, че ще бъде заета още около половин час. Реши, че си струва да размени някоя дума с Бърни Щулц.

Подкара през града и пристигна пред апартамента на Бърни след петнадесет минути. Намери го вкъщи, свалил обувките, с бира в ръка, седнал пред телевизора.

Жената на Бърни — едра, пълна и с щастливо лице, го въведе, след което отиде в кухнята, тъй като знаеше, че тези двама мъже ще говорят по делови въпроси, а тя никога не се бъркаше в машинациите на Бърни.

Джони не взе да усуква.

Щом Бърни изключи телевизора и му предложи бира, която той отказа, заяви:

— Току-що говорих с мистър Джо. Теб те изригват, Бърни, а аз получавам твоята работа.

Бърни се втренчи в него.

— Я повтори?

Джони повтори думите си.

— Наистина ли това искаш да кажеш... Не се шегуваш?

— Казвам ти.

Бърни дълбоко, продължително пое дъх и тежкото му тлъсто лице грейна в широка усмивка. Внезапно стана с десет години помлад.

— Това е голяма новина! — Той плесна с ръце. — Молах се за това от години. Значи най-после съм свободен!

— Предположих, че ще се почувстваш така — рече Джони. — Точно затова дойдох право при теб. Какво ще правиш, Бърни? Ще бъдеш извън организацията.

— Какво ще правя? Аз? — Бърни се засмя щастливо. — Имам си спестени пари. Моят шурей има овощна градина в Калифорния. Точно там ще отида: съдружници, ще си берем плодове на слънце без никаква проклета грижа на света!

— Даа. — Мислите на Джони отскочиха към неговата мечтана лодка и морето. — Е добре, аз получих твоята работа. Бърни. Какво струва тя?

Бърни допи бирата си, уригна се и остави чашата.

— Мистър Джо ми плаща твърди осемстотин на седмица плюс един процент от печалбата, но този процент е вятър работа. През всичките проклетни години, през които работих, никога не постигнах сбор над заплануваното от оня кучи син Анди, така че забрави за единия процент. Но ти плащат твърдо осемстотин, Джони, въпреки че работата е същински ад. Успях да спестя от заплата, и ти също ще успееш.

Осемстотин седмично, а Масино му беше предложил само четиристотин плюс единия процент, който според Бърни не значеше нищо!

Студен, бесен яд обзе Джони, но той се сдържа.

„Ти си най-добрият ми човек, Джони. В теб има нещо, което е навлязло в мен.“

Това му беше казал крадливият, лицемерен кучи син! Добре, много добре, помисли си Джони, докато ставаше, и аз ще бъда крадлив кучи син!

Излезе от дома на Бърни и отиде при колата си. Все още бесен, бързо подкара към квартирата на Мелани.

* * *

На другата сутрин, когато Мелани отиде на работа, Джони се върна в своя апартамент и си приготви закуска: неговото любимо ядене за деня. Имаше пред себе си цял ден без никакви планове. Беше в кисело настроение. Стиснатостта на Масино все още го гнетеше. Сега вече не изпитваше никакви угризения да го ограби — това беше сигурно.

Докато седеше пред трите пържени яйца и дебелия резен печен бекон, телефонът иззвъня. Изпсува, стана и вдигна слушалката. Беше Анди Лукас.

— Мистър Джо каза, че ти ще се заемеш с работата на Бърни — подхвана Анди. — Вие двамата добре се разбирахте. Иди днес при него. Ще те разведе из местата и ще те въведе в работата.

— О'кей — отвърна Джони, като зяпаше закуската си. — Ще го направя.

— И слушай, Джони. — Тонът на Анди беше студен. — Бърни не си даваше зор в работата. — Ще очаквам ти да увеличиш постъпленията. Искаме да поставим най-малко още двеста автомата и ти ще трябва да свършиш това... Разбрано?

— Да.

— О'кей... Иди да говориш с Бърни. — Анди затвори.

Джони се върна към закуската си, но нямаше същия апетит, както преди телефонното обаждане.

Малко след единадесет той излезе и се отправи към офиса на Бърни: едностайно помещение на най-горния етаж на офисблок без асансьор. Докато чакаше зелен сигнал, за да пресече улицата, видя отсреща Черния Сами, който също чакаше да пресече.

Сами се ухили, махна му и когато колите спряха, Джони отиде при него.

— Здравсти, Сами, какво правиш?

— Аз? — Сами погледна неопределено. — Нищичко, мистър Джони. Няма много за правене, в събота... Шляя се.

Джони беше забравил, че е събота. Утре беше неделя. Мразеше неделите със затворените магазини и всичките хора, които заминаваха извън града. Обикновено прекарваше неделните сутрини в четене на вестници, после, в късния следобед, отиваше при Мелани. В неделя сутринта тя винаги беше заета да чисти апартамента си, да мие косата си и да върши всички ония проклети домакински работи, които жените вечно си намират.

— Искаш ли едно кафе? — попита Джони.

— Винаги казвам „да“ за кафе. — Сами неспокойно погледна Джони. Суровото изражение на лицето му го безпокоеше. — Да не се е случило нещо лошо?

— Да пием по едно кафе. — Джони го поведе към кафенето и се облегна на бара. Поръча две кафета и рече:

— Снощи говорих с мистър Джо. — Той продължи и разказа на Сами какво му беше казал Масино. — Сега зависи от теб. Искаш ли да караш неговата кола?

Лицето на Сами светна, сякаш беше глътнал запалена електрическа крушка.

— Ама вярно ли е това, мистър Джони?

— Той така каза.

— Разбира се, че искам! — Сами плесна с розовите си длани. — Мислиш ли, че повече не трябва да събирам пари?

Джони се замисли кисело: още един! Бърни грейнал от щастие до ушите, сега Сами. За тях е по-добре, за мен — по-зле.

— Ще трябва да носиш униформа и да караш неговия ролс-ройс. Харесва ли ти?

— Разбира се! Това ако не е добра новина! — Сами замълча и погледна Джони. — Кога започвам?

— По-следващата седмица.

Лицето на Сами помръкна.

— Искаш да кажеш, че ще трябва да събера парите и следващия петък?

— Точно така.

Очите на Сами се завъртяха и пот изби по лицето му.

— Не може ли новият човек да свърши работата, мистър Джони? Кой е той всъщност?

— Не бих могъл да знам. Заедно събираме парите на двадесет и девети, Сами. — Джони допи кафето си. — Така че забрави това.

— Да. — Сами попи потта от лицето си с носната кърпа. — Мислиш ли, че всичко ще е наред?

— Не може да не е. — Джони тръгна да излиза. — Имам работа. Трябва да идеш при Анди. Кажу му, че ще станеш шофьор на мистър Джо. Той ще уреди всичко. Ще ти плащат сто и петдесет.

Сами ококори очи.

— Сто и петдесет?

— Така рече мистър Джо. — Джони замислено гледаше Сами. — Още ли държиш спестяванията си под кревата?

— Че къде другаде да ги държа, мистър Джони?

— Казах ти, глупако, в някоя проклета банка!

— Няма да направя това — отвърна Сами, като поклати глава. — Банките са за бели хора.

Джони сви рамене.

— Ще се виждаме. — Той плати за кафетата и напусна кафенето. След десет минути беше в офиса на Бърни Шулц.

Бърни си почиваше зад очуканото бюро с дръпнат назад стол и палци, пъхнати в колана. Когато видя Джони, изпъна гръб.

— Анди ми се обади, че трябва да надникна тук — рече Джони.
— Каза, че ще ме въведеш в работата и ще ме разведеш из местата.

— Разбира се, че ще го направя — отвърна Бърни, — но не днес. Уикенд е, за Бога! Никаква работа през уикендите. Предлагам да започнем в понеделник, а? Ела тук около десет часа. Ще ти покажа всичко. Става ли?

— Както кажеш. — Джони се запъти към вратата.

— Ей, Джони...

Джони спря и погледна Бърни, който се почесваше по дебелия гуша.

— Какво?

— Май плещих твърде много с голямата си уста. — Той се въртеше неспокойно на стола. — Анди ме предупреди да не ти казвам колко ми плащат. Можеш ли да го забравиш?

Ръцете на Джони се свиха в юмруци, но запази студената си усмивка.

— Разбира се. Забравих вече, Бърни. Ще се видим в понеделник.
— Напусна малкия офис и затрополи надолу по шестте реда стъпала, като тихо псуваше. Тъй като беше на двадесет и пет минути път от автогарата „Грейхаунд“, се отправи натам. Когато стигна, спря и погледна през улицата към прозорците на офиса на Масино. Шефът може би летеше към Маями за един дълъг уикенд, но Джони беше сигурен, че Анди беше там — в своето сбутано офисче.

Влезе в автогарата и се отправи към гардероба за оставен багаж. Спря, за да прочете указанията, написани на вратата на един от боксовете. Ключът, прочете той, трябва да бъде взет от гардеробиера. Огледа се наоколо. Като не съзря никакво познато лице сред обикалящата напред-назад тълпа, се запромъква към гишето на обслужващия боксове. Едър сънлив негър надникна към него.

— Мога ли да получа ключ и какво струва?

— За колко време го искаш, шефе?

— За три седмици... Може и повече. Не знам.

Негърът му подаде ключа.

— Половин долар на седмица. Това прави долар и половина за три.

Джони плати, пусна ключа в джоба си, след това отиде да потърси бокса. Беше на подходящо място: точно до входа. Доволен,

той излезе навън на студа и пое обратно към апартамента си.

Прекара следващия час седнал до прозореца, като мислеше за Масино. Около два часа, точно когато се канеше да хапне нещо набързо, телефонът иззвъня.

Като направи гримаса, се надигна и вдигна слушалката.

— Джони?

— Здравсти, бебче! — Беше изненадан, че Мелани му се обажда. Бяха се разбрали да я изведе с колата в неделя следобед и после да прекара нощта с нея.

— Загазих, Джони. Дойде ми точно сега — започна Мелани. — Чувствам се много скапана. Може ли да отложим уговорката за утре?

Жени! — помисли си Джони. — Вечно нещо им има! — Но знаеше, че Мелани наистина беше много зле по време на мензиса си. Това означаваше дълъг, самотен, скучен уикенд за него.

— Съжалявам, бебче — рече меко той. — Разбира се, че ще забравим за утре. Ще имаме много други недели. Мога ли да направя нещо за теб?

— Не, нищо. Щом си отида вкъщи, ще си легна. Няма да трае чак толкова дълго.

— Искаш ли нещо за ядене?

— Ще си взема. Приятно прекарване, Джони. Ще ти се обадя веднага щом свърши и тогава ще се забавляваме.

— Аха. Е, пази се — и Джони затвори.

Закрачи из стаята, като се чудеше какво, по дяволите, да прави през уикенда. Извади портфейла си и преброи парите. От заплатата му бяха останали сто и осем долара. Трябваше да му стигнат до другия петък. Колебаеше се. Би било хубаво да седне в колата и да отиде до брега: това правеше към триста мили път. Би могъл да спре в мотел и да се разходи до морето, но това щеше да струва много. Не можеше да си позволи такъв уикенд. Добре си беше Масино, който имаше всичките пари на света, но не и Джони Бианда.

Като сви рамене, Джони отиде при телевизора и го включи. Седна пред екрана и с отегчено безразличие се отдаде на футболния мач.

Докато гледаше, мисълта му се прехвърли към времето, когато щеше да бъде на своята лодка, щеше да усеща люлеенето на палубата, пръските на морето по лицето си и топлината на слънцето.

Търпение, рече си той, търпение.

ГЛАВА ТРЕТА

Джони стреснато се събуди, погледна ръчния си часовник и се отпусна. Беше шест и тридесет... Има предостатъчно време, помисли си той и хвърли поглед към Мелани, която спеше до него. Дългата ѝ черна коса наполовина покриваше лицето ѝ и тя издаваше мек похъркваш звук в съня си.

Внимателно, за да не я разбута, той посегна към пакета с цигари на нощното шкафче, запали и с удоволствие всмукна дима към дробовете си.

Днес, мислеше си той, е Денят: петък, двадесет и девети, февруари. Събирането започваше в десет. Към три следобед той и Сами щяха да са събрали някъде към сто и петдесет хиляди долара! Големият сбор! След осемнадесет часа, ако имаше късмет, всичките тези пари щяха да са негови и скътани в безопасност в багажния бокс на автогара „Грейхаунд“.

Ако имаше късмет.

Докосна медальона на свети Христофор, който висеше върху голите му гърди. Мислеше за майка си: „*Докато го носиш, нищо много лошо не може да ти се случи*“.

Лежеше неподвижно и си припомняше последните дни, които се бяха изнизали толкова бързо. В понеделник беше обиколил обектите с Бърни, беше говорил с хората, слушал бе закачките им, беше търсил нови места за „едноръките бандити“. За огромно изумление на Бърни, Джони премести на нови места пет автомата още първия ден. Както обикновено, Масино беше направил подходящ избор, като беше назначил Джони. Повечето хора, които живееха в центъра, познаваха репутацията на Джони: корав, суров мъж, добре владеещ пистолета. Когато влезеше в някое кафене и погледнеше право в собственика, подсказвайки му със спокойния си глас, че би могъл да се справи с един от игралните автомата на Масино, възражения нямаше.

Даже Анди беше доволен, след като Джони за четири дни бе поставил осемнадесет автомата на нови места.

А сега беше петък, двадесет и девети февруари. Още едно събиране на пари и той щеше да се премести в света на „едноръките бандити“, а Бърни признателно щеше да се оттегли. Тези последни четири дни бяха показали на Джони, че работата съвсем не е чак толкова лоша. За разлика от Бърни той имаше зад гърба си репутация, която можеше да размахва пред лицата на хората. Разбра, че никой не уважаваше Бърни, и беше цяло чудо, че се е задържал толкова дълго.

Джони тръсна пепелта от цигарата си, като гледаше в тавана. С облекчение установи, че стомахът му не е свит на буца, че не усеща никаква нервност. Мислеше за всичките тези пари: сто и петдесет хиляди долара! Не трябваше да действа прекалено успешно с „едноръките бандити“, предупреждаваше сам себе си. Искаше да се оттегли от сцената след две години. Можеше да изчака толкова, но не повече. Първата му година ще е добра. Може би ще достигне дори еднопроцентовия дял, но следващата ще намали темпото, ще се прави, че е загубил влиянието си, и, като познаваше Масино и Анди, те щяха да се огледат наоколо за по-млад човек. Тогава и той би могъл да се оттегли с поклон както Бърни днес.

Мелани се раздвижи и се привдигна.

— Искаш ли кафе, скъпи? — попита тя сънливо.

Той угаси цигарата си и се наведе над нея.

— Има време. — Пръстите му галеха гърдите ѝ и тя въздъхна щастливо.

По-късно, докато закусваха, Джони подхвърли небрежно:

— Ще се видим довечера, бибче. Ще отидем в заведението на Луиджи.

Мелани, която доволно ядеше палачинки със сироп, кимна.

— Добре, Джони.

Той замълча, като се чудеше как да ѝ каже. По дяволите! Мислеше си, че това няма да е сложно. Да ѝ каже половината истина. Тя ще повярва на всичко... Само половината истина.

— Бибче, налага се да свърша нещо тази нощ — рече той, като режеше палачинката си. — Чуваш ли ме?

Тя го погледна. Сиропът беше потекъл на тънка струйка по брадичката ѝ.

— Да.

— Тази работа няма нищо общо с шефа ми и той не би искал да я върша. Това означава малко повече пари за мен, но Масино не трябва да знае. — Той спря и я погледна. Тя го слушаше. В черните ѝ очи вече се появяваха признаци на паника. Винаги се беше ужасявала от Масино и мразеше работата на Джони за него. — Няма никакви причини за безпокойство — продължи той с мек и успокояващ глас. — Знаеш ли какво значи алиби?

Тя остави ножа и вилицата и кимна.

— Имам нужда от алиби, бебче, и искам ти да ми го осигуриш. Слушай сега: довечера хапваме при Луиджи, след това идваме тук. Колата ми остава отвън. Около полунощ излизам за половин час, за да свърша работата. Връщам се обратно и ако някой ти задава въпроси, казвай, че не съм мърдал оттук, след като сме дошли от ресторанта. Разбра ли?

Мелани закри лице с ръце и се захлупи върху масата. Беше лош знак, помисли си Джони, че загуби интерес към яденето.

— Каква е работата? — попита тя.

Внезапно и той загуби желание да яде. Отстрани чинията си и запали цигара.

— Това е нещо, което няма нужда да знаеш, бебче — подхвана. — Просто работа. Всичко, което трябва да казвай, ако някой ти задава въпроси, е, че сме прекарали нощта заедно тук и не съм те оставял нито за секунда. Ще го направиш ли?

Тя го гледаше втренчено, меките ѝ черни очи бяха изплашени.

— Кой ще задава въпроси?

— Има вероятност никой да не задава, бебче. — Той се насили да се усмихне. — Но може ченгетата да питат... Може и Масино да пита.

Тя се дръпна уплашено.

— Не желая никакви неприятности, Джони. Не... Не искам това от мен.

Той бутна стола си назад и стана. Наполовина беше очаквал тази реакция, след като така добре познаваше Мелани. Отиде до прозореца и погледна надолу към бавно точещите се коли. Беше сигурен в нея. Ще го направи, казваше си той, но трябва първо да бъде убедена.

Остави да се възцари продължително мълчание, след това, като се обърна, се върна до масата и седна.

— Досега никога не съм те карал да правиш нещо за мен, нали? Нито веднъж. Аз съм направил много за теб. Имаш този апартамент, мебелите, имаш много неща, които съм ти дал, но никога не съм искал да правиш каквото и да било за мен... Сега искам. Важно е.

Тя го гледаше втренчено.

— Трябва само да кажа, че си бил тук през цялата нощ и не си излизал?

— Точно така. Да кажеш, че след вечеря сме се върнали тук и аз не съм излизал до осем часа сутринта. Разбра ли? Не съм мърдал отук от десет часа тази вечер до осем часа утре сутринта.

Мелани погледна надолу към студената си палачинка.

— Добре, щом е толкова важно, мисля, че мога да го направя — рече колебливо.

— Чудесно. — Искаше му се да може да ѝ довери колко важно беше. — Значи о'кей, ще го направиш?

— Не ми харесва, но ще го направя.

Той пхна пръсти в косата си, като се опитваше да овладее раздразнението си.

— Бебче, това е сериозно. Ченгетата може да ти крещят. Знаеш как действат ченгетата. Трябва твърдо да отстояваш това. Дори ако Масино ти реве, трябва да упорстваш... Разбираш ли?

— Трябва ли да го направя, Джони? Бих предпочела да не е така.

Той я погали по ръката, като се опитваше да ѝ вдъхне увереност.

— Ще изплатиш един дълг, бебче. Не искаш ли да ми помогнеш?

Тя се вгледа в него, очите ѝ издаваха страха ѝ. После сложи ръката си върху неговата и силно я стисна.

— О'кей, Джони... Ще го направя.

По тона ѝ той разбра, че наистина ще го направи, и си отдъхна.

Изправи се, а тя заобиколи масата, за да се притисне към него. Ръката му се плъзна под нощницата ѝ и обхвана твърдия ѝ задник.

— Ще трябва да се задвижа, бебче — каза той. — Ще се видим довечера. Не се тревожи... Това е дребна работа, бебче... Само една малка лъжа.

Като я остави, той затича по стълбите към мястото, където беше паркирал колата си. След десет минути се озова в апартамента си. Избръсна се, взе душ. Докато стоеше под студената вода, се питаше дали на Мелани ще ѝ стигне смелост да се изправи срещу Масино, ако

работата се вкисне. Може би. Той докосна своя медальон на свети Христофор. Трикът в неговата кражба беше, че нямаше да позволи нито на ченгетата, нито дори на Масино да заподозрат кой е взел парите.

Потегли към офиса на Масино и пристигна няколко минути преди десет часа. Тони Капело и Ърни Ласини бяха вече там, подпираха стената в офиса и пушеха. Сами се качваше по стълбите, когато Джони влезе в сградата.

— Здравсти! — Джони направи пауза. — Големият ден. Уреди ли си униформата?

Лицето на Сами вече лъщеше от пот. Под чернотата на кожата му прозираше сив оттенък. Джони виждаше, че е изплашен до смърт, и знаеше, че паниката му ще нараства с увеличаването на събраните пари.

— Мистър Анди я урежда — отвърна дрезгаво Сами и влезе в стаята.

Тони и Ърни ги поздравиха. Четиримата мъже се повъртяха няколко минути, след това дойде Анди от стаята си с две чанти за парите. Бяха заключени заедно с бележник, а имаше и свободна халка, която беше закачена за една от чантите и която Анди щракна около китката на Сами.

Тони се обади:

— Не бих приел твоята работа и за цял бон. — Ухили се, като видя страха на Сами. — Човече! Някой тип може да ти фрасне ръката с брадва!

— Млък! — сопна се Джони заплашително. — Никой не размахва брадви.

Внезапно настъпи тишина, когато Масино влезе в офиса.

— Всичко наред ли е? — попита той Анди.

— Тръгват.

— Добре... — Масино се ухили на Джони. — Значи...

Джони чакаше с безизразно лице.

— Последна обиколка, а? — рече Масино. — Ти ще се оправяш добре с „бандитите“, Джони. — Погледна към Сами. — И ти ще си много добре като мой шофьор. О'кей, хайде, мърдайте. Големият сбор! — Той отиде до бюрото си и седна.

Докато Тони и Ърни, последвани от Сами, вървяха към вратата, Масино се обади:

— Джони?

Джони спря.

— На теб ли е оня дяволски медальон? — Масино се хилеше.

— Никога не се разделям с него, мистър Джо.

Масино кимна.

— Отваряй си очите! Този път може да ти потрябва.

— И тримата ще си отваряме очите, мистър Джо — отвърна спокойно Джони.

Четиримата мъже излязоха от офиса и поеха надолу по стълбите към колата на Джони.

* * *

След пет часа всичко беше приключило. Нямаше никакви неприятности. Полицията си затваряше очите, когато Джони паркираше на платното и забавяше движението. Парите се търкаляха към чантите. Сами, който очакваше всяка секунда да чуе трясъка на изстрел и да усети как куршумът пронизва тялото му, пелтечеше нечленоразделно, когато Джони спря пред зданието, в което се намираше офиса на Масино. Джони го бутна по рамото.

— Край — каза той спокойно: — Сега идва ред на ролс-ройса.

Но Сами все още не се чувстваше в безопасност. Трябваше да пресече тротоара, мъкнейки тежките чанти, преди най-сетне да достигне до офиса на Масино.

С Джони до себе си и Ърни и Тони отзад като ветрило, сложили пръст върху спусъка на пистолетите, той излезе от колата в дъжда. Сви се от страх пред тълпата, която чакаше пред входа, за да приветства четиримата мъже при пристигането им.

Последва благословеният полумрак на фоайето и пътуването нагоре с асансьора.

— Как се чувстваш, момче, като влачиш толкова много мангизи? — попита Тони.

Сами погледна към него, после встрани. Мислеше си, че утре ще бъде наистина в безопасност, издокаран в сива униформа, с фуражка с

черна кокарда и ще се плъзга върху колелата на корнуолски ролс-ройс. След десет години страх той се бе измъкнал, без да бъде застрелян и без да му бъде отсечена ръката, и сега се упътваше към зелените ливади.

С Джони до себе си той се домъкна до офиса на Масино и стовари двете тежки чанти на бюрото му.

Анди беше там и чакаше. Масино дъвчеше угаснала пура. Когато Анди отключи белезника, Масино повдигна вежди към Джони. Това беше мълчалив въпрос: някакви неприятности? Джони поклати глава.

Тогава започна ритуалът по преброяването на парите. Той отне доста време. Най-после Анди погледна към Масино и като сви тънките си устни, изрече:

— Това е върхът, мистър Джо: сто осемдесет и шест хиляди. Бива си го сбора!

Джони усети по гърба му да минава гореща вълна. Това е то късмет! След няколко часа тази огромна сума щеше да е негова! Тридесетфутовка? Сега можеше да си направи нови планове. В главата му се замярка четиридесет и пет футова лодка.

Той видя как Анди завлече двете чанти в своята стая и след малко чу затръшването на вратата на старомодния сейф.

Масино измъкна от чекмеджето си бутилка „Джони Уокър“. Ърни извади чаши. Масино си наля щедро, след това подаде бутилката на Джони.

— Давай — рече Масино. — Ти си мое момче, Джони. Двадесет години! Искан да си тук при най-големия сбор. — Той се облегна назад ухилен. — Сега имаш кариера пред себе си.

Ърни наля останалите чаши. Сами отказа. Последва пауза, през която мъжете се чукнаха, след това звънна телефонът и Масино им даде знак да излязат.

Когато Джони и Сами слизаха по стълбите, Сами рече:

— Беше голям зор, мистър Джони, и съжалявам, че вече няма да работим заедно. Ти беше добър към мен. Помагаше ми. Искан да ти благодаря.

— Хайде да отидем да пийнем по бира — предложи Джони и като излезе на дъжда, усети пръските на морето по лицето си и люлеенето на четиридесет и пет футовката под краката си.

Те пиеха бира в полумрака на бара на Фреди.

— Мисля, че това е за сбогуване, Сами — рече Джони, когато Сами махна на бармана да повтори. — Видя ли... Никога нищо не се случи през всичките тези години. Напразно бра толкова страх.

— Може. — Сами поклати глава. — Има хора, които винаги се тревожат, и такива, които не ги е еня. Ти си късметлия, мистър Джони. Ти сякаш никога не се тревожиш.

Джони помисли за своята кражба. Да се тревожи? Не! В края на краищата минаваше четиридесетте: половината път до смъртта. Дори кражбата да се провалеше, щеше да може да си каже, когато ножът допреше до кокала, че поне се е опитал да осъществи една амбиция. Но кражбата нямаше да се провали. Ножът нямаше да опре до кокала.

Навън, под дъжда, двамата мъже — единият бял, другият чернокож — се погледнаха. Последва неловко мълчание, после Джони протегна ръка.

— Е, довиждане, Сами — каза той. — Ще поддържаме връзка.

Стиснаха си ръцете.

— Продължавай да пестиш — продължи Джони. — Аз ще бъда наблизко. Всякога и навсякъде, ако искаш да си побъбриш... Нали знаеш.

Очите на Сами се замъглиха.

— Знам, мистър Джони. Аз съм ти приятел... Не забравяй, мистър Джони. Аз съм твой приятел.

Джони леко го мушна в гърдите, след това си тръгна. Усети някаква врата да се затръшва зад него, отрязвайки къс от живота му. Затръшването на вратата в съзнанието му го предупреди, че сега още повече трябваше да разчита само на себе си.

Като караше бавно, той пристигна пред апартамента си в пет и двадесет, изкачи стълбите и влезе. Пиеше му се, но успя да се въздържи. Никакъв алкохол. Трябваше да бъде с ясен ум в тази работа. Никакво уиски, което би могло да го направи безразсъден. Мислеше за часовете пред себе си: вечерята с Мелани, бавно пълзящите минути. Отиде до прозореца и погледна надолу към тясната, задръстена с коли улица, след това се съблече, взе душ, облече най-хубавия си костюм и погледна часовника си. Беше шест часа. Божичко — мислеше той, докато чакаше. — Как се влачи времето!

Провери нещата, които щяха да му трябват: тежка гумена палка, сгънат вестник, чифт ръкавици, запалката, ключа за сейфа и ключа от

бокса на гардероба. Остави всичко това на масата. Не му трябваше нищо друго, освен късмет. Пъхна пръсти под ризата си и докосна медальона на свети Христофор. След две години, мислеше си той, ще бъде в морето с ръчките на щурвала в ръце и ще управлява своята четиридесет и пет футова лодка по залива с обляно от слънце лице и сред рева на мощните мотори, които карат палубата да трепери.

Седнал до прозореца, той се заслуша в шума на улицата, който долиташе до него — бумтежа на колите и крясъците на децата, а стрелките на часовника му бавно допълзяха до седем и половина. Тогава стана, бутна палката в джоба на панталоните си, сложи си кобура, провери своя тридесет и осем милиметров пистолет, занесе вестника в банята и го навлажни под крана, след което го пъхна в джоба на сакото си, сложи двата ключа и ръкавиците в другия джоб и беше готов за тръгване.

Спря пред апартамента на Мелани точно в осем часа. Тя го чакаше на входната врата и влезе в колата веднага, щом Джони спря.

— Здравсти, бебче! — Той се опитваше да накара гласа си да звучи непринудено. — Всичко наред ли е?

— Да. — Тонът ѝ беше сподавен. Виждаше, че е неспокойна и се надяваше на Бога да не е променила намеренията си.

Вечерята не беше успешна, въпреки че Джони щедро поръча омари и пуешки гърди с лютив сос. И двамата едва-едва докоснаха храната. Джони не можеше да прогони от мислите си момента, когато щеше да нападне Бено и бързо да замъкне двете тежки чанти през улицата до автогарата „Грейхаунд“. Трябваше да остави операцията за след два часа: между два и три. Всичко щеше да зависи от късмета. Като остави вилицата си, той докосна медальона на свети Христофор през ризата си.

— Бих искала да ми кажеш какво се каниш да направиш, Джони — обади се внезапно Мелани. Тя бутна настрана своята пуйка, наполовина недоядена. — Толкова се тревожа. Не е нещо лошо, нали?

— Работа е. Забрави, бебче. Не трябва да знаеш нищо за това... Така е най-добре. Искаш ли кафе?

— Не.

— Хайде да отидем на кино. Хайде, бебче, зарежи това. Всичко ще бъде наред.

Отиването на кино беше добра идея, филмът държеше в напрежение и даже Джони забрави какво се готви да направи след няколко часа. Върнаха се в блока на Мелани точно след полунощ и тръгнаха нагоре по стълбите.

На стълбището се натъкнаха на момичето, което държеше апартамента срещу Мелани. Спряха, за да разменят някоя дума. Момичето познаваше Джони и се разбираше добре с Мелани.

— Останала съм без цигари! — рече. — Ама че късмет!

Тази случайна среща хареса на Джони. За всеки случай, ако нещо се размиришеше, това момиче можеше да каже, че е бил с Мелани.

Момичето продължи надолу по стълбите, а Мелани и Джони се качиха нагоре. Джони беше оставил колата си паркирана пред входа и момичето щеше да я види.

— Искаш ли кафе? — попита Мелани, като захвърли палтото си на канапето.

— Много кафе, бебче. — Джони седна. — Няма да стана от тук още два-три часа. Трябва да стоя буден.

След малко тя се върна с голяма кана кафе, чаша и чинийка, които остави на масата до него.

— Благодаря, бебче, сега си лягай — рече Джони. — Няма за какво да се безпокоиш. Легни си... Върви да спиш.

Тя стоеше нерешително и го гледаше, след това мълчаливо отиде в спалнята и затвори вратата. Джони направи гримаса, докато наливаше силното черно кафе в чашата.

Седя така, като посрѣбваше кафе, до два и двадесет и пет, след това стана, тихо приближи до спалнята, отвори вратата и погледна в тъмната стая.

— Отиваш ли вече? — попита Мелани от мрака с разтреперан глас.

— Защо не спиш, за Бога?

— Не мога да спя. Много се тревожа, Джони.

Жени! — помисли си той. Може би трябваше да избере някой друг за своето алиби. Поклати глава в отчаяние. Какво го беше прихванало, по дяволите? Изобщо не му трябваше алиби. При подготовката, която беше извършил, Масино никога нямаше да си помисли, че той е взел парите.

— Ще се върна след половин час, бебче. Не се безпокой, опитай се да заспиш — и затвори вратата.

Излезе от апартамента и тръгна надолу по пустата улица. Като се придържаше в сенките, вървеше бързо, устремен към офиса на Масино.

Отне му десет минути бърз ход, за да стигне до входа на сградата. Приблужи от отсрещната страна и видя светлина в прозореца на Анди. Това означаваше, че Бено беше там — или беше заспал, или пушеше, или правеше някакво друго проклето нещо, докато дежуреше.

Джони се огледа наляво и надясно. Улицата беше пуста. Пресече я, влезе в слабо осветеното фоайе и взе асансьора до четвъртия етаж. Тихо затвори вратата и се изкачи пеша по останалите две крила на стълбището до офиса на Масино.

Работата трябваше да се свърши бързо, за да издържи алибито му. Като стигна до коридора, който водеше към стаите на Масино и Анди, извади носна кърпа и отвъртя двете електрически крушки в него. Потокът светлина, който идваше от остъклената врата на Анди, му беше напълно достатъчен, за да вижда. Измъкна вестника от джоба си. Беше все още леко влажен. Спря за момент да се ослуша, след това смачка вестника и го притисна плътно до вратата на Анди. Извади запалката си и допря пламъка до вестника. Малките пламъчета предизвикаха пушек. Джони се дръпна и зачака с палката в ръка.

Не се наложи да чака дълго. Чу глуха псувня, след това вратата се отключи и Бено, тумбест, тежко сложен, застана в рамката, изумено зяпнал тлеещата хартия. Джони чакаше, притиснат до стената.

Бено направи крачка напред, както очакваше Джони. Когато започна да тъпче димящата хартия, палката се стрелна към тила му.

Джони не спря, за да се увери, че е обезвредил Бено. Знаеше, че е така и нямаше смисъл да пилее секундите. Пристъпи към сейфа, извади ключа от джоба си и го отвори. Грабна двете чанти. Пот се стичаше по лицето му. Торбите бяха много по-тежки, отколкото беше очаквал. Извади ключа от сейфа, помъкна двете чанти, прескочи неподвижното тяло на Бено, спря за миг, за да стъпче тлеещия вестник, и натисна копчето на асансьора.

Когато слезе на партера, внимателно огледа пустото фоайе, след това с по една чанта във всяка ръка, облечена в ръкавица, излезе на

улицата. Спря отново, после, доволен, че улицата е само негова, се спусна към автогарата „Грейхаунд“.

Едър негър сънливо метеше и не погледна към Джони, когато отключваше бокса. Докато натъпкваше вътре чантите, чу късен автобус да тръгва и видя светлините на фаровете му, когато той излезе на улицата. Трябваше да напъне силно, за да успее да затвори вратата на бокса. Завъртя ключа, извади го и излезе от автогарата.

Първият ход на операцията се бе подквасил! Той се гмурна в една странична уличка и побягна. Сто осемдесет и шест хиляди долара! Завладя го вълна на триумф, както тичаше. Сега вече не можеше да се провали! Масино никога нямаше да заподозре него! Усети мощно, неудържимо сексуално желание.

Като хвърчеше по задните улички, безлюдни в този час на нощта, той най-после стигна до блока на Мелани. Спря се в сенките, огледа се, за да се увери, че наоколо няма някой, който да разруши неговото алиби, след това, като се движеше бързо, влезе и взе асансьора до етажа на Мелани.

Отново постоя в асансьора, за да се убеди, че в коридора няма никой, след това се втурна насреща към вратата на Мелани, натисна дръжката и се озова вътре.

Облегна се на вратата. Сърцето му блъскаше силно. Е добре, беше го направил. Погледна си часовника. Кражбата му беше отнела двадесет и пет минути!

— Джони?

Мелани, в късата си нощница, влезе във всекидневната.

Той се усмихна насила.

— Ето ме... Както ти казах... Няма за какво да се тревожиш.

Тя се вторачи в него, черните ѝ очи се бяха разширили от страх.

— Какво стана?

— Казах ти да не се безпокоиш. — Той я прегърна. — Но нещо ще се случи ей сега... Познай какво!

Като я грабна, той я понесе към спалнята и нежно я положи на леглото.

— Всичко е о'кей, бебче — рече, като съблече сакото си, смъкна кобура и свали ризата. Може да беше от напрежението през последния половин час, но той я искаше както никога досега.

Тя лежеше неподвижно, втренчена в него.

— Ти и аз... Този път ще бъде най-хубаво — прошепна Джони, докато смъкваше ципа на панталоните си и изведнъж се почувства ужасяващо гол. Стоеше неподвижен, гледаше надолу и усещаше подлудяващото си желание като пламък, залят с кофа вода.

— Медальонът ти — обади се Мелани.

Джони се изправи. Погледна към косматите си гърди. Медальонът на свети Христофор вече не висеше на своята сребърна верижка. С разтреперани ръце той повдигна верижката и видя, че мъничката кукичка, която го държеше, беше изкривена и отворена.

За пръв път в живота си усети ледената хватка на страха.

— Търси го!

Изплющяването на гласа му и изразът в очите му вдигнаха Мелани от леглото. Те търсиха заедно в спалнята, после във всекидневната, но медальонът не беше в апартамента.

Той изтича в спалнята, намъкна ризата, сложи кобура с пистолета, после сакото. Мелани попита изплашено:

— Какво става, Джони? Кажи ми!

— Легни си... и ме чакай — и излезе от апартамента.

Спря да потърси в коридора, после в клетката на асансьора... Нямаше го. Слезе във фойето, претърси и него, след това излезе на улицата. Вече се тресеше целият. Спря, за да поеме дълбоко с дробовете си влажния въздух, като се опитваше да овладее надигащата се в него паника.

Не това беше начинът да действа, рече си той. Къде е загубил медальона? Като отключи колата, започна да търси около шофьорското място. Никакъв медальон.

Отново заключи колата и спря да помисли. Можеше да е паднал навсякъде, но ако това беше станало в офиса на Анди, спукана му беше работата. Боже! Провалил ли се беше? Всичките му планове, неговото сигурно двегодишно изчакване, докато купи лодката, щяха да се изпепелят в огъня, който Масино щеше да подпали. Да остави медальона си в офиса на Анди означаваше да остави подписано признание, че той е взел парите!

Все още имаше шанс. Запъти се към колата, после спря. Мисли добре, глупако! — каза си. Все още нещата могат да се оправят. Остави колата... Тя е част от алибито ти!

Затича се по улицата с тромав бяг, обиколи същите места, същите задни улички, все още пусти, като се изключи някоя заблудена котка или дърт пияница, спящ пред нечия врата.

Трябваше да се увери, че медальонът не е в офиса на Анди. Нямахше да има значение, ако го намереха в асансьора или в офиса на Масино, но щеше да бъде фатално, ако го намереха в офиса на Анди, защото никой никога, освен Анди и Бено не беше допускан там.

Силно запъхтян, Джони стигна до ъгъла на улицата, която водеше право към сградата. Спря внезапно, когато видя полицейска патрулна кола, паркирана отпред.

Твърде късно!

Бено беше дошъл на себе си и се беше обадил в полицията. Като продължаваше да стои в сянката, Джони видя как спря един линкълн, а от него се изсипаха Тони и Ърни и влетяха в сградата.

Къде беше загубил медальона?

„Докато го носиш, нищо много лошо не може да ти се случи.“

Вече не го носеше и беше достатъчно суеверен, за да бъде сигурен, че медальонът лежи пред сейфа: подписано признание, че той е взел парите! Погледна към автогарата „Грейхаунд“. Нямахше нерви да влезе там, да вземе двете тежки чанти и да ги натъпче в колата си. Тони или Ърни биха могли да погледнат през прозореца към улицата и да го забележат. Във всички случаи сега вече не смееше да използва колата си. Цялата банда я познаваше. А трябваше да бяга. Ако действаше бързо, можеше и да успее. Парите бяха в безопасност в бокса. Ще изчака, докато се поохлади атмосферата, след това ще се промъкне обратно, ще вземе парите и ще се измъкне. Знаеше, че мисли като идиот, но паниката го беше обзела.

С вой на сирени пристигнаха още полицейски коли.

Прилепен до стената, наблюдавайки с думкащо сърце, Джони видя как ролсът на Масино връхлетя и се лепна до бордюра. Видя Масино, който излезе от колата, бързо прекоси тротоара и влезе в сградата.

Трябваше веднага да напусне града, мислеше Джони. Пари? Трябваше да има пари, ако искаше да бъде с едни гърди пред Масино. Мислеше за всичките онези пари, скрити в бокса. Точно сега му бяха напълно безполезни. Трябваше незабавно да се махне от тук.

Мелани? Тя никога не е имала никакви пари. Мислите му препускаха. Може би се паникьосва напразно. Медальонът можеше да бъде навсякъде, но дълбоко в себе си той беше уверен, че е в офиса на Анди.

Сами!

Сами имаше три хиляди долара под кревата. Джони трябваше да има пари! Не би могъл да се скрие от Масино без пари.

Той затича по задните улички. Беше дълго бягане. Квартирата на Сами се намираше на половината път към противоположния край на града. Градският часовник отби и половина, когато Джони задъхан се заизкачва по стълбите, които водеха до квартирата на Сами на четвъртия етаж. Почука на вратата, но никой не отговори. Ослуша се, почука отново, след това натисна дръжката: вратата се оказа отключена.

— Сами?

Пръстите му заопипваха стената, намериха ключа и го щракнаха.

В малката стая имаше ниско легло, газова готварска печка с два кръга, кресло, очукан телевизор, но Сами го нямаше. Тогава Джони си спомни, че в петък вечер Сами винаги преспиваше при своето момиче Клой.

Той влезе в стаята и затвори вратата. Коленичи, затършува под леглото и напипа малката стоманена кутия, в която Сами му беше казал, че си пази спестяванията. Измъкна я. Не беше дори заключена! Като отвори капака, видя, че е натъпкана с десетдоларови банкноти. Не се поколеба, защото добре разбираше, че всяка загубена секунда намалява шансовете му за бягство.

Натъпка джобовете си с банкноти, като остави кутията празна. За миг се запита как ли ще реагира Сами, след това си каза, че само взема парите назаем. Не след дълго ще му ги изплати с лихва.

Излезе от стаята и се отправи надолу по стълбите. Сега да се измъкне от града! Питаше се след колко ли време полицията ще успее да блокира улиците. Имаше такава опасност, но трябваше да се маха! Пръстите му докоснаха дръжката на пистолета. Ако се наложеше, щеше да си пробие път със стрелба!

Вървеше по улиците, а мислите му хвърчаха. Трябваше да си намери скривалище! Място, където би могъл да изчезне напълно поне за един месец. Къде би могъл да отиде? Спомни си за Джовани

Фюзели. Идеята беше окуражаваща, Фюзели беше най-добрият приятел на баща му. Трябва вече да бе прехвърлил седемдесетте. А може да бе умрял! Беше имал вест от него преди пет години. Живееше в малко градче — как се казваше, по дяволите? Джексън? Пексън? Джексън! Беше по магистралата за Маями. Ако можеше да стигне дотам, беше сигурен, че Фюзели ще го приюти.

Трябваше да открадне кола. Ако можеше да отиде до кафенето на Реди, където всички пътуващи на юг шофьори спираха да хапнат, би могъл да плати на някой от тях да го закара до Джексън.

Спря в колебание, като погледна нагоре и надолу по улицата. Имаше множество паркирани коли. Когато се насочи към тях, забеляза фаровете на кола, която зави към улицата, и се дръпна обратно в сянката. Колата бавно приближи към него, след това паркира до бордюра точно под уличната лампа. Млад слаб мъж с коса до раменете излезе от нея. Уличната светлина разкри на Джони колко опърпан е той: парцаливи джинси и мръсна фланела. Действайки импулсивно, като видя, че младежът заключва вратата, Джони пристъпи към него.

— Искаш ли да изкараш двайсетачка? — попита той спокойно.

Младежът го изглежда.

— Срещу какво?

— Да ме закараш до кафенето на Реди.

— Ей, човече! Това е на двадесет мили извън града!

— По долар за миля — толкова ли е трудно?

Младежът се ухили.

— Уреждаш се, човече. Дай сухото и тръгваме.

Джони му подаде десетдоларова банкнота.

— Останалото ще получиш, когато пристигнем.

— Добре... Аз съм Джоуи. Ти кой си, мой човек?

— Чарли — отвърна Джони. — Хайде да тръгваме. — Почака, докато Джоуи отключи вратата на колата, след това седна до шофьорското място. Джоуи се плъзна зад волана.

— Виж какво, Джоуи, карай по задните улички. Карай бързо, но не прекалено бързо. Схвана ли?

Джоуи се разсмя.

— Така ли, а? Ченгетата ли ти тровят живота?

— Няма да изкараш двадесет долара, ако плешиш толкова — рече Джони спокойно. Студената заплаха в тона му накара Джоуи да се

вдърви. — Просто карай.

Поне, мислеше Джони, келешът познава града. Въпреки че така обикаляше повече, Джоуи се движеше по задните улички и след около десет минути приближиха магистралата, която водеше извън града.

Точно там можеше да го чака неприятност, помисли си Джони и разкопча кобура, за да може бързо да измъкне пистолета. Но неприятности не се случиха. Джони не можеше да знае, че пътищата щяха да бъдат блокирани тридесет минути, след като той вече щеше да е напуснал града.

Полицейският комисар беше извън града, а заместникът му нямаше време за Масино. Нарочно не оказваше съдействие, бавеше блокирането на пътищата, перчеше се с ранга си пред Масино, като всячески показваше, че хазартните игри и без това са незаконни.

Масино, все по-бесен, сега съжаляваше, че не се бе погрижил за заместника на полицейския комисар, както се бе грижил за неговия шеф: нова кола всяка година, пари, за да осигури образованието на проклетите си деца, и голяма застрахователна полица, за да подсигури проклетата си жена.

Джони плати на Джоуи, проследи го с поглед, докато се отдалечаваше, след това влезе в кафенето на Реди, за да намери някой шофьор на камион, който да го закара на юг.

Паниката постепенно го напускаше. Дотук... добре. А сега към Джексън и безопасно скривалище.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Пронизителният звън на телефона моментално събуди Джо Масино. Той щракна нощната лампа, погледна часовника, видя, че е три и петнадесет, и разбра мигновено, че нещо се е случило. Никой не би посмял да наруши съня му, освен ако не беше крайно наложително.

Грабна слушалката, пусна крака на пода, като издърпа одеялото и чаршафа от жена си Дайна, която, разбуждайки се, простена леко.

— Да?

Гласът на Масино гръмна по телефонната линия.

— Шефе... Тук е Бено. Мангизите изчезнаха. Строшиха ми тиквата. Какво да правя, шефе?

Масино познаваше възможностите на Бено: бил е зашеметен от удара, проклетият тъпак, но поне се беше обадил. Масино почувства, че го залива гореща вълна от убийствен гняв, но се овладя.

— Обади се на ченгетата, Бено — нареди той. — Накарай ги да дойдат при теб. Аз тръгвам. — Той тръшна слушалката и започна да съблича пижамата.

Дайна, руса масивна жена, с петнадесет години по-млада от съпруга си, вече напълно се беше събудила.

— Какво става, за Бога? Какво правиш?

— Млъкни — озъби се Масино. Навря краката си в крачолите на панталоните и без да губи време за вратовръзка, навлече сакото.

— Ама че начин да се разговаря! — Тя придърпа чаршафа и одеялото и се зави. — Не можеш ли да се държиш като човек?

Масино излезе от спалнята, като затръшна вратата след себе си. Поколеба се за миг, след това отиде в кабинета си и се обади на Анди Лукас. Почака доста дълго, докато чуе гласа на Анди в слушалката.

— Парите са отмъкнати — рече му Масино. — Върви там... Доведи момчетата — и затвори.

Отиде в гаража, влезе в ролса и полетя през града по трите мили, които го делеяха от офиса му в центъра.

Когато спря пред сградата, видя патрулната кола и линкълна на Тони, паркирани до бордюра. Е добре, поне беше направено нещо, помисли си той, като се изкачваше с асансьора до шестия етаж. Там стояха две ченгета с объркан вид. Щом зърнаха Масино, те застинаха в почитание. И двете ченгета работеха в неговия район и той добре се грижеше за тях. Поздравиха го, докато връхлиташе в офиса на Анди.

Бено седеше на един стол с кръв по лицето и изцъклени очи. Тони стоеше до прозореца. Ърни стърчеше до отворения сейф.

— Какво стана? — попита Масино и спря пред Бено, който направи усилие да се надигне, но веднага рухна обратно.

— Имаше пожар, шефе — измърмори той и ръката му се вдигна към главата. — Отворих и видях, че гори вестник. Докато го гасях, ме цапардосаха.

— Кой го направи? — излая Масино.

— Не знам... Никого не видях... Просто ме цапардосаха.

Масино отиде до сейфа, погледна вътре, после към ключалката и се пресегна за телефона. Избра някакъв номер, а Ърни, Тони, Бено и двете ченгета не сваляха очи от него.

— Търся Кълън — излая той, когато му отговори сънлив женски глас. — Тук е Масино.

— О, мистър Масино! — Гласът на жената стана съвсем бодър. — Джек е извън града. На конференция е в Ню Йорк.

Масино изпсува и тръшна слушалката. Извади тефтерче с телефонни номера от портфейла си, откри някакъв номер и позвъни.

Отговори заместник-полицейският комисар Фред Зацки. Гласът му звучеше вбесено, че го будят в такъв час.

— Кой е, дявол да го вземе?

— Масино. Слушай: искам този проклет град да бъде затворен много бързо: блокирайте пътищата, гарите, автогарите и летищата. Откраднаха ми сто осемдесет и шест хиляди долара и копелето ще се опита да избяга от града. Размърдай се! Слушай! Запечатай целия проклет град!

— Ама вие с кого си въобразявате, че говорите? — изрева Зацки. — Обадете се в главното управление. Не ме безпокойте повече! И чуйте, Масино, може да си въобразявате, че сте нещо в този град, но за мен сте само един сапунен мехур — и затвори.

Лицето на Масино почервения от гняв. Той изрева на двете ченгета:

— Размърдайте се, дръвници такива! Намерете някой, който може да направи нещо тук... И да ме слуша!

О'Брайън, по-възрастният от двамата, тъкмо бе скочил към телефона, когато в стаята влезе Анди Лукас. Явно беше препускал насам. Облякъл беше сакото и панталоните си направо върху пижамата. Надзърна в сейфа, после към ключалката, след това срещна разярения поглед на Масино.

— Това е вътрешна работа — отсече той. — Ще се опита да избяга. Имал е ключ.

— На мен ли го казваш? — изрева Масино. — Мислиш, че съм сляп ли? Кълън не е в града, а онова копеле Зацки няма да си мръдне пръста!

О'Брайън се обади:

— Извинете, мистър Масино, лейтенант Мълиган с групата си е на път за тук.

Масино се огледа из стаята като разярен бик, който търси жертвата си.

— Къде е Джони? Искам най-добрият ми човек да е до мен!

— Не отговори, когато му позвъних — каза Анди. — Не е вкъщи.

— Искам го тук! — Масино тикна пръст към Тони. — Недей да стърчиш като някое скапано чучело. Намери Джони!

Когато Тони излезе, Анди рече тихо:

— По-добре да поговорим, мистър Джо.

Масино изсумтя. Кимна към Ърни.

— Заведи Бено в болницата — и излезе от стаята, пресече коридора, отключи своя офис и влезе, последван от Анди.

Седна зад бюрото си и се вторачи в Анди, който приседна на крайчеца на бюрото.

— Загазили сме — подхвана Анди. — На обед трябва да платим, иначе ще има бунт. Ще трябва да вземем пари на заем, мистър Джо, иначе потъваме. Ако вестниците се доберат до тази история, хазартът ни ще излезе наяве и Кълън също ще има неприятности.

— Тогава?

— Танца е единственото ни спасение. Ще струва скъпо, но няма да минем без него.

Масино сви огромните си юмруци, но знаеше, че Анди е прав. Чу се вой на полицейска сирена.

— Оправяй се с Мълиган — нареди той. — Накарай го да затвори града. Аз ще говоря с Танца.

— Който е взел парите, вече е напуснал града — рече Анди, — но ще се задвижим. — Излезе и затвори вратата.

Масино дръпна телефона към себе си, подвоуми се, след това набра някакъв номер. Погледна към часовника на бюрото си. Беше четири и двадесет и пет.

Карло Танца беше шеф на местния клон на мафията. Той беше само едно от множеството пипала на мафиотския октопод: всевластен господар, на когото Масино плащаше седмичен дял от своя рекет от хазарта, от кождерските си лихварски услуги и печалбите си от проституцията.

На телефона се обади самият Танца. И той като Масино моментално се събуди, защото знаеше, че никой няма да позвъни в голямата му богатска къща, ако нямаше нещо спешно, а острият като бърснач мозък на Танца беше винаги нащрек за спешни случаи.

Той изслуша Масино и, без да се колебае, предложи решение.

— О'кей, Джо. Не се тревожи за мангизите. В десет часа ще ги имаш, за да се разплатиш. Ще държим пресата настрани от тази история. — Последва пауза. — Ще се наложи да се поизръсиш. Двадесет и пет процента, но щом мангизите ти трябват, налага се да платиш за услугата.

— Ей! Почакай! — Масино пресмяташе на ум. Тази кражба щеше да му струва четиридесет и шест хиляди долара от собствения му джоб! — Не можеш да ме притискаш толкова много. Ще ти дам петнадесет.

— Двадесет и пет — отсече Танца. — И мангизите ще са в офиса ти в десет. Не можеш да ги получиш отникъде другаде. А сега... Кой според теб го е направил?

— Знам само, че е работа на вътрешен човек — отвърна Масино. — Току-що се случи. Ще открия кой го е направил, можеш да заложиш главата си, че ще го открия. Затворил съм всички изходи на града, но е много вероятно копелето да е изчезнало вече.

— Веднага щом разбереш нещо, ми съобщи — рече Танца. — Ще пусна организацията по петите му. Само ми съобщи името му и ще

го пипнем.

— Добре. Трябва да е някой от моите негодници. Благодаря, Карло. Знаех, че мога да разчитам на теб. — Замълча, после додаде: — Какво ще кажеш за двадесет процента?

Танца изхихика.

— Опитваш се да изкръшкаш, а, Джо? Трябва да работя по правилата. Бих ти ги дал и за десет, но това са нийоркски пари, а те са скъпи — и затвори.

Масино остана за известно време с лице, разкривено от ярост. След това бутна стола си назад и закрачи по коридора към офиса на Анди.

Лейтенант Мълиган, дебел мъж с луничаво лице, оглеждаше сейфа. Други двама цивилни детективи сменяха отпечатъци. Бено и Ърни бяха излезли. Анди стоеше до вратата и гризеше нокътя на палеца си.

— Вече блокирахме пътищата, мистър Масино — каза Мълиган. — Ако досега не се е измъкнал, няма да стигне далече.

Като знаеше, че близо тридесет жизненоважни минути бяха пропилены, Масино погледна детектива и плю на пода.

* * *

На Тони Капело му беше поръчано да намери Джони. Вмъквайки се в линкълна, той реши, че най-вероятното място, където Джони можеше да бъде открит, е при приятелката му Мелани.

Тони завиждаше на Джони. Това пищно, добре сложено момиче беше идеалът му за креватна партньорка. Помисли си, че ще е доста забавно да почука на вратата и да измъкне Джони от леглото. А кой знае? Можеше даже самото момиче да отвори вратата.

Знаеше името ѝ и къде живее. Веднъж ги беше зърнал точно когато излизаха от един ресторант и понеже ѝ беше мераклия, а за момента нямаше какво по-добро да прави, ги беше проследил до квартирата на Мелани.

За няколко минути стигна до мястото и видя колата на Джони, паркирана пред къщата. Ухили се, когато спря зад нея.

Значи Джони беше горе със своята курва, рече си Тони, докато прекосяваше тротоара. Човече! Готов ли си за удара?

Той се качи с асансьора. Когато стигна пред вратата на Мелани, заби пръст в звънеца и не го махна оттам.

Измина доста време, след това вратата рязко се отвори.

Мелани, с памучен шал около раменете, се вторачи в него с ужасени очи.

— Какво има? — попита тя кресливо.

Какво става тук? — зачуди се Тони. Тая мацка нещо е откачила.

— Трябва ми Джони... Изкарай го от леглото! Шефът го иска веднага.

— Не е тук! — Мелани понечи да захлопне вратата, но Тони бързо пъкна крак и я подпря.

— Тук е, бибче. Не ме будалкай. Колата му е отвън. Извикай го. — След това, като повиши глас, се провикна: — Ей, Джони! Шефът те вика!

— Казвам ти, че не е тук! — изписка Мелани. — Разкарай се! Не е тук!

— Така ли? — Тони пристъпи напред, като я избута. — Ами къде е тогава?

— Не знам!

— Колата му е отвън.

— Казвам ти, че не знам! — Тя умолително закърши ръце, сочейки вратата. — Върви си... Махай се!

В главата на Тони проблесна искра на подозрение. Защо тя беше толкова изплашена? Защо колата на Джони беше отвън, след като него го нямаше тук?

Изблъсквайки я настрана, той влезе в спалнята и запали лампата. Огледа се и видя вратовръзката на Джони на пода.

— Бил е тук — каза той на разтрепераната Мелани, която стоеше на вратата на спалнята. — Къде отиде?

— Не знам! Нищо не знам! Махай се!

Исусе Христе! Не може да е бил Джони! — помисли си Тони. — Не и Джони! — Той я сграбчи за китката, завъртя я и я хвърли на леглото. Наведе се над нея.

— Говори, бибче, или ще те размекна. Къде отиде?

Изтръпнала от ужас, Мелани се опита да седне. Тони я блъсна по лицето, така че тя падна обратно назад, после повтори:

— Къде е той?

— Не знам — изхлипа Мелани.

Той я зашлеви два пъти, като мятеше главата ѝ ту на едната, ту на другата страна.

— Къде е той? — изрева Тони. — Хайде, бебче, изплюй камъчето!

Тя лежеше, зашеметена от плесниците.

— Не знам — измърмори, като се мъчеше да скрие лицето си. — Не знам нищичко!

Тони се двоумеше. Беше почти сигурен, че лъже, но да пребие момичето на Джони Бианда би означавало да си търси голяма беля, ако не беше прав.

Ако Джони внезапно влезеше и го хванеше с тази мацка, щеше да го убие. Нямахше никакво съмнение по този въпрос.

— Обличай се — отсече той. — Ще направим пътешествие. Хайде!

— Няма да дойда с теб! Разкарай се! — изпищя Мелани. После, изплъзвайки се от леглото и лапите му, тя скочи на крака и изтича във всекидневната, преди той да успее да я спре.

Тони с псувни се спусна подире ѝ, улови я на вратата и я завлече обратно в спалнята. Извади пистолета си и го насочи към гърдите ѝ.

— Обличай се! — изрева той.

Тя погледна с ужас към пистолета и мигновено престана да му създава неприятности.

След двадесет минути я въведе в офиса на Масино.

— Нещо вони тук, шефе — рече той, когато Масино погледна свирепо първо към него, после към нея. — Може би ти ще успееш да си поговориш с нея. — После разказа на Масино за колата на Джони, за паническият страх на Мелани и отсъствието на Джони.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — изрева Масино. — Да не би да ми пробутваш, че Джони е взел парите?

— Нищо не ти пробутвам. Питай нея.

Масино обърна кръвясалите си разярени очи към Мелани, която се разтрепера от погледа му.

— Къде е Джони?

Тя захлипа безпомощно.

— Не знам... Отиде по работа... Така ми каза. Не ме докосвайте! Каза ми, че ще бъда неговото алиби. Загуби си медальона...

Масино бавно, дълбоко пое дъх.

— Седни — заповяда той. — Хайде, Тони, дай й стол. — След това започна да разпитва Мелани, която заразправя, подплашена до смърт от втрещените кръвясали очи и тлъстото, твърдо като камък лице.

— О'кей — рече най-после Масино. — Заведи я вкъщи, Тони. — И като стана, отиде в офиса на Анди, където лейтенант Мълиган тъкмо се канеше да си тръгва. Масино го дръпна настрана. — Искам да хванете Джони Бианда — нареди той. — Впрегнете всичките си проклети ченгета за тази работа. И мълчете... Ясно ли е?

Мълиган зяпна насреща му.

— Бианда? Мислиш, че той стои зад тази работа?

Масино се озъби като вълк.

— Не знам, но ако не го намерите до четири-пет часа, може да се окаже и той. Зарежете всичко... Тичайте след Бианда!

* * *

В десет часа Карло Танца пристигна с кадилак и три бодигарда. С широка мазна усмивка ги наблюдаваше, докато стоварваха двата тежки куфара върху бюрото на Масино.

Танца беше нисък набит италианец с оплешивяваща глава, голямо шкембе, малки зли очи и устни като червено вино.

Той се здрависа с Масино, махна на хората си да напуснат офиса, кимна на Анди, който остана, за да преброи парите, и седна.

— Ето ти парите, Джо — рече. — Искаш — получаваш. Как ти се струва услугата?

— Благодаря.

— Шефът ми се обади по телефона — продължи Танца. — Историята никак не му хареса. Ако искаш да си запазиш хазартните игри, Джо, ще трябва да си поразмърдаш мозъка. Този сейф...

— Ще го сменя.

— Мисля, че ще трябва. И така, кой е взел парите?

— Още нищо не е сигурно — отвърна Масино, — но следите водят към Джони Бианда. — Изчезнал е.

— Бианда? — Танца изглеждаше слисан. — Смятах, че е най-добрият ти човек.

— Така е. — Лицето на Масино почервения и малките му очички блеснаха. — Но следите водят към него. — И той разказа на Танца за Мелани, за алибито и факта, че колата на Джони още беше паркирана пред квартирата на Мелани.

— Сигурен ли си, че момичето нищо не знае?

— Сигурен съм. Изплаших кучката до посиране.

— И какво мислиш да правиш?

Масино стисна едрите си ръце в юмруци.

— Ако е офейкал от града, искам организацията да го издири. Ако е още тук, ще го намеря.

— Може да си купи добра защита с тая бала мангизи — рече Танца замислено. — О'кей, ще съобщя на Големия човек. Значи искаш да го намерим... така ли?

— Ако не се е заврял в някоя дупка тук — да.

— Не искам да започвам нищо прибързано, Джо. Щом веднъж организацията се задвижи, трудно е да се спре, а това струва пари. Да речем, че вече си се уверил, че не е в града, тогава ще ми дадеш зелена светлина, нали?

— Ако се е измъкнал, колкото по-дълго чакате, толкова по-далече ще отиде.

Танца се ухили зло.

— Няма значение колко далече ще отиде... И в Китай да отиде, ще го намерим. Досега никога не сме се проваляли. Първо се увери, че не е в града, после ние ще се заемем. — Той стана. — Опитвам се само да ти спестя парите, Джо. Ние не работим за нищо.

Когато Танца си отиде, Масино извика Тони и Ърни в офиса си.

— Идете в квартирата на Джони и я претърсете — заповяда той. — Искам всяка пращинка информация, всяко късче хартия, които можете да откриете там. Искам да разпратите наоколо някои от момчетата да поразпитат. Искам да знам кои са му приятелите.

Когато те излязоха, Масино се обади на лейтенант Мълиган.

— Нещо ново? — попита той, когато лейтенантът вдигна слушалката.

— Обзалагам се, че е офейкал — отвърна Мълиган. — Няма и следа от него. Изрових досието му, снимките от затвора и отпечатъците от пръстите му. Ще ти свършат ли някаква работа.

— Да. Искам всичко, което имате за него.

— Ще пратя човек с фотостатите^[1] веднага, мистър Масино.

— Ако случайно има някакви роднини, щяхте ли да знаете?

— Не личи от досието му. Баща му е умрял преди пет години.

— Нещо за него?

— Италианец. Работил е във фабрика за консервиране на плодове в Тампа. Джони е роден там.

Масино се замисли за момент.

— Кучето се връща при повърнатото. Може да се е отправил на юг.

— Да. Искате ли да сигнализирам на полицията във Флорида... Мога да го направя.

Масино се подвоуми, след това отвърна:

— Не. Аз мога да уредя това, но продължавайте да го търсите в града. — Той замълча, после добави: — Следващия път, когато минеш оттук, отбий се при Анди. Той има нещо за теб.

Докато Мълиган мънкаше благодарности, Масино затвори.

* * *

В седем часа вечерта Масино беше все още зад бюрото си. Пред него бяха разпръснати нещата, които му беше изпратил Мълиган, както и онези, които Тони и Ърни бяха открили в апартамента на Джони.

Анди се суетеше наоколо, палеше цигара от цигара, но мълчеше. Усещаше вихъра на ужасната ярост, който Масино едва сдържаше.

— И така, с какво разполагаме? — внезапно попита Масино.

— Той е нашият човек — каза Анди. — Вече няма никакво съмнение, след като е офейкал от града.

— Кой, по дяволите, можеше да помисли, че Джони ще ми погоди това? — кресна Масино, като блъсна назад стола си. — Кучи син! Е добре, о'кей, ще пусна организацията по дирите му. Може да отнеме време, но ще го намерят и тогава ще му се доще да не се е раждал!

Анди приближи до бюрото.

— Ето нещо, което ме интересува, мистър Джо — рече той, като взе от бюрото един омачкан брой на „Яхти и моторни лодки“ — техническо списание за корабостроители, което Тони беше намерил в апартамента на Джони. — Защо му е било това на Джони?

— Откъде да знам, по дяволите? — изръмжа Масино. — Това нищо не означава.

Анди бързо прелистваше страниците, после се спря на една обява за тридесетфутова моторница с кабина, която беше оградена с молив.

— Погледни тук.

Масино го стрелна с поглед.

— И какво от това?

— Мислиш ли, че Джони се е интересувал от лодки? Мислиш ли, че планът му е бил да офейка с лодка?

Това прикова вниманието на Масино.

— Аха. Още една стрелка на юг.

— И още нещо. — Анди взе безвкусна коледна картичка, намерена също от Тони. На нея бе надраскано с разкривен почерк следното послание:

„Ще се видим някога.

Джовани Фюзели

Джексън“

— Къде, по дяволите, е Джексън и какво е толкова важно в това проклето нещо?

— Джексън е на около тридесет мили от Джексънвил, Флорида.

Телефонът иззвъня. Беше Ърни.

— Научих нещо, шефе — започна той възбудено. — Току-що говорих с един млад келеш, който казва, че е карал мъж, отговарящ на описанието на Бианда. Оставил го е в кафенето на Реди.

— Доведи го тук. Ще му покажа снимка на Бианда. — Масино затвори и погледна Анди. — Изглежда Джони е взел кола да го закара извън града до кафенето на Реди. Там спират шофьорите на камиони, преди да потеглят на юг, нали?

— Точно така.

— Югът! — рече Масино. — Всичко сочи към юга, нали? Там е отишло копелето!

След петнадесет минути Ърни, придружен от Джоуи, който изглеждаше притеснен, пристигна в офиса. Масино бутна снимката през бюрото.

— Този ли е?

Джоуи се втренчи в снимката, после кимна.

— Да, сър.

— О'кей. — Масино извади портфейла си, намери петдоларова банкнота и я подаде на Джоуи. — Вземи му името и адреса — нареди той на Ърни, — и го изведи отгук.

— Чакай. — Анди се приближи до Джоуи, който се беше запътил към вратата. — Този мъж, когото си закарал, носеше две тежки чанти... Нали така?

Джоуи врътна отрицателно глава.

— Нищо не носеше.

— Дори една чанта?

— Не, нищо.

— По дяволите! — изрева Масино. — Трябва да е носил две чанти!

Джоуи пребледня, но пак поклати глава.

— Честна дума, сър, нищичко не носеше.

— О'кей — каза Анди спокойно, — изведи го.

Когато вратата се затвори, Масино стрелна с очи Анди.

— Смяташ ли, че парите са още в града?

— Не. Нека огледаме нещата, мистър Джо. Нека не прибързваме.

Анди започна да крачи нагоре-надолу и понеже Масино знаеше, че този дребен човек не е глупак, сдържаше нетърпението си, докато чакаше. Анди спря.

— Бианда е самотник. Няма никакви приятели, които да можем да открием, но все пак получава тази коледна картичка — така че си има някого. Заминава, но парите не са с него, а му е известно, ако ги е скрил, че никога повече не трябва да си показва мутрата в този град, така че, струва ми се, той не е работил сам. Да речем, че това е само интуиция, мистър Джо. — Анди замълча, после продължи. — Да предположим, че този друг човек, с когото Бианда е работил, е изнесъл

парите извън града, докато Бианда си е търсил медальона? Схващаш ли мислите ми, мистър Джо? Бианда и другият свършват работата. Другият взема парите. Бианда се връща при своята курва. Идеята е, че никой от нас няма да го заподозре в кражбата. След това открива, че медальонът е изчезнал. Знае, че песента му е изпята, ако намерят медальона в моя офис. Тръгва да се увери, но Бено вече е повикал ченгетата, така че Бианда се паникьосва, измъква се от града и се отправя на юг, за да се присъедини към другия. — Анди се приведе напред и почука по коледната картичка. — Фюзели. Предполагам, че той е съучастникът. Масино го изгледа кръвнишки.

— Ти си откачил! Този Фюзели... Откъде накъде си уверен, че понеже е изпратил една коледна картичка, е действал заедно с Бианда?

— Не съм, но Бианда е самотник, а тук се оказва някой, който е поддържал връзка с него... Някой, който живее на юг.

Масино се колебаеше.

— Е добре... Би могло да е така. Ще се обадя на Карло. Ще прати бандата от Флорида да пипне Фюзели.

— Момент, мистър Джо — възрази Анди. — Няма защо да бързаме да викаме Танца. Можем да се справим с това сами. Мислил ли си колко ще ти вземе Големия човек, ако те се втурнат след Бианда? Ще вземат половината: деветдесет и три хиляди долара! Може даже и повече. Знаем как действа Големия човек. Ако посочи с пръст някого, рано или късно този човек е мъртъв. Може да отнеме две-три години, но щом знакът е даден, човекът е мъртъв. Да предположим, че пратим Тони и Ърни в Джексън и първо проверим този Фюзели? Ако той е нашият човек, спестяваме си деветдесет и три хиляди долара. Ако той се окаже чист и Бианда не е там, тогава ще се обърнем към Танца. Губим няколко дни, но можем да си го позволим. Как мислиш?

Масино обмисли всичко това, после кимна.

— Този път използваш главата си, Анди — рече той. — О'кей, изпрати ония двамата с първия самолет. Нека поогледаме Фюзели.

* * *

Ърни и Тони пристигнаха на летището в Джексънвил няколко минути след единадесет часа. Веднага отидоха в бюрото „Херц“ за

наемане на коли и взеха едно шеви^[2].

Докато чакаха за колата, Ърни разпита момичето за най-прекия път до Джексън.

— Карайте по магистралата вдясно — му каза то. — Няма проблеми: ще видите пътен знак, Джексън е на около тридесет мили оттук.

Ърни седна на мястото до шофьора. Когато можеше да избегне каквато и да било работа, го правеше. В края на краищата Тони беше с пет години по-млад от него, разсъждаваше той, така че защо, по дяволите, да не кара?

Когато излязоха на магистралата, той рече:

— Нека се организираме, Тони. Ако налетим на Джони, ти поемаш него, а аз — Фюзели. Става ли?

Тони се гипсира.

— Откъде ти хрумна, че аз ще поема това лайно Джони?

Ърни прикри леката си усмивка.

— Нали точно това искаш? Винаги си разправял, че превъзхождаш Джони с пистолета. Струва ми се, че вървим към разчистване на сметките. Това ти е шансът да докажеш, че си по-добър и по-бърз с желязото от него.

Тони се завъртя неспокойно. Някогашната репутация на Джони винаги беше висяла над него като черен облак, висеше и сега.

— Може би е по-добре и двамата да се погрижим за него — отвърна. — Този боклук знае да стреля.

— И ти знаеш. — Ърни се протегна. — Не ми ли каза дори миналата седмица, че Джони е стар и свършен? Ти го поемаш. Този Фюзели може да се окаже бърз колкото Джони.

Тони внезапно усети капки пот по челото си.

— Така че се разбрахме, а? — завърши Ърни, като ликуваше в себе си. — Първо стреляме и после говорим, нали?

Тони нищо не отвърна. Усещаше корава топка страх в корема си. Кара мълчаливо десет мили, после, като усети, че Ърни задрямва, се обади:

— Мислиш ли, че Джони наистина е взел цялата тази бала мангизи?

— Защо не? — Ърни се поразгърси, събуди се и запали цигара. — Боже! Да можех и аз да разполагам с толкова пари! Знаеш ли какво,

Тони? Джони е по-голям смелчага от теб и мен.

— Може, но няма да се измъкне. Ако ние не го намерим, ще го спипа Големия човек. Копелето е тъпо.

— Възможно е, но поне опита, а това е повече, отколкото ти и аз бихме могли да направим. Винаги съществува възможност да се измъкне с мангизите.

Тони хвърли бърз поглед към дебелия си спътник.

— Ти си побъркан! Никой никога не се е изплъзвал на организацията и няма да ѝ се изплъзне. Дори да отнеме години, те ще го открият, ако не успеем ние.

— Но я си помисли какво ще може да направи с тая бала мангизи, та дори и да е само за две години.

— По дяволите мангизите! Предпочитам да си остана жив.

— Ето пътния знак — каза Ърни. — Джексън — пет мили.

— Мога да чета — заяде се Тони, а кълбото от страх в стомаха му се затегна.

Джексън се оказа мъничко градче, където отглеждаха плодове, с главна улица, няколко консервни фабрики за плодове и отдалечени ферми.

Тони караше по главната улица, мина покрай малък чистичък хотел, покрай пощата, покрай универсален магазин, кино и кафене.

— Каква проклета дупка — рече той, докато спираше пред кафенето. — Да пийнем по бира. Може да попаднем на следа от Фюзели.

Усещаха, че хората по улицата — главно възрастни жени и още по-възрастни мъже, ги зяпат с любопитство.

Влязоха в кафенето, приближиха до бара и се покачиха на високите столчета.

Край масите се виждаха неколцина старци, сграбчили по чаша бира, които ги зяпнаха така, като че ли бяха екземпляри от зоологическа градина.

Барманът — дебел, оплешивяващ, с дружелюбно червендалесто лице, дойде при тях.

— Добрутро, гос'да. Какво ще обичате?

— По една бира — рече Ърни.

— Приятно е да се видят външни хора в това градче — продължи барманът, като им подаде бирата. — Името ми е Хари Дюкс. Добре

дошли, гос'да.

Ърни забеляза, че въпреки дружелюбието си Дюкс ги гледа изпитателно, сякаш се мъчеше да реши кои са и какви са. Изглежда, вратовръзката на Тони на черни и розови цветя го безпокоеше.

Отпиха, после Ърни подхвърли:

— Имате симпатично малко градче.

Винаги той водеше разговорите, а Тони наблюдаваше, слухтеше и си държеше устата затворена.

— Не е лошо, благодаря. Малко е замряло, но можеше да е и по-зле. Има много старци, но вечер се оживява, когато момчетата и момичетата се върнат от беритба.

— Аха. — Ърни извади с претенциозен жест портфейла си и измъкна от него визитка, която винаги носеше със себе си. Случаите, в които тази визитка го беше измъквала от затруднения и му беше изкопчвала информация, бяха неизброими. Той я побутна по плота.

— Това за мен ли е? — попита Дюкс слисан.

— Само й хвърли едно око, приятел.

Дюкс влезе в задната стаичка да потърси очилата си. Докато ги наместваше, Тони едва чуто подсвирна. Ърни го ръгна и той притихна.

Дюкс прочете:

„ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ ЗА СПЕШНИ
СЛУЧАИ САН ФРАНЦИСКО

Представявана от детектив I степен Джек Лузи“

Той вдигна поглед, свали очилата си и зяпна.

— Това вие ли сте? — попита барманът, като почука по визитката.

— Аха, а това е моят помощник — детектив Морган — отвърна Ърни.

Дюкс леко подсвирна. Очевидно беше му направило впечатление.

— Знаете ли какво? Мислех си, че има нещо по-особено у вас двамата, гос'да — каза той. — Детективи, а?

— Частни — рече Ърни важно. — Вероятно ще можеш да ни помогнеш.

Дюкс отстъпи назад. Видът му стана неспокоен.

— В това малко градче няма нищо като за вас, гос'да. Уверявам ви.

— Почерпи се и ни дай по още една бира.

Дюкс се поколеба, после наля три бири и зачака.

— Ние получаваме всякакви поръчки — започна Ърни. — Нямах си представа. Името Джовани Фюзели означава ли нещо за теб?

— Сигурно. — Дюкс се стегна и очите му станаха враждебни. — А какво означава той за вас?

Ърни се ухили лукаво.

— За мен нищо, мистър Дюкс, но много за самия себе си. Тук ли живее?

Дюкс сега стана много враждебен.

— Ако искате да научите нещо за мистър Фюзели, вървете при ченгетата — рече той. — Мистър Фюзели е прекрасен джентълмен. Вървете при ченгетата, няма защо да идвате тук и да ми задавате въпроси.

Ърни отпи от бирата си и се засмя.

— Разбра ме съвсем погрешно, мистър Дюкс. Работата ни е да намерим мистър Фюзели. Вече ни казаха какъв прекрасен човек е. Опитваме се да му помогнем. Между нас да си остане, негова родственица му е оставила малко пари. Леля му е умряла миналата година и сега се опитваме да се оправим с имуществото ѝ.

Враждебността на Дюкс изчезна като юмрук, който се разтваря.

— Наистина ли? Мистър Фюзели ще наследи пари?

— Несъмнено. Не е моя работа да ти казвам колко — намигна уверено Ърни, — но сумичката е тлъста. Обясниха ни, че живее някъде тук, но нямаме адреса му. Нали ти споменах — получаваме всякакви поръчки. Тази е една от приятните.

Като го слушаше, Тони се възхищаваше на сладкодумните му приказки и му завиждаше. Знаеше, че той самият никога не би могъл да говори толкова убедително.

— Е, радвам се. Мистър Фюзели ми е добър приятел — каза Дюкс. — В момента обаче не е в града. Колко жалко! Миналата седмица замина на север.

Ърни разля малко от бирата си.

— Така ли? А знаеш ли колко ще отсъства?

— Не, сър. Мистър Фюзели от време на време отива на север. Понякога се връща след седмица, понякога — след месец, но винаги се връща. — Дюкс се усмихна широко. — Просто заключава малката си къщичка и заминава.

— На север? Къде?

Дюкс поклати глава.

— Мистър Фюзели никога не казва. Идва тук, поръчва си бира, после ми вика: „Е, Хари, мисля, че ще отида за малко на север. Ще ти се обадя, като се върна.“ Мистър Фюзели никога не говори за себе си, а аз не задавам въпроси.

Ърни запали цигара, докато помисли.

— Не се ли грижи някой за къщата му, докато го няма?

Дюкс се засмя.

— Няма кой знае какво за наглеждане. Не, мисля, че никой не ходи нататък. Мястото е доста уединено.

— Къде точно е то?

— На Хемптън Хил. Вие като външни хора не знаете къде е Хемптън Хил, нали?

Като овладя с усилие нетърпението си, Ърни се съгласи.

— Е, добре, карате по главната улица, хващате черния път вляво, изкачвате се по хълма две-три мили и минавате покрай фермата на Ноди Дженкин. След това изминавате още една миля и ще видите къщата на мистър Фюзели от дясно: малка, дървена, но се държи.

— По-добре да му пишем — рече Ърни и допи бирата си. — Адресът Хемптън Хил, Джексън, ли е?

— Да. Хубава новина е, че наследява пари. Леля? Господи! Трябва да е била доста стара. Мистър Фюзели прехвърли седемдесетте.

Ърни зяпна.

— Седемдесетте?

— Точно така. Миналия месец отпразнува седемдесет и втория си рожден ден, но е жилав. Не се заблуждавайте по този въпрос. Пъргав е, като да е на половината от годините си.

— Е, мисля, че ще се разберем. Приятно ми беше да се запознаем, мистър Дюкс.

Стиснаха си ръцете и Ърни последва Тони в слънчевата светлина.

— Консерви, хляб, бутилка скоч.

— За какъв дявол? — попита Тони.

— Върви да купиш храна за два-три дни — нареди Ърни. — Не виждаш ли, че всички тези стари мърши ни гледат?

Тони пое надолу към универсалния магазин, а Ърни се пъкна в мястото до шофьора. Нахлупи шапката върху очите си и се отпусна да си почине.

След малко Тони се върна с огромен пакет бакалски стоки и бутилка скоч. Остави го на задната седалка, после се плъзна зад волана.

— А сега какво?

— Отиваме в Хемптън Хил или както там, един дявол знае, се казва — отсече Ърни.

— Мислиш ли, че идеята си я бива?

— Използвай си главата. Ние долетяхме със самолет. Джони и Фюзели пътуват с кола. Имаме четири-пет часа преднина. Обзалагам се, че ще донесат парите тук. Когато пристигнат, ще ги очистим, преди да са разбрали какво става. Но може да се наложи да почакаме.

Тони се замисли върху това, после измърмори:

— О'кей.

Като включи на скорост, той бързо подкара по широката улица, обградена от двете страни с дървета, натежали от портокали, и се отпрати към Хемптън Хил.

[1] Фотостат — уред за фотокопиране в негатив на документи и др. и самите получени по този начин копия. ↑

[2] Шеви — от шевролет. ↑

ГЛАВА ПЕТА

С чаша кафе пред себе си Джони седеше на малка масичка и оглеждаше препълненото кафене. Наоколо се носеше нестихваща глъчка, идваща от шофьорите на тирове, които си подвикваха „здрости“, ядяха хамбургери, изгълтваха безброй чаши кафе, после се надигаха и излизаха на бледото слънце, където притокът от все нови и нови тирове не спираше.

Джони погледна часовника си. Беше пет и двадесет и пет. Каза си, че трябва да потегли бързо, но досега нищо не бе предприел, защото всеки шофьор сякаш познаваше всички останали, а не му се щеше да отиде при група. Беше опитал с един мъж, който стоеше до него на опашката за бъркани яйца с шунка, но той поклати глава:

— Нямам късмет, приятел. Никакви пътници — компанията забранява.

Тогава влезе яко сложен човек и Джони се изненада, че никой не го поздрави. Той отиде до бара, поръча си палачинки със сироп и кафе и се огледа за свободно място.

Джони му махна и като крепеше подноса с храна, едрият мъж дойде и седна.

Джони го заразглежда изпитателно: бивш боксьор, рече си той. Сплесканият нос и белезите правеха това предположение доста вероятно. Лицето му беше набраздено, тревожно и навъсено и въпреки това имаше нещо приятно у този мъж.

— Здрости! — рече човекът, докато слагаше подноса с храна. — Джо Дейвис. Това проклето място винаги е препълнено.

— Ал Бианко — представи се Джони.

Дейвис започна да яде, а Джони запали цигара. Отново погледна часовника си. Времето течеше. Чудеше се, дали Масино е съобщил на организацията или какво въобще е направил.

— На юг ли отиваш?

Дейвис му хвърли поглед.

— Аха. Ти не си ли с камион?

— Търся някой да ме закара — подхвана Джони. — Ще си платя. Ще минаваш ли покрай Джексънвил?

— Точно през него минавам за Виро Бийч. — Дейвис погледна Джони, продължи да яде, после додаде: — Добре си дошъл. Нищо няма да ти струва. Радвам се, че ще имам компания.

— Благодаря — Джони допи кафето си. — Скоро ли смяташ да тръгваш?

— Веднага, щом прекарам този боклук през гърлото си. Пътят е ужасно дълъг.

— Ще те чакам навън — рече Джони и стана. — Ще се поизмия.

След като плати кафето, Джони отиде в тоалетната, изми си лицето и ръцете, после излезе на студения режещ въздух.

Стоеше и гледаше как големите камиони потеглят с тътен надолу по магистралата. После мислите му отново се върнаха към Масино. Усети в себе си топчица страх. Знаеше, че организацията никога не беше пропускала да намери своята жертва, както и да я убие.

Винаги има и първи път, рече си той и се усмихна, тъжно.

Кой знае? Може да влезе в историята. Първият човек, надвил мафията. Със студения вятър, който духаше в лицето му, той се чувстваше уверен. Кой знае?

Дейвис излезе от кафенето и Джони се присъедини към него. Насочиха се към стар раздрънкан камион, пълен с празни щайги от портокали.

— Ето я и бричката — каза Дейвис. — Истинска кучка! Още един курс и след това ще взема нов камион, ако имам късмет. Човече! Ако знаеш колко мили е навъртяла тая стара крава!

Той се метна в кабината. Джони заобиколи и седна на пътническото място. В кабината вонеше на пот, масло и бензинови пари. Пружините на седалката се забиваха в задника му. Щеше да бъде адско пътуване.

Дейвис включи мотора. Когато той запали, се чу стържещ звук, сякаш нещо в него се разпадна.

— Не се тревожи за шума — рече Дейвис — Силиците й са достатъчно, за да ни закара на юг. — Той включи на скорост и пое към магистралата.

Вибрациите на протестиращия мотор разтърсваха Джони от главата до петите. Ревът на мотора правеше разговора невъзможен. Той

се стегна при мисълта за милите пред тях, но поне най-после се движеше към безопасността.

— Стара крава, а? — извика Дейвис и му се ухили.

Джони кимна.

Двамата мъже седяха мълчаливо, докато гумите гълтаха милите. Камиони и коли профучаваха край тях. С шестдесетте мили на скоростното табло шумът на мотора внезапно се промени и грохотът престана.

Дейвис погледна към Джони и се ухили.

— Толкова ѝ трябва, за да започне да се държи прилично — каза той. Сега Джони го чуваше по-добре. — Мрази да работи, но когато тръгне, бричката не е чак толкова лоша.

След това направи нещо, което шокира Джони. Сви юмрук и се удари по челото. Направи го три пъти: мощни удари, които биха зашеметили повечето мъже.

— Ей, за Бога! Ще се нараниш! — възкликна Джони.

Дейвис се ухили.

— Всичко е по-добро от болката в главата ми. Имам тази проклетата болка от месеци. Две-три фрасвания я укротяват. Забрави за това, Ал, както го забравям и аз.

— От главоболие ли страдаш? — попита Джони.

— О, да. Ако беше в моята игра, и ти щеше да имаш главоболие. — Дейвис увеличи скоростта на камиона. — Вярваш или не, едно време бях претендент за купата в тежка категория. — Той се усмихна. — Не успях, но бях спарингпартньор на Али, когато беше на върха. Човече! Как си поживях тогава! — Той изпуфтя. — Всичко си отиде. Останаха ми само вечно мърморещата жена и тази стара бричка.

Джони внезапно осъзна, че нещо не беше наред с този човек: имаше нещо в него, което го тормозеше. Спомни си, че всички шофьори в кафенето на Реди не само не говореха с Дейвис, но дори не го поздравяваха.

— Сега боли ли те главата? — попита той.

— Наред е. Фрасвам старата тиква два-три пъти и тя започва да се държи, както трябва.

Джони запали цигара.

— Искаш ли да запалиш?

— Не. Никога не съм пушил, нито ще пуша. Ти откъде си, Ал?

— От Ню Йорк — излъга Джони. — Никога не съм бил на юг... Помислих си, че не е зле да го поразгледам.

— Май пътуваш без багаж?

— Нещата ми идват с влак.

— Добра идея. — Последва дълга пауза, после Дейвис запитва: — Гледа ли, когато Купър повали Али?

— Гледах го по телевизията.

— А аз бях там. Ходил ли си в Лондон?

— Не.

— Али ме взе заедно с останалите от бандата. Това се казва град! — Дейвис се ухили. — Какви мацки! Поличките им едва скриват оная им работа. — Той отново бухна главата си. — Видя ли Фрейзър как победи Али?

— По телевизията.

— А аз бях там. Той ще се върне... Най-великият.

Джони се зазяпа през пращното стъкло. Караха покрай цитрусови градини, които се точеха от двете страни на пътя. Погледна си часовника. Беше седем и половина.

— Колко има до Джексънвил?

— Десет часа, ако тази кучка не спре. Бързаш ли?

— Имам време, колкото щещ.

Последва продължително мълчание, камионът ревеше, после Дейвис попита:

— Женен ли си?

— Аз? Не.

— Така си и мислех. Нямах да тръгнеш на такова пътуване, ако беше. Знаеш ли какво ще ти кажа? Човек може да намери добра жена или лоша жена... Мисля, че аз нямах късмет.

Джони нищо не отвърна.

— Имаш късмет, че нямаш деца — продължи Дейвис. — Аз имам дъщеря. Мисли само за секс, а на майка ѝ не ѝ пука. — Дейвис така яростно фрасна главата си, че Джони потрепери. — Какво можеш да направиш? Ако я наложа с ремъка, ще довтасат ченгетата. Един баща нищо не може да направи, ако дъщеря му се е разгонила.

Джони си помисли за Мелани. Какво ли е станало с нея? Дали Масино...? Потръпна и прогони мисълта от главата си.

— Става горещо — рече Дейвис и избърса потта от лицето си с опакото на ръката. — Това е дяволско разстояние.

Той поддържаше с раздрънкания камион седемдесет мили в час. Вече бяха оставили назад фермите и се приближаваха към блатиста местност.

— Ей това място не го харесвам — продължи Дейвис. — Змии, джунгла... Само гледай. Сега ще го пресечем. След малко ще излезем сред истинската природа... Югът!

Като наблюдаваше този едър мъж, превит над волана, и виждаше изцъкления му поглед, Джони разбра, че ще се случи нещо лошо.

— Караш прекалено бързо! — извика той. — Намали!

— Ти на това бързо ли му викаш? — Дейвис обърна глава да погледне Джони, който усети, че го полазват тръпки по гърба. Малките очи, заобиколени от белези, сега блуждаеха невиждащи. — Най-великият... Като мен! Той ще се върне!

— Гледай в пътя! — изкрещя Джони. — Не на мене тия!

Дейвис глупаво се усмихна, след това пусна ръцете си от волана и започна да си блъска главата. Джони сграбчи кормилото, но беше твърде късно. Камионът с рев излетя от пътя и със свистящи гуми заора в джунглата.

Запратен към вратата на кабината, Джони усети, че тя се отваря и че пада. Приземи се по гръб върху гъст разцъфнал храсталак, който смекчи падането му, после се изтърколи на земята.

Лежеше зашеметен, чуваше как камионът оре през гъсталака, след това, когато камионът се заби в някакво дърво, се разнесе стържещ трясък. Докато се изправяше с мъка, бензиновият резервоар на камиона експлодира и всичко полетя сред ревящи пламъци.

Джони се заклати към лумналия огън, след това видя, че е безнадеждно. Чувството му за самосъхранение си каза думата. След минути щеше да дойде патрулна кола. Щеше да бъде фатално, ако ченгетата го откриеха. Щяха да го разпитват, да го обискират и в момента, в който откриеха пистолета и тристате десетдоларови банкноти, натъпкани в джобовете му, щеше да е свършено с него.

Пое по тясна пътечка, която водеше през джунглата, и усети, че го пронизва болка в десния глезен. Насили се да продължи напред, въпреки че вече куцаше. Боеше се, че може да се е наранил така, че да последват неприятни усложнения.

Не беше изминал и петстотин ярда, когато чу вой на сирена. Хвърли се напред куцешком, но се спъна и се просна на земята.

Проклятие! — помисли той. — Изпонараних се целият!

Бързо се привдигна и тръгна отново. Но този път вече много го болеше и започна да влачи крака си. След около стотина ярда по лицето му се стичаше студена пот и повече не можеше да върви. Огледа се. Отдясно имаше голям участък от сплетен храсталак. Примъкна се до него и се строполи върху влажната земя. Сигурен, че никой от минаващите по пътеката не може да го види, опъна болния си крак и се приготви да чака.

* * *

Това, което Джони не можеше да знае, беше, че случилото се произшествие му спаси живота. Ако Дейвис го беше закарал в Джексънвил, Джони щеше да попадне в капана, който Ърни и Тони му бяха приготвили.

Но той не знаеше и проклинаше лошия си късмет, докато лежеше в храстите, усещайки как кракът му бавно се сковава. Беше лежал така четири часа.

Полицията и линейката около разбития камион отдавна бяха изчезнали. В джунглата беше студено, но Джони, напълно смазан, беше доволен, че можеше да лежи тук и да чака. Болеше го. Глезенът му бе отекал и когато го погледна, разтревожен видя, че изглеждаше зачервен и възпален. Дали не го е счупил? Може би беше само лошо навяхване. Мисълта, че може да го натовари с теглото си, го накара да потрепери.

По-късно ожадня. Погледна си часовника. Беше 13,05. Трябваше да направи усилие да отиде до шосето. Ако имаше късмет, можеше да намери някой да го вземе. Трябваше да стигне в Джексън!

Изпълзя от гъсталака на пътеката. Усещаше миризмата на изгоряло от камиона и обгорените храсти. На пътеката с усилие се изправи на един крак, след това внимателно прехвърли малко от тежестта си върху болния. Болката го прониза чак в главата.

Господи! — помисли си той. — Здравата загазих!

Отпусна се на земята, усещайки по лицето му да избива пот и лек пристъп на замайване, който го изплаши.

Реши, че е по-добре да чака. По-добре ще е да се върне в гъсталака. Може би след известно време щеше да може да стъпва на крака си.

Започна да пълзи обратно към храстите, когато видя змията.

Дебелата отровна водна змия, намотана на кълбо, беше на осем фута от него. Тя вдигна маслиненозелената си глава и раздвоеният ѝ език се стрелна навън.

Джони замръзна и забрави за болката в глезена. Изпитваше ужас от змии. Лежеше неподвижен, без да мига, вперил очи в змията. Като се изключи стрелкащият се език, тя изглеждаше като застинала.

Минутите се точеха. Джони се сети за пистолета си. Да опита ли да я застреля? Но в съзнанието му веднага проблесна предупреждение за опасността. Някой можеше да чуе изстрела и да дойде да види какво става. Може би змията щеше да си отиде, ако почака достатъчно дълго. Дали щеше да го нападне? Можеше и да е безопасна. Не познаваше змиите и не знаеше, че тази беше смъртоносна.

Тогава змията започна бавно да се развива, а Джони я наблюдаваше с ужас. Тя се плъзна към гъсталака, където допреди малко се беше крил. С опакото на ръката той избърса рукналата пот от лицето си. Нима това зелено чудовище е било в храстите заедно с него?

Трябваше да се махне от тук!

Сега слънцето проникваше през клоните над главата му. Какво не би дал за глътка алкохол! Джунглата сигурно гъмжеше от змии. Отново се изправи на здравия си крак. Започна да подскача по пътеката към шосето, но само след четири подскока загуби равновесие. Цялата тежест на тялото му се премести върху наранения глезен. Чу се да извиква от болка, когато тя го прониза, и се срути на земята. Главата му се удари в основата на едно дърво и той потъна в мрак.

* * *

— Ако бяха тръгнали насам, досега щяха да са вече тук — каза Ърни. Беше привършил консервата от свинско с боб и леко се уригна.

Той и Тони се бяха настанили в един ров, от който имаха пряка видимост към дървената къщичка на Фюзели. Колата им беше скрита зад група дървета на четвърт миля надолу по черния път.

— И така да е... Какво от това? — Тони беше леко пиан. За да си отпусне нервите, непрекъснато беше надигал бутилката.

— Отивам в града да се обадя на шефа — додаде Ърни. — Ще се чуди какво правим. Киснем в тая проклетата дупка вече осем часа.

— И какво от това? — повтори Тони. — Може да са спукали гума. Тук ще стоиш, Ърни. Аман от това куркане на червата ти. — Той се пресегна за кутия телешко варено. — Могат да се появят всеки момент.

Ърни се изправи.

— Отивам. Ти оставаш тук.

— Ще остана друг път! — Тони не беше чак толкова пиан, за да не осъзнае, че останеше ли сам и появеше ли се Джони, можеше да загази. — Никъде няма да ходиш! Да им дадем още два-три часа, после и двамата ще отидем в града.

— Млъкни! — изрева Ърни. — Ти ще стоиш тук.

И като се измъкна от рова, тръгна надолу по пътя към мястото, където беше скрита колата.

Двадесет минути по-късно той говореше с Масино. Обясни му положението.

— Сега, шефе, сме се забили на онова място, скрити срещу къщата на Фюзели, но вече киснем осем часа. Трябваше да са пристигнали още преди четири часа. Тони смята, че може да са спукали гума или нещо такова. Не знам. Какво да правя?

— Може Тони да е прав — рече Масино. — Стойте там, Ърни. Ако не се появят до осем часа утре сутринта, върнете се.

— Както кажеш, шефе — отвърна Ърни, представяйки си каква гадна нощ го чакаше в рова.

Масино трясна слушалката, след това се обърна към Анди, който сновеше напред-назад из офиса. Предаде му какво бе казал Ърни.

— Има едно нещо, което трябваше да направим, мистър Джо — рече Анди. — Трябваше да проверим кафенето на Реди. Аз ще свърша тази работа. Трябваше веднага да се сетим за това.

— Нужен си ми тук! — излая Масино. — Изпрати някой друг да го направи! Изпрати Лу Берили!

— Аз ще го направя — настоя твърдо Анди. Беше му писнало да стои в офиса и да слуша как Масино псува Джони. — Аз ще... — но млъкна, като усети унищожителния поглед на Масино върху себе си — малките му очи се бяха превърнали в червени святкащи копчета.

— Ще стоиш тук! — изрева Масино. — Не забравяй, че ти беше единственият негодник, който имаше ключ от сейфа! Така че ще стоиш тук, докато не намеря Джони и парите!

Анди беше очаквал това.

— А ако не го намериш?

— Тогава ще започна да преслушвам теб! Кажи на Берили да отиде в кафенето и да разпита.

— Ти си шефът, мистър Джо — отвърна Анди и като се пресегна за телефона, нареди на Лу Берили да отиде в кафенето на Реди.

Три часа по-късно Лу Берили се втурна в офиса на Масино. Беше висок слаб италианец, около тридесетте, с профил на кинозвезда и успех сред жените. Масино го смяташе за способно момче и беше прав. Берили имаше остър ум, но Масино знаеше докъде се простират възможностите му: беше малодушен, не можеше да понася насилието, а това означаваше, че нямаше да може да се издигне много високо в царството на Масино.

— Хич не си се притеснявал за времето — изръмжа Масино.

— Исках да закова нещата, мистър Джо — отвърна спокойно Берили, — и научих точно какво е станало. — Той извади едромасщабна карта и я разгъна върху бюрото на Масино. Като се наведе, чукна по нея с грижливо поддържан нокът. — Ето тук, мистър Джо, мисля, че се намира Бианда в този момент.

Изненадан, Масино се вторачи в картата, после изгледа Берили.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Според моите сведения Джони е заминал заедно с много пиян камионджия — подхвана Берили. — Отправили са се на юг. Казаха ми, че този шофьор със сигурност ще се пребие. Точно така и станало. Камионът излетял от пътя със скорост около седемдесет мили в час ето тук. — Берили отново почука по картата. — Шофьорът е загинал. Била е страшна катастрофа. Няма следа от Бианда, но трябва да е ранен. Ако действаме бързо, обзалагам се, че ще го открием скрит в джунглата някъде в този участък, който съм отбелязал. Ако бързо придвижим бандата натам, ще го заловим.

Устните на Масино оголиха венците му в озъбена усмивка.

— Добра работа, Лу — рече той, след това, като повиши глас, се провикна за Анди.

* * *

Джони усети по лицето му да се стича ледена струйка и да се процежда в устата му. Различи неясна фигура, приведена над него. Страхът го сграбчи и той се напрегна, разтърси глава, помъчи се да фокусира погледа си. Приведената над него фигура доби ясни очертания: слаб брадат мъж с платнена шапка с козирка и с маскировъчно облекло. Имаше орлов нос и най-ясните, най-чисти сини очи, които Джони беше виждал някога.

— Спокойно — каза меко човекът. — Намерили сте приятел.

Джони с мъка се изправи до седнало положение. Веднага усети тъпа пулсираща болка в главата и остра пронизваща в десния глезен.

— Наранил съм си глезена — промърмори той, след това сграбчи шишето с вода, което мъжът държеше, и жадно започна да пие. — Пфу! — Свали шишето и погледна към мъжа подозрително.

— Навехнали сте се лошо — обади се човекът. — Няма счупени кости. Успокойте се. Ще повикам линейка. Наблизо ли живеете?

— Кой сте вие? — попита Джони. Ръката му се плъзна под сакото и изпотените му пръсти се свиха около дръжката на пистолета.

— Джей Фрийман — отвърна мъжът и се усмихна. Беше приседнал на пети. — Не се безпокойте. Ще ви помогна.

— Не!

Резкият тон на Джони накара Фрийман да го погледне изпитателно.

— Неприятности ли имате, приятелю?

Приятелю?

Никой не беше се обръщал така към него. Приятел?

Сега беше ред на Джони да погледне изпитателно Фрийман и това, което видя, беше успокояващо.

— Може и така да се каже — рече той. — Натясно съм, но имам пари. Ще ме скриете ли някъде, докато този проклет глезен се оправя?

Фрийман потупа Джони по мократа от пот ръка.

— Казах ви... Не се безпокойте. Неприятности с полицията ли имате?

— Още по-лошо.

— Хванете се за врата ми. Да тръгваме.

С изненадваща сила той привдигна Джони върху здравия му крак, след това, като го придържаше, му помогна да доскача по пътеката до края на джунглата, където в сянката беше паркиран стар раздрънкан форд.

Джони беше плувнал в пот и кракът го болеше, но Фрийман му помогна да седне в колата.

— Отпуснете се — рече му той, като се плъзна зад волана. — Няма за какво да се безпокоите.

Джони се отпусна. От болката в глезена не му се говореше. Излегна се в облечената с изкуствена кожа седалка благодарен, че пътува.

Смътно усещаше, че се движат по магистралата, после нагоре по черен път, след това по тясна пътека, където клоните на дърветата удряха отстрани по колата.

— Ето ни вкъщи — съобщи Фрийман и спря колата.

Джони вдигна глава. Видя ниско дървено бунгало, построено върху сечище и обградено отвсякъде с високи дървета. Стори му се добро и безопасно.

— Не се тревожете — каза Фрийман, излизайки от колата. — На сигурно място сте.

Той полуотнесе, полузавлече Джони в бунгалото, което се състоеше от всекидневна, две спални и баня с душ. Беше оскъдно мебелирано, но едната стена на всекидневната беше покрита с книги.

Фрийман вкара Джони в по-малката спалня и го подпря на стената. След това смъкна памучната покривка от леглото, внимателно го поведе и го настани в него.

— Само се отпуснете — посъветва го Фрийман и излезе.

Глезенът го болеше толкова силно, че едва забелязваше какво става наоколо. Лежеше в кревата, вторачен в дървения таван, и не вярваше, че всичко това се е случило с него.

Фрийман се върна с чаша ледена бира в ръка.

— Изпийте я. — Той подаде бирата на Джони. — Ще погледна глезена ви.

Джони изпи бирата на един дъх. Остави чашата на пода.

— Благодаря! Боже, човече! Как ми беше нужно точно това!

— Навехнали сте се лошо — рече Фрийман. Беше събул обувката и чорапа на Джони. — Но ще се оправите. След седмица ще можете да вървите.

Джони се привдигна.

— Седмица?

— Тук сте в безопасност, приятелю — успокои го Фрийман. — Никой никога не идва насам. Вероятно сте чужденец в този район. Аз съм известен като змияря, а нямате представа какъв ужас изпитват хората от змиите.

Джони се вгледа в него.

— Змии?

— Ловя змии. Така си изкарвам прехраната. Работя за болниците. Те постоянно се нуждаят от серум и аз ги снабдявам. В момента имам триста отровни змии в кафези зад тази хижа. Хората ме избягват. — Докато говореше, той превърза глезена на Джони с бинт, натопен в ледена вода. Болката беше започнала да намалява. — Гладен ли сте? Цялата сутрин бях навън и не съм хапвал нищо. Ще ми правите ли компания?

— Мога да изям цял вол — отвърна Джони.

Фрийман се изкиска.

— Точно това го няма в менюто — каза той. — Няма да се бавя.

След десет минути се върна с две чинии, пълни с гъсто приятно ухаещо ядене. Седна на края на леглото, подаде едната на Джони и започна да яде. Когато Джони свърши, реши, че това е най-вкусното нещо, което беше ял от години насам.

— Вие сте чудо-готвач! — похвали го той. — Никога не съм вкусвал нещо толкова хубаво.

— Да... Месото на гърмящата змия, когато се приготви, както трябва, е доста вкусно — каза Фрийман, като прибираше чиниите.

Джони се ококори от изненада.

— Това змийско месо ли беше?

— Така преживявам.

— О, за Бога!

Фрийман се разсмя.

— Много по-добро е от конското. — Той излезе и Джони чу, че мие чиниите.

След известно време Фрийман се върна в малката спалня.

— Имам работа — рече той. — Не трябва да се безпокоите. Никой не идва тук. Ще се върна след три-четири часа. — Той забеляза наболата по лицето на Джони брада. — Искате ли да се обръснете? Имам самообръсначка на батерии.

Джони поклати отрицателно глава.

— Смятам да си пусна брада.

Двамата мъже си размениха разбиращ поглед и Фрийман кимна.

— Подремнете. Ще ви заключа. — И излезе.

Макар че главата и глезенът все така го боляха, Джони успя да заспи. Когато се събуди, слънцето залязваше, а той се чувстваше много по-добре. Главоболието беше изчезнало, но глезенът продължаваше да го боли.

Легнал на леглото, загледан през прозореца в слънцето, което постепенно потъваше зад дърветата, той си мислеше за Фрийман. Чудак, помисли си, но чувстваше, че е човек, на когото може да се довери. Инстинктивно усещаше това.

Мислите му се насочиха към Масино. След като беше работил толкова дълго за него, Джони можеше да отгатне как реагира сега: като разярен бик.

Колко ли време щеше да мине, преди да отиде при Танца и да прехвърли работата на организацията? А може би тя вече беше по петите му. Мислеше за всичките онези пари, скрити в бокса за оставен багаж. Мислеше за Сами. Ще трябва да се свърже с него. Веднага, щом глезенът му се оправи, ще телефонира и ще обясни на Сами защо се е наложило да вземе парите му. Той може и да знае какво е предприел Масино.

Забеляза някакво движение отвън и ръката му се стрелна към пистолета. След това се успокои, когато видя, че е Фрийман: той вървеше през сечището с конопен чувал в ръце, който се гърчеше и виеше.

Змии!

Джони направи гримаса.

Ама че начин да си изкарваш прехраната!

След пет минути Фрийман влезе в спалнята с две чаши леденостудена бира.

— Как е глезенът? — попита той, като подаде на Джони едната чаша и приседна на края на леглото.

— Още боли, но не чак толкова.

— Ще го погледна след малко. — Фрийман отпи, въздъхна, след това остави на земята полупразната чаша. — Намерих три отровни водни змии. Донесохте ми късмет. — Той се усмихна. — Да ви попитам ли за името, приятелю, или бихте предпочели да не го правя?

— Наричай ме Джони.

След известна пауза Джони попита:

— Винаги ли се отнасяш към непознатите така, както се отнесе към мен?

— Ти си първият. Да, аз вярвам, че трябва да се помага на хората, когато е възможно. Преди много години самият аз много се нуждаех от помощ и се намери човек, който ми помогна. Това е нещо, което ще помня винаги. Всичко се връща на този свят — подсмихна се Фрийман. — Не съм религиозен, но в тези думи виждам смисъл. Едно нещо съм научил от начина си на живот и то е да не задавам въпроси, а да оценявам хората според онова, което виждам.

— Това правило е не по-лошо от всяко друго — каза Джони тихо. — Явно съм късметлия, че ти ме намери.

— Нека погледна глезена, след това ще ти помогна да се съблечеш. Имам свободна пижама, можеш да я използваш.

Той внимателно свали превръзката, натопи бинта в ледена вода и го превърза отново. След това помогна на Джони да си свали сакото.

За миг Фрийман спря, когато видя кобура на пистолета и самия пистолет. След това почака, докато Джони разкопчае кобура и постави пистолета на леглото до себе си.

— Това е част от неприятностите — каза Джони.

— Смятам, че е част от неприятностите на много хора напоследък — съгласи се Фрийман. — Нека свалим панталона — и той внимателно го измъкна през навехнатия глезен.

Чу се извънтяване и Фрийман погледна надолу. Наведе се и взе нещо, след това вдигна очи към Джони.

— Това твое ли е? — попита. — Изпадна от маншета на панталоните ти.

Той протегна отворена длан.
В средата на дланта му лежеше медальонът на свети Христофор.

* * *

Джони беше забил поглед през отворения прозорец към осветената от луната джунгла. От другата стая се дочуваше тихото похъркване на Фрийман. Стискаше медальона в ръката си.

Върна се при мен — мислеше си той, — но на каква цена!

През цялото време, докато го е търсел, е бил в маншета на панталоните му и сякаш му се е надсмивал! Ако не се беше изгубил, той щеше още да си работи при Масино и да му помага в търсенето на изчезналите пари! Понеже се паникьоса, като реши, че медальонът е в офиса на Анди, сега беше беглец. Искаше му се да го хвърли през прозореца и да го прокълне, но беше прекалено суеверен, за да направи това.

Докато е при теб, нищо много лошо не може да ти се случи.

Чуваше тъжния уморен глас на майка си така, сякаш беше в стаята до него.

Е добре, той се беше върнал при него! Значи организацията може би няма да го намери. Може би в края на краищата ще получи своята лодка. Може би ще бъде първият човек в историята, който е избегнал смъртната присъда на мафията!

Закачи медальона на верижката и здраво затегна кукичката.

Но както лежеше и наблюдаваше изгряващата луна, заслушан в шумоленето на вятъра в дърветата, със студения медальон върху потните си гърди, той не почувства успокоение.

Лежа буден до зазоряване, след това заспа, а докато той спеше, две коли с каймака на бандата на Масино се приближиха към мястото, където бе катастрофирал с камиона.

Лу Берили ръководеше операцията. Колите спряха тъкмо когато слънцето бе започнало да се издига и вече осветяваше джунглата.

Берили огледа непроходимата джунгла пред себе си и направи гримаса. Разбра, че това ще е адски трудна работа. Ако Джони се криеше някъде из този гъсталак, със сигурност някой щеше да бъде ранен, а самият Берили нямаше смелостта да се изправи пред човек с

известността на Джони като бърз стрелец. Искаше му се да си бе затварял устата, но вече беше твърде късно. Осмината мъже се събраха около него и зачакаха. Всичките бяха главорези и винаги петимни за стрелба. Специално избрани от Масино.

— Това е мястото — каза Берили, като се опитваше да бъде самоуверен. — Ще се разпръснем. Трима от вас наляво, трима надясно. Фреди, Джек и аз — в центъра. Отваряйте си очите! Той е някъде тук. Не рискувайте излишно.

Двамата, които беше избрал да вървят с него — Фреди и Джек, — не бяха разговорливи: бяха работили за мафията и после отстъпени на Масино, тъй като полицията в Ню Йорк ги издирваше. Безмилостни убийци, напълно лишени от нерви.

Фреди приближаваше тридесетте — слаб, мургав, с каменен поглед и дразнещия навик да си подсвирква през зъби. Джек беше с пет години по-възрастен, майстор удушвач, нисък, набит, с вечно шарещи жестоки очи и ледена усмивка, която не слизаше от тлъстото му лице.

Мъжете се разделиха и тръгнаха през тъмната джунгла.

Като стигна до изгорелия камион, Берили спря.

— Ама че катастрофа — възкликна той. Погледна към пътеката, която водеше навътре в джунглата. — Джек, ти отиваш напред. Аз ще те следвам. Фреди остава отзад. Върви бавно. Може да е скрит навсякъде в тази проклета бъркотия.

* * *

Джони се събуди, когато Фрийман отвори вратата на спалнята.

— Добре ли спа? — попита Фрийман и подаде на Джони чаша чай.

— Горещо-долу. — Джони седна и с благодарност отпи от чая.

— Отивам в джунглата — каза Фрийман, — но ще огледам наоколо, преди да тръгна. — Той излезе и се върна с купа ледена вода, смени превръзката, след това кимна със задоволство. — Оправя се, възпалението е изчезнало. Няма да ме има до седем-осем часа. Ще ти оставя студено ядене. Искаш ли книга?

Джони въртна отрицателно глава.

— Ще те заключа и ще пусна капаците. Не трябва да се безпокоиш. Никой никога не идва тук, но нека вземем всички мерки.

Пръстите на Джони докоснаха пистолета.

— Добре съм... Благодаря за всичко.

С купа студено ядене от гърмяща змия, запас от цигари и кана студена вода до себе си Джони се намести в малкото твърдо легло. Фрийман пусна дървените капаци от яки летви.

— По-късно ще стане задушно — рече той, — но по-добре човек да се поизпоти, отколкото да съжالياва. — Той сякаш усещаше опасността, която застрашаваше Джони. — Съжالياвам, че се налага да те оставя, но трябва да намеря определен вид гърмяща змия. На болницата ѝ е нужен серум. Това може да ми отнеме целия ден.

— Няма нищо — отвърна Джони. — Може пък да погледна някоя книга... Каквато и да е, само не Библията.

Фрийман отиде във всекидневната и след малко се върна с „Кръстникът“ на Пузо.

Джони не беше отварял книга, откакто беше напуснал училище. Когато откри, че тази е за мафията, се зачете. Времето летеше. Беше така увлечен, че забрави да изяде студеното ядене и чак когато светлината, която проникваше през дървените капаци, намаля дотолкова, че му беше трудно да различава буквите, разбра, че е гладен, че глезенът не го боли и че часовникът показва пет и двадесет.

Ако всички книги са хубави като тая — помисли си той, — ето нещо, което съм пропуснал.

Довършваше яденето и се канеше да запали цигара, когато чу да се отключва вратата на бунгалото. Бързо пусна цигарата и се хвана за пистолета.

— Аз съм — обади се Фрийман и влезе в малката спалня. — Мисля, че има неприятности. Трима мъже идват насам. Не ме видяха. Всичките са с пистолети.

Джони с усилие се надигна в леглото.

— Ще бъдат тук след по-малко от десет минути. Хайде, Джони, ще те скрия там, където няма да се сетят да погледнат. — Фрийман помогна на Джони да стъпи на левия си крак. — Подскачай. Не стъпвай на болния.

Джони грабна пистолета и кобура, след това, подкрепян от Фрийман, заскача през всекидневната и излезе под лъчите на слънцето.

Фрийман го заведе до голям навес зад бунгалото.

— Това е моят змиярник — каза той. — Не се бой. Всичките са в кафези и нищо не могат да ти сторят.

Той настани Джони в полумрака, където се чуваше сухото чаткащо съскане на гърмящите змии, разтревожени от чуждото присъствие. Фрийман го опря на стената, след това отиде до голям осемфутов кафез и го домъкна отпред. Джони видя, че той гъмжеше от гърчещи се гърмящи змии. Фрийман му помогна да се премести на мястото на кафеза и го опря отново на стената.

— Тук ще си добре — рече той. — Не се безпокой. Ще оправя леглото. Няма да разберат, че си тук. — След това дръпна отново кафеза назад към Джони, като го закри напълно.

Джони усети миризмата на змиите. Движенията им го смразяваха. С цялата тежест върху здравия си крак, като държеше болния леко присвит, той се приготви да чака.

Берили, заграден от Фреди и Джек, внезапно се появи на сечището пред бунгалото на Фрийман.

С часове бяха претърсвали джунглата, бяха уморени и им беше писнало да търсят. Бяха станали невнимателни. След три-четири часа Берили беше разбрал, че Джони би могъл да лежи скрит, в който и да е гъсталак и, ако стои неподвижен, ще минат край него, без да го забележат.

Беше разбрал, че операцията е твърде прибързана. Това, което им трябваше в това проклето място, за да го открият, беше куче. Но тъй като се беше набутал в тази акция, сега го беше страх да се върне при Масино и да му съобщи за неуспеха.

Той, Фреди и Джек бяха вървели през джунглата цели шест изтощителни часа. Единственото живо същество, на което се бяха натъкнали, беше една змия. И точно когато бяха на път да прекратят операцията и да се признаят за победени, бяха видели сечището и дървеното бунгало.

И тримата инстинктивно се бяха прикрили зад един гъсталак.

— Може да е тук — каза Берили.

Тръгнаха през сечището към бунгалото, след това видяха висок слаб човек с избелели маскировъчни дрехи, който излезе от бунгалото. Той отиде при кладенеца и започна да вади вода.

— Джек... Говори с него — нареди Берили.

— Защо аз, приятел — възрази Джек. — Ти ще си побъбриш с него... Аз ще те прикривам.

— И аз — ухили се Фреди. — Ти си шефът, Лу.

И така Берили се отправи към сечището с думкащо сърце, като се питаше дали Джони не се крие в бунгалото и не се е прицелил в него през летвите на капациите.

Фрийман вдигна поглед, когато Берили наближи.

— Здравсти, чужденецо. — Гласът му беше мек и спокоен. — Загубихте ли се? Никого не съм виждал тук от месеци.

Берили го разглеждаше, като държеше пистолета си отзад, за да не го вижда.

— Тук ли живееш? — попита той.

— Точно така. — Фрийман беше напълно спокоен. — Аз съм Джей Фрийман, змиярят.

Берили изтръпна.

— Змии ли? Какво искаш да кажеш?

Фрийман спокойно обясни.

— Събирам серум за болниците. — Той замълча, като гледаше право в подозрителните очи на Берили. — Кой сте вие?

— Да си виждал нисък, набит мъж с черна коса, около четиридесетгодишен? Търсим го.

— Както казах, вие сте първото човешко същество, което виждам тук от месеци насам.

Берили погледна неспокойно към бунгалото.

— Хич не ме лъжи. Ако е втръ, ще загазиш, и като го казвам, не се шегувам.

— За какво става дума? — попита меко Фрийман. — Вие от полицията ли сте?

Пренебрегвайки въпроса, Берили даде знак на другите двама, които излязоха иззад храсталака.

— Ще хвърлим едно око на бунгалото — обърна се той към Фрийман, когато Джек и Фреди дойдоха при него. — Действайте, веселяци, и стига сте се блещили.

Фрийман влезе в бунгалото. Като го използваше за прикритие, Берили се вмъкна след него с пистолет в ръка и разтуптяно сърце, докато Джек и Фреди останаха отвън да чакат. След бързо претърсване,

като постоянно буташе Фрийман пред себе си, Берили излезе от бунгалото.

Поклати отрицателно глава към другите двама.

— Какво е това? — попита той, като забеляза навеса.

— Моят змиярник — рече Фрийман. — Огледайте го. Току-що хванах гърмяща змия черепотрошачка. Виждали ли сте някога такава?

Свит зад клетката със змиите, Джони чуваше всяка дума и свали предпазителя на пистолета. Долови тих подсвиркващ звук и разбра кой беше отвън: Фреди, мафиотският главорез, много по-опасен от всяка от змиите, които се виеха и съскаха около него.

— Върви напред — заповяда Берили и ръгна Фрийман с пистолета си.

Прикривайки се отново зад него, Берили надникна вътре, видя кафезите, усети миризмата на змиите и отскочи назад.

Върна се при Фреди и Джек.

— Хайде да се махаме оттук — изръмжа той. — Можем да си търсим с месеци в тая проклета джунгла и пак да не го намерим.

— Това е най-умното нещо, което си казвал досега — обади се Джек.

Фрийман гледаше как тримата мъже се отдалечават към джунглата, след това извади ведро вода от кладенеца и се върна в бунгалото. Почака десетина минути, после излезе от къщата и също се отправи към джунглата тихо и бързо, подобно на змиите си. Без да го забележат или чуят, той настигна тримата мъже и видя как се срещнаха с още шестима, как разговаряха, а после се качиха в две коли и заминаха.

Върна се обратно и отиде да измъкне Джони от скривалището му, както и да го увери, че преследването е приключило.

ГЛАВА ШЕСТА

Осем безкрайни отегчителни дни остана Джони в бунгалото на Фрийман. През това време брадата му порасна доста и глезенът се оправя.

Докато се гледаше в огледалото в банята, осъзна до каква степен брадата бе променила външността му и се почувства сигурен, че ако някой не го заоглежда нарочно, не биха го познали. Беше накарал Фрийман да отиде в града да му купи две маскировъчни униформи, анорак, платнена шапка с козирка и още тоалетни принадлежности, ризи, чорапи и куфар.

Въпреки че от време на време глезенът го наболяваше, вече можеше да върви доста добре и си помисли, че е време да тръгва. Реши да хване някой пътуващ на юг камион по магистралата и да замине за Джексън. Беше сигурен, че Фюзели ще го приюти за известно време, а после, когато се поуспокоеше суматохата, щеше да се върне и да вземе парите. Дотогава сиво-черната му брада щеше да е станала внушителна, освен това знаеше, че рискът на връщането трябваше да се поеме. С парите, взети от Сами, можеше да си купи кола на старо и да му останат още предостатъчно.

Но първо трябваше да получи информация.

Така че на осмия ден, облечен в маскировъчното си облекло и с платнената шапка на главата, той помоли Фрийман да го закара в града.

— Трябва да се обадя по телефона — обясни.

Джони почти не беше виждал Фрийман през дните, които прекара в бунгалото. Змиярят излизаше призори и рядко се връщаше преди здрач. Тогава поседяваха час-два заедно, докато вечеряха, а после си лягаха. Но през тези часове Фрийман никога не задаваше въпроси, говореше леко на всякакви теми и насърчаваше Джони да чете, така че той откри магията на книгите. Харесваше най-много книгите за пътешествия и мореплаване, а Фрийман предлагаше голям избор.

— Разбира се — отвърна Фрийман. — За заминаване ли мислиш? Би могъл да останеш тук, колкото искаш, Джони.

— Трябва да продължа.

— Ще ми липсваш.

Това беше най-приятното нещо, което някой някога беше казвал на Джони, и за да скрие вълнението си, той леко потупа ръката на Фрийман над лакътя.

— Да... и ти на мене. Аха... Никога няма да забравя какво направи за мен. Чуй сега: имам много пари. Искам да ти дам двеста долара. Купи си телевизор или нещо друго, което да ти напомня за мен.

Фрийман се засмя.

— Оценявам жеста, но не го приемам. Парите са нещо, което никога не ми е трябвало. Задръж ги. На теб може да са ти по-нужни... На мен за какво ми са.

Те отидоха в града рано на другата сутрин. Джони се чувстваше като гол и очите му непрекъснато се стрелкаха наляво-надясно. Пистолетът му беше под анорака и той току пипаше дръжката. Но не забеляза нищо подозрително. Отиде в малък хотел и се затвори в телефонната кабина. Погледна часовника си — беше осем и десет. Сами вече трябва да бе станал. Набра номера и зачака.

Сами отговори почти мигновено.

— Сами... Тук е Джони.

Чу как на Сами дъхът му секна.

— Аз... Аз не искам да говоря с теб, мистър Джони. Можеш да ме вкараш в ужасна беля. Нямам какво да ти кажа.

— Слушай! — Джони добави рязкост в тона си. — Ти си ми приятел, Сами... Помниш ли? Аз много съм направил за теб... Сега е твой ред.

Чу как Сами тихо изпъшка и си го представи — с бликнала пот, изопнато лице, треперещ.

— Аха. Какво е то, мистър Джони? Взе ми всичките пари. Това не беше хубаво. Ти си в истинска беда и ако разберат, че ми се обаждаш, аз също ще бъда в истинска беда.

— Няма да разберат, Сами... Трябваше да взема онези пари. Ще си ги получиш обратно. Обещавам ти. Не се безпокой за тях. Търсят ли ме?

— И още как! Мистър Танца се зае с това. Чух как шефът и мистър Танца си говореха, докато ги карах. Не знам къде си и не искам да знам, но те търсят във Флорида. Говореха за някой си Фюзели. Тони и Ърни са някъде там. Трябва да внимаваш, мистър Джони.

Джони замръзна. Значи положението се беше напекло! Как, по дяволите, Масино се бе добрал до Фюзели?

— Ти побърка ли се, мистър Джони? — продължаваше Сами с дрезгав глас. — Наистина ли си взел всичките ония пари? Не мога да повярвам! Мистър Джо е като обезумял. По-добре да си бях продължил да събирам парите, отколкото да го карам. Плаши ме до смърт, както се държи!

— Скоро ще ти се обадя, Сами — каза Джони тихо. — Дръж си ушите отворени. Не се тревожи за парите си... Ще ги получиш обратно. Само давай ухо за онова, което казва шефът. Имам нужда от твоята помощ.

— Мистър Джони, моля те, стой настрана от мен. Ако разберат... Моля те, мистър Джони. Задръж парите ми. Само стой настрана. — И Сами затвори.

Джони стоеше неподвижно в задушната кабина, вторачен във фойето на хотела, със силно разтуптяно сърце и ледени тръпки по гърба. Ако беше отишъл при Фюзели, както възнамеряваше, щеше да скочи направо в капана. Сега наистина беше съвсем сам.

Излезе от кабината и отиде при колата на Фрийман.

— Всичко наред ли е? — попита Фрийман, като запали мотора.

Джони се замисли за Карло Танца. Това означаваше, че организацията на мафията вече го преследва и някак си бяха разбрали, че се е отправил на юг. Бяха се добрали по някакъв начин до Фюзели. Чувстваше се като в мрежа. В момента тя беше над и около него и още имаше пространство за маневриране.

— Не съвсем — отговори той и запали цигара. — Не си измъчвай мозъка заради мен. Тази вечер си тръгвам.

Фрийман бързо го погледна, после мълчаливо потегли обратно към бунгалото.

Когато двамата мъже влязоха вътре, Фрийман каза:

— Виж какво, Джони, две глави е по-добре от една. Искаш ли да си поговорим, или предпочиташ сам да се оправяш?

За миг Джони изпита изкушение да излее навън цялата история, след това си помисли на каква опасност ще изложи Фрийман. Ако мафията някога заподозреше, че той се е крил тук, щяха да измъчват Фрийман, докато той проговори, а после щяха да го убият.

— Сам ще се оправям — отвърна. — Стой настрана.

— Толкова ли е зле? — Фрийман го гледаше изпитателно.

— Да... Толкова.

— Ще се измъкнеш, Джони. В теб има нещо... Смелост ли, що ли... Не знам, но бих заложил на теб.

— Но не залагай прекалено много — рече Джони, като се усмихна насила. — Не ми се ще да загубиш. — Той влезе в стаята си, затвори вратата и легна на кревата.

Питаше се какво да прави сега? Искаше да замине на юг, но тъй като те знаеха, че е тръгнал натам, щеше да е все едно сам да се набута в клопката. Замисли се върху това. От една страна, щеше да рискува много, но от друга — може би рискът си заслужаваше. Може би след известно време щяха да решат, че в края на краищата не е отишъл на юг и щяха да започнат да го търсят другаде. Така или иначе, където и да отидеше, щяха да го търсят, а той толкова силно искаше да отиде на юг.

Лежа така около час, като изпитваше гадното чувство, че е в капан. После на вратата се почука и влезе Фрийман.

— Имам работа, Джони — рече той. — Ще се върна късно. Защо не останеш тук?

— Не. — Джони стана от леглото. — Всичко ще се уреди, както казваш ти. Ще съм си тръгнал, когато се върнеш. Искам да ти благодаря. — Той дълго го гледа. — Може и да не знаеш, но щях да съм мъртъв, ако не беше ти.

— Не предполагам, че е чак толкова сериозно. Онези тримата...?

Джони му подаде ръка.

— Колкото по-малко знаеш...

Двамата мъже си стиснаха ръцете. Последва мълчание и Фрийман излезе. Джони го наблюдаваше през прозореца как изчезва в джунглата със своя сак.

И така, какво да прави сега? Докосна медальона на свети Христофор. Защо да чака до тъмно? Защо да не тръгне веднага?

Изпита силно желание да се измъкне от тази чужда нему джунгла, да отиде на магистралата.

Извади пистолета си, провери го, после го върна обратно в кобура. След това си взе куфара, огледа малката стая и, напускайки я, се почувства толкова самотен. Излезе на открито и тръгна по пътеката през джунглата.

Отне му половин час да излезе на магистралата.

От дългото ходене го заболя глезенът, но продължи, леко накуцвайки, докато се отдалечи на около две мили от бунгалото на Фрийман. След това спря, облегна се на едно дърво и се загледа в колите, които профучаваха край него.

Камиони, автомобили и коли с каравани бръмчаха по пътя. Реши отново да тръгне. Глезенът му вече пулсираше и се запита разтревожено дали не беше прекалено самонадеян по отношение на нараняването си. Спря се в сянката и се канеше да седне на тревата, за да си почине, когато някакъв открит камион спря на двадесетина ярда от него.

Като грабна куфара си, той закуца натам. Шофьорът беше вдигнал капака и се взираше в мотора.

Когато Джони се приближи, огледа го внимателно: висок, сух, около двадесет и седем годишен, с дълга тъмнокаестенява коса, мръсен комбинезон и според Джони — достатъчно безобиден.

— Проблеми ли има? — попита Джони, когато стигна при камиона.

Мъжът погледна към него.

Странно лице, помисли си Джони. Безцветни, тесни очи, малка уста, тънък нос и кисело изражение, каквото Джони често беше виждал: лице на победен.

— Винаги има. Не ме оставят. Проклетата свещ. — Той отстъпи от камиона и запали цигара. — Трябва да почакам да изстине. Търсите някой да ви вземе ли?

Джони остави куфара си.

— Да. Накъде сте?

— Литъл Крик. Там живея. Отсам Ню Саймара.

— Ще си платя — каза Джони.

Човекът остро го погледна, като оценяваше новата му маскировъчна униформа и шапката му с козирка.

— Наистина ли?

— Десет долара. — Джони познаваше кога човек има нужда от пари. Беше виждал това изражение безброй пъти.

— Разбира се, приятел, ще те взема. Десет долара, а?

Джони бръкна в джоба си и извади десетдоларова банкнота.

— Нека си платя предварително и да забравим.

Мършави дълги пръсти поека банкнотата.

— Ще сменя свещта. Влизай, приятел.

След десет минути мъжът се вмъкна в кабината до Джони.

— Аз съм Ед Скот — представи се той, като запали мотора.

— Джони Бианко — отвърна Джони.

Камионът зарева по магистралата.

— От какво си вадиш хляба, Ед? — попита Джони след миля-две в мълчание.

— Превозвам скариди. — Скот дрезгаво, горчиво се изсмя. — Всеки проклет ден, освен в неделя. Вземам сто каси със скариди и препускам с тях до Ричвил. Това прави сто и двадесет мили в едната посока, двеста и четиридесет отиване и връщане. С тоя камион ги вземам за четири часа: така че това прави осем часа на ден седене и каране. Ставам в пет, за да товаря. Не се прибирам къщи преди седем вечерта. Имам тригодишен договор с четири първокласни ресторанта в Ричвил. Гълтат скаридите както пробита кофа вода. Мислех, че съм открил Елдорадо, когато сключих договора, но Боже мой, това си е живо самоубийство!

Джони слушаше и си мислеше: що за начин да си изкарваш прехраната!

— Проклетата работа! — продължи Скот. — Трябваше преди това да отида да си проверя главата... Фрида ме предупреждаваше... жена ми. Знаеш ли какво? Не слушам жените. Всичките са въздух под налягане. Дрънкат непрекъснато, за да чуват собствения си глас. Но след осмия месец започнах да мисля, че Фрида е имала повече акъл от мен. Преди година работех за цитрусова компания във Флорида. Плащаха твърдо и не беше трудно, само че аз си имам кусур: не мога да работя с хора. Когато някой скапан надзирател започне да крещи, изгарят ми бушоните. Трябва да работя сам и за себе си — той хвърли поглед към Джони. — Прав ли съм?

— Прав си — отвърна Джони спокойно. Извади кутията си с цигари. — Ще запалиш ли?

— Защо не?

Джони запали две цигари и подаде едната на Скот.

— Така че спестих малко пари, купих тоя камион и си мисля, че въртя бизнес — продължи Скот. — Казах си, че ще карам всичко. И така се насадих с тоя скариден договор. Няма измъкване. Трябва да влача тия проклети скариди до Ричвил всеки ден или ще ми смъкнат гащите за неустойка. А за какво бяхтя? Това ме попита и Фрида, но аз не пожелах да я послушам. И какво стана... Сега вече сам зная... Изчуквам чисто сто и петдесет долара на седмица. С тях трябва да живеем аз и жена ми, да ремонтирам камиона, да плащам тока и всички непредвидени разходи и сега откривам, че си съдирам задника за някакви трохи.

— Добре си се подредил — рече Джони.

— Кажи го на дебелията ми глава. — Последва дълго мълчание, после Скот попита: — А ти? От какво живееш?

— Ами направо съм перко — отвърна Джони. — Четири години събирах наеми и изведнъж ми писна. Разпродадох всичко, което имах: кола, телевизор, партакеша... И ето ме тук. Досега все съм живял на север, така че дойдох на юг. Като си свърша парите, ще см намеря работа, но не преди да ги свърша.

— Нямах ли жена?

— Не.

— Аха. Мъжът без жена е свободен. Имаш късмет. Ожени се и ще трябва да работиш.

— Имаш ли деца?

— Исках две, но Фрида беше против. Сега, като погледна назад, смятам, че е била права. Както живеем... Няма място за деца.

— Има време... Млад си.

Скот се засмя.

— Така е, но засега не са предвидени. Не и при тези скаридени пътувания.

Той изпадна в мрачно мълчание. Уморен от ходенето и унесен от бръмченето на мотора, Джони задряма. Спа половин час, след това се сепна и се събуди. Камионът громоляше по шосето, от двете страни се точеха мангрови дървета и джунгла. Погледна към Скот и видя

лъсналото му от пот изтощено лице и напрежението в ръцете, стиснали волана.

— Какво ще кажеш аз да покарам — попита Джони, — а ти да подремнеш? Как ти се струва?

— Ще можеш ли да се справиш с него? — с надежда го погледна Скот.

— Мога да се справя с всичко на четири колела.

Скот намали, отклони към банкета и спря.

— Да взема да подремна, а! — възкликна той. — Карай направо. Когато видиш пътен знак за Ийстлинг, събуди ме. О'кей?

— Ясно. — Те си смениха местата и преди Джони да запали мотора, Скот вече беше заспал.

И така, Джони караше, като внимаваше да не превишава разрешената скорост, защото съзнаваше, че ако някой ненормален предизвика катастрофа, собствените му неприятности ще са много по-големи, отколкото на другия. Неочаквано след осем дни криене и пълно безделие се успокои. Сега вършеше нещо и осъзна, че точно това е искал.

Замисли се върху думите на Скот. Осем часа на ден в този напечен камион при заплащане сто и петдесет долара! Мисълта му отскочи към купчината пари, която го чакаше в бокса за оставен багаж. Сто осемдесет и шест хиляди долара! Но кога ли щеше да може да ги вземе? Дали изобщо щеше да ги вземе някога? Организацията вече го преследваше. Това означаваше, че стотици хора на юг, които имаха някаква връзка с мафията, щяха да бъдат предупредени да го търсят. Никой никога не знаеше кой е свързан с мафията и кой не, но беше сигурен, че ще е някой от бар, кафене или дори сервиз, от евтина закувалня, евтин хотел или мотел, защото тези хора винаги имаха връзка с мафията. Когато най-после стигнеше в Литъл Крийк, където Скот беше казал, че живее, какво щеше да прави? Някакъв неочакван чужденец! Макар да беше с брада, пак щяха да го проучат. Не се и съмняваше, знаейки как работи мафията, че за него ще бъде обявена награда. Погледна към спящия мъж, който клюмаше в ъгъла на кабината. Много малко акъл има там, помисли си той. Индивидуалист: човек, започнал да работи самостоятелно, защото не могъл да се подчини на дисциплината. Джони разбираше това, но неуспехът на

този човек го беше вкарал в жестока надпревара, която го беше превърнала в по-низш и от роб.

Джони прехвърли мислите си от своите собствени проблеми към онова, което му беше казал Скот. Той ставаше в пет сутринта, товареше каси скариди и потегляше по магистралата: четири часа натам, четири — обратно. Връщаше се вкъщи в седем, точно за вечеря. Ще погледа малко телевизия и ще си легне: и това шест дена в седмицата за сто и петдесет долара! При днешната скъпотия на живота какво представляваха те?!

Внезапно усети мириса на морето. Вдъхна го така, както човек би вдъхнал, изключително скъп парфюм. Морето! Мисълта му светкавично се насочи към бялата красива четиридесет и пет футова лодка... Неговата лодка! Веднъж да вземеш всичките онези пари, които го чакаха в бокса на автогарата, и щеше да отиде при някой корабостроител да си поприказват за лодки. Сърцето му заби от вълнение, когато си представи как ще подпише документите, ще плати парите и ще се изкачи по мостика на палубата. Неговата лодка! После си помисли за опасността да се върне, да вземе онези две тежки чанти от бокса на автогарата, след което да излезе от града. Не, рано беше! Ще трябва да бъде търпелив. Ще трябва да продължи да се крие, докато нещата утихнат. Търпение! Дисциплина! Ще постигне целта си. Внезапно се почувства самоуверен. Рано или късно на Масино и доновете от мафията щеше да им писне да го търсят. Ще поддържа връзка със Сами, който ще го предупреждава за всяка опасност. Когато му каже, че горещата вълна е отминала, ще се върне — но не и преди това.

Видя пред себе си табела с надпис „Ийстлинг“ и намали. Пресегна се и събуди Скот.

— Пристигнахме. Ийстлинг.

— Отбий се и спри — рече Скот, които се разтърси, за да се събуди. — Тях! Сякаш са минали само пет минути! — Той прогони съня от очите си. — Аз ще продължа.

Размениха си местата.

— Ще намеря ли там място за нощуване? — попита Джони.

Скот го погледна.

— Имам свободна стая. Ще ти струва пет долара на ден с пълн пансион. Искаш ли?

— Готово — съгласи се Джони.
Скот включи на скорост и продължи по магистралата.

* * *

Докато Джони караше камиона на Скот, Масино провеждаше заседание в офиса си. Присъстваха Карло Танца и Анди Лукас.

Масино току-що беше обяснил на Танца, че следата, водеща към онова дърто копеле Джовани Фюзели, на който бяха попаднали, се оказала пълен провал. Той много трудно сдържаше яростта си и постоянно мятеше погледи към Анди, който беше виновен за тази загуба на време.

— Не трябва да забравяме, че парите не са били у Джони, когато е напуснал града — изкряска Масино. — Идея на Анди беше, че е работил с още някого, и помислихме, че е този Фюзели, но не се оказа така. Тони и Ърни са сигурни, че Фюзели е чист. Така че... едно от двете: или Джони е работил с някого, когото не познаваме, или в паниката си е оставил парите, скрити някъде в града. — Той погледна към Танца. — Какво мислиш?

— Има и трета възможност — рече Танца. — Може да е оставил парите в някой автобус на „Грейхаунд“. Автогарата е точно отсреща. Това му е било изключително лесно. Купува си билет, тиква чантите в автобуса, а той ще ти ги закара, където пожелаеш по маршрута. Знам, че аз така бих постъпил. Нямахме да съм толкова луд, че да скрия парите тук, където ще трябва да се върна за тях, а доколкото познавам Бианда, той хич не е луд.

— Значи не смяташ, че е работил с друг, така ли?

Танца сви рамене.

— Не изглежда много вероятно. Той е единак... Единственият приятел, който сякаш е имал, е онази сажда Черния Сами, а на него не би му стискало да открадне дори дъвка от някое хлапе. Да, струва ми се, че точно това е направил Бианда. Грабнал е парите, изтичал е отсреща в автогарата, бутнал е чантите в някой автобус, като е знаел, че ще ги доставят до поискване, след това се е върнал при своята курва, открил е, че си е загубил медальона, паникьосал се и е офейкал.

— Можем да проверим — каза Масино. Той погледна към Анди. — Тогава трябва да е имало много малко заминаващи автобуси. Върви и провери. Някой все ще си спомни дали две тежки чанти са предавани в автобус.

Анди кимна и излезе от офиса. Масино погледна Танца.

— Минаха вече осем дни, откакто е избягал. — Малките му очички бяха като червени копчета. — Мислиш ли, че можем да го намерим?

Танца се ухили зло.

— Ние винаги ги намираме, но това струва скъпо.

— Колко например?

— Зависи колко ще продължи. Да речем петдесет процента от сбора.

Масино тихо изсъска:

— Искам го жив. Ще получите петдесет процента, ако ми го докарате жив. И една трета, ако го убиете.

— Ще е доста опасно да го заловим жив.

Масино стисна едрите си ръце в юмруци.

— Искам го жив! Ще смачкам на пихтия този кучи син със собствените си ръце. — Яростта му го правеше да изглежда дотолкова обезумял, че дори Танца, който беше безсърдечен и жесток, остана шокиран. — Така че тръгвайте след него! Пусни по петите му чудесната си организация! — Масино удари с юмруци по бюрото. Гласът му се извиси в ръмжащ крясък. — Не ми пука колко ще струва! Искам го!

* * *

— Почти стигнахме — обади се Скот, като намали скоростта. — Една миля по-нататък наляво е Ню Саймара... Там товаря. Ето, в онази посока. — Той отклони камиона от магистралата и бавно заизкачва тесния пясъчлив път, заграден от двете страни с гъсти борови горички. — Пътят води в Литъл Крийк. Малко градче е. Един магазин, дванадесетина бунгала и езерото. Имам голяма закрыта лодка в отдалечения край на езерото. Никой не ни досажда. Хората в Литъл

Крийк са прекалено заети с печеленето на всеки долар и нямат време да досаждат на някого.

Това беше успокояваща новина за Джони.

Край песъчливия път сега се точеха магарешки тръни, папрат и перуники. Джунглата зад тях беше толкова гъста, че на Джони му заприлича на черна завеса.

Неочаквано излязоха на езерото. Джони прецени, че е широко около миля и половина. В него се виждаха няколко лодки с рибари. Единият от тях вдигна ръка за поздрав, когато Скот мина край него. Скот също му махна.

— Време е за вечеря — съобщи той с кисела усмивка. — Всички тук ловят риба за вечеря и за проклетия обяд — също. Чудя се дали Фрида е хванала нещо.

Като отминаха групата къщурки, караха около миля през джунглата, след това внезапно излязоха на открито и Джони зърна овехтяла дълга закрыта лодка с двадесетфутов очукан кей, който я свързваше с брега.

— Живеем тук от две години — рече Скот, като вкара камиона под навес, покрит с раздърпан бамбук. — Взех я на безценица. Наложих се да я пооправя, но сега не е толкова лоша. Дълго ли смяташ да останеш?

Джони се обърна и изгледа Скот.

— Това не зависи ли от мнението на жена ти? Тя може да не иска чужд човек да се мотае наоколо.

Скот присви рамене.

— Не трябва да се безпокоиш за Фрида. И тя си пада по парите като мен. Аз ще се възползвам от тридесет и петте долара седмично, а тя — от твоята компания. Не ѝ е много весело да стои тук сама по цял ден.

Джони продължаваше да гледа право в Скот.

— Почакай... Има ли ѝ нещо на жена ти? Да не е саката или от тоя род?

— Не... Какво искаш да кажеш?

— Хайде, Скот — настоя Джони нетърпеливо. — Бъди по-умен! За какво ще ѝ е на жена ти мъж тук... Доста е уединено. Това не те ли безпокои?

— Защо ще ме безпокои? — възрази Скот. — Ако мислиш, че можеш да спиш с нея, опитай. Ако те приеме, добре си дошъл. Не съм я докосвал, откакто сме женени. — Той погледна цинично. — Получавам цялата любов, от която имам нужда, в Ричвил, а много не ми трябва. Когато някой работи като мен, веднъж в месеца му стига.

— Какво тогава ви свързва? — попита Джони слисан.

— Забрави това. — Скот се измъкна от кабината. — Ако искаш да останеш, остани, колкото щеш, стига да можеш да си плащаш. Ела, ще ти покажа стаята.

Когато прекосяваха кея, Скот спря и посочи към езерото.

— Ето я там... Плува. Прекарва повечето си време в езерото.

Джони присви очи от слънчевите лъчи, отразени от гладката водна повърхност. Видя една глава, която се движеше над тихата вода на около триста ярда от лодката.

Скот пъкна два пръста в устата си и остро изсвири. Една ръка се подаде от водата и махна.

— Влизай — покани го Скот.

Лодката имаше хубава широка палуба и те влязоха заедно в дълга ниска всекидневна, бедно мебелирана, но достатъчно удобна. В единия ъгъл се виждаше телевизор.

— Ето и стаята ти — каза Скот, като отвори вратата. — Хвърляй багажа и плувай. Ние плуваме голи. Няма защо да се стесняваш от Фрида. Тя е виждала повече голи мъже, отколкото аз скариди.

Джони огледа мъничката стая. Имаше легло, скрин, нощно шкафче и стол. Прозорчето гледаше към езерото. Всичко беше много чисто и му хареса.

— Чудесно.

— Добре тогава.

Скот го остави.

Джони погледна през прозореца. Би искал да поплува, но не гол. Видя Скот да излиза гол на палубата и да се хвърля във водата, да плува към русата глава, да спира за момент и да продължава. Русата глава заплува към лодката.

Джони стоеше до прозореца и гледаше. Внимаваше жената, която се покатери на палубата, да не го зърне, докато се взираше през пердето. Беше висока, загоряла и гола. Имаше дълги крака, стегнати твърди гърди и когато се обърна и тръгна по палубата, Джони видя как

тежкият ѝ задник се въртеше. Очите му бяха прекалено заети с тялото ѝ, за да видят лицето, и отбелязаха само мократа руса коса, която стигаше до средата на раменете.

Джони избърса потта от лицето си. На какво беше налетял? — питаше се той. Това беше жена до мозъка на костите: най-чувственото, най-сексапилното тяло, което някога беше виждал!

Изпита остра нужда да се топне в студената вода. Съблече се, като остана по гащи, излезе на палубата и скочи в езерото.

Прохладата на водата му достави удоволствие. Беше добър плувец и измина двеста ярда като състезател, докато се освободи от вдървеността и похотливостта, които жената беше предизвикала у него, след това заплува обратно, като се присъедини към Скот, който се измъкваше на палубата.

— Ще ти дам кърпа — предложи Скот и изчезна във всекидневната. Върна се след миг, подаде на Джони кърпа и отново изчезна.

Джони се избърса, после влезе в спалнята си. Усети миризмата на пържен лук и устата му се напълни със слюнка. Сети се, че не беше ял, откакто бе напуснал бунгалото на змияря, и внезапно осъзна, че умира от глад.

Облече се, излезе от стаята и влезе във всекидневната. Скот пушеше и гледаше през прозореца. Вдигна очи, когато Джони влезе.

— Как е?

— Чудесно.

— Ние тук не пием — рече Скот. — Не можем да си го позволим. Ако ти се пие, можеш да си купиш, каквото искаш, от магазина. Вземи утре моторницата.

Джони би пийнал уиски, но седна и сви рамене.

— Хубаво мирише.

— Аха. Фрида умее да готви.

— Каза ли ѝ за мен?

— О, разбира се. — Скот се наведе напред и се извърна към телевизора. — В кухнята е. — Той посочи с ръка. — Иди си поприказвай с нея.

Джони се подвоуми, после стана, отвори широко вратата в дъното на всекидневната и надникна в малка кухничка с газова печка, шкаф, маса, хладилник и Фрида Скот.

Тя бъркаше нещо в тигана и вдигна очи.

Джони леко потрепера. Господи! — помисли си той. — Тази жена е истинска хубавица!

И тя наистина беше. Лицето беше също така привлекателно като тялото ѝ. Трябва да беше шведка с тези ярки порцелановосини очи, руса копринена коса, изпъкнали скули и прав дълъг нос.

Докато я зяпаше, тя му хвърли кротък, бърз, изпитателен поглед, след това загреба сурова дребно нарязана риба и хвърли парчетата в тигана.

— Гладен ли си? — Имаше музикален, нежен като любовна ласка глас. — Мисля, че сигурно си гладен. Е, скоро ще е готово. Ед каза, че ще останеш.

— Ако нямаш нищо против.

Носеше опънат по тялото панталон и избеляла синя мъжка риза. Той се зазяпа в извивката на задника ѝ и си спомни голото ѝ тяло. Очите му се преместиха към едрите ѝ гърди, които напиреха под ризата.

— Трябват ни пари — рече тя. — Освен това Ед е прав, че ще си имам и компания. Обичаш ли къри?

— Обичам всичко.

— Иди гледай телевизия. Ще стане след двадесет минути. Предпочитам да съм сама, когато готвя.

Тя вдигна поглед и те се изгледаха един друг. Ярките сини очи пробягаха по ниското му набито тяло, после спряха на лицето му и погледите им се срещнаха.

— Наричай ме Джони — промълви Джони, а гласът му беше леко дрезгав.

— Фрида. — Подкани го с жест да си върви. — Прави компания на Ед... Не че му харесва да има компания, но може пък да започне да свиква. — Джони долови горчивата нотка в гласа ѝ.

Той я остави и отиде във всекидневната.

* * *

Анди Лукас влезе в офиса на Масино, затвори вратата и погледна първо Масино, после Танца. Въздухът в стаята беше натежал от дима

на пурите, а на бюрото имаше половин бутилка уиски, чаши и съд с лед.

— Е? — изръмжа Масино.

— Проверих — каза Анди. — Отне много време, но успях да говоря с всички шофьори, които са тръгнали от автогарата между два и пет часа през нощта на кражбата. Никой от тях не е вземал онези чанти. Длъжни са да записват всеки багаж, който вземат. Няма записан такъв багаж.

— Значи кръгът се стеснява — обади се Танца. — Или е имало с него някой, който е изнесъл парите, или те са все още в града.

Масино се замисли над това.

— Да допуснем, че е бил сам. Да допуснем, че е оставил парите в някой от боксовете за багаж отсреща, възнамерявайки да се върне за тях. Какво мислите?

Танца поклати глава.

— Той не е луд. Със сигурност знае, че не може да се върне тук. Обзалагам се, че е работил с някой, който е изнесъл парите.

Масино кимна.

— Така изглежда, но нека все пак предположим, че е набутал парите в един от ония боксове. — Той погледна към Анди. — Можем ли да проверим?

— Има над триста бокса — отвърна Анди. — Даже полицейски комисар не би могъл да ги провери всичките без прокурорско разрешение. Можем да опитаме, но искате ли това, мистър Джо?

Масино помисли, после поклати глава.

— Не. Прав си. Започнем ли такава щуротия, пресата веднага ще налети. — Той отново се замисли. — Но можем да запечатаме боксовете. Организирай това, Анди. Искам непрекъснато, денонощно наблюдение. Осигури по двама души за четиричасови дежурства, ден и нощ, които да наблюдават боксовете. Опиши им чантите. Ако някой извади ония чанти, трябва да го пипнем!

Анди кимна и излезе.

— И така, какво възнамерява да прави организацията? — попита Масино.

— Спокойно, Джо. Ще го намерим... Може да ни отнеме известно време, но ще го намерим. Съобщението е пуснато. Всеки, свързан с нас, ще знае, че го търсим. Погледни това. — Той извади от

портфейла си някакви коректури и ги сложи на бюрото. — Ще се появи утре сутринта във всички вестници на Флорида.

Масино се наведе и прочете следното:

„ВИЖДАЛИ ЛИ СТЕ ТОЗИ ЧОВЕК?
10 000 долара награда“

Под заглавието имаше затворническа снимка на Джони. Текстът гласеше:

„Изчезнал от къщи, смята се, че страда от загуба на паметта: Джони Бианда. Набит, висок пет фута и девет инча, гладко избръснат, блед, сребрееща черна коса, четиридесет и две годишен. Известен със силната си привързаност към медальон на свети Христофор.

Всеки, който даде някаква информация и помогне за намирането му, ще получи награда от 10 000 долара.

Свържете се с Дайсън и Дайсън, упълномощени адвокати.

1600 Крю Стрийт
Ийст Сити, тел. 007 611 09.“

— Ще се скрие при някой, който няма пари... Те винаги така правят — додаде Танца със сатанинска усмивка. — Ако това не го издъни, имаме и други хватки, но мисля, че ще успеем.

ГЛАВА СЕДМА

Джони напълно се събуди, когато чу пърпоренето на моторница. Надигна се, погледна през отворения прозорец и видя Фрида да се отдалечава от лодката жилище. Носеше избелялата риза и опънатия панталон, а между устните ѝ се поклащаше цигара. Моторницата се отправи към отсрещния бряг. Джони се отпусна обратно на възглавницата. Преди това го беше събудил шумът от потеглящия камион и в полусънищата си той разбра, че Скот тръгва за работа.

Лежеше върху малкото легло и си мислеше за предната вечер. Бяха яли черен шаран с къри — езерна риба с ориз, лук и домати. Яденето беше вкусно и го погълнаха повече или по-малко в мълчание. Скот беше пожелал да гледа телевизия и яде набързо, след което ги остави, отиде при телевизора и го включи.

Джони усещаше силно присъствието на Фрида, както седяха един срещу друг. Беше ял като истински вълк.

— Готвиш добре — похвали я той.

— И Ед смята така. — Резкостта в тона ѝ го накара бързо да я погледне. — За това мислят всички мъже... за ядене.

Той хвърли поглед през стаята, към мястото, където Скот седеше, погълнат от синия екран.

— Не всички мъже.

— Искаш ли още?

— Трябва да съм луд, за да не искам.

Тя бутна стола си назад.

— Живеем тук като прасета. Продължавай. Имам работа — стана от масата и отиде в кухнята.

Яденето беше толкова вкусно, а той толкова гладен, че не се поколеба. Изпразни купата, след това се облегна назад и посегна за цигара.

След малко изгаси цигарата, събра чиниите и ги занесе в кухнята. Изненадано откри, че тя седеше на палубата, вперила поглед в далечината.

— Хайде да разчистим — предложи той. — Искаш ли?

— Ти май си домошар. — Имаше лек присмех в гласа ѝ. — Остави това за утре... И утре е ден.

— Аз ще го направя. Остани си тук.

Тя го изгледа втренчено, после сви рамене.

— Значи оставам тук.

Отне му около двадесет минути да измие чиниите и да разчисти масата. Харесваше му да прави това. Напомняше му за сигурността на собствения му апартамент, който изглеждаше безкрайно далече. След това отиде при нея на палубата и се отпусна в стар, скърцащ бамбуков стол.

— Хубава гледка — каза той.

— Така ли мислиш? Свикнала съм с нея. След две години всяка гледка избледнява. Откъде си?

— От севера... А ти?

— От Швеция.

— Досетих се. По косата ти... По очите... Много си далече от къщи.

— Така е. — Замълча, после добави: — Виж какво, не си длъжен да разговаряш с мен. Две години съм живяла повече или по-малко сама. Свикнала съм. Ти си ни наемател. Нямах да те приема тук, ако не бяха парите. Обичам да бъда сама.

— Няма да ти преча. — Той стана. — Имах тежък ден. Ще си легна. Благодаря за хубавата вечеря.

Тя се облегна назад и го погледна.

— Благодаря ти, че разтреби.

Отново се погледнаха, после той влезе във всекидневната. Телевизионният сериал тъкмо бе свършил и Скот ставаше.

— Да лягаме — каза той. — Ще се видим около седем утре вечер. Трябва ли ти нещо? Рибарските принадлежности са в онзи шкаф. Вземи моята въдица, ако искаш.

— Така ще направя. — Последва пауза. — Е, лека нощ. Мисля, че бих могъл да спя цяло денонощие.

Джони влезе в своята стая и си легна. Лежеше, гледаше луната и спокойната вода на езерото и си мислеше за Скот и неговата жена. След това мислите му се прехвърлиха към Масино. Пое дъх дълбоко, спокойно. Тук се чувстваше в безопасност. Това несъмнено беше

единственото място на земята, където организацията никога нямаше да се сети да го търси.

И сега, след хубавия сън, при това слънце, като наблюдаваше Фрида в моторницата, той се събуди напълно. Съблече се и се гмурна в езерото, поплува малко из студената бистра вода, после се върна в лодката, изсуши се, облече се и отиде в кухнята. Фрида беше оставила кана с кафе, чаша и чинийка, захар и мляко. Имаше корав хляб и тостер, но той ги подмина. Отнесе си чаша кафе на палубата и седна, загледан в далечните борове, в отраженията на облаците в езерото, в спокойствието на водата. Почувства се в безопасност.

След като изпи кафето и изпуши цигара, той разгледа лодката жилище и откри, че се състои от три малки спални до всекидневната, кухня и баня с душ. Спалнята до неговата явно бе на Фрида. Беше спретната и чиста, с малко единично легло, ракла с чекмеджета, шкаф, книги и маса с нощна лампа на нея. Спалнята до нейната принадлежеше на Скот: не така спретната, без книги и със също толкова малко легло. В единия ъгъл имаше 22-милиметрова пушка и ловджийска пушка. Джони разгледа тези две оръжия, след това заднешком се измъкна от стаята и затвори вратата.

Взе въдицата на Скот и излезе на палубата. Прекара следващия час в опити да улови риба, но нямаше късмет. И все пак беше много успокояващо да седи на слънце с въдица в ръка, да си мисли за всичките онези пари, скрити в бокса за оставен багаж. Ако можеше да остане тук около седмица, после щеше да е безопасно да се върне и да вземе парите, реши той. Положително след шест седмици суматохата щеше да се е уталожила. След около седмица ще отиде със Скот в Ричвил и оттам ще се обади на Сами, за да разбере какво става.

Два часа бяха изтекли в мисли за мига, когато щеше да си купи лодката, и ето че чу пърпоренето на завръщащата се моторница и видя под сияещото слънце Фрида зад манивелата. Той ѝ махна и тя му отвърна. След десет минути се изкачи на палубата, а Джони се зае да привърже моторницата. — Тук нищо няма да уловиш — рече тя, като видя въдицата. — Ако искаш риба, вземи моторницата. — Тя носеше пълна пазарска чанта. — Обедът ще е след два часа. Вземи лодката и виж дали ще можеш да хванеш нещо за вечеря.

Джони си беше свалил ризата и тя неочаквано се загледа в косматите му гърди и посочи:

— Какво е това?

Пръстът ѝ сочеше медальона.

— Моят талисман — усмихна се той. — Свети Христофор. Даде ми го майка ми. Знаеш ли какво каза, преди да умре? *Докато го носиш, нищо много лошо не може да ти се случи.*

— Ти си италианец, нали?

— Да, но съм роден във Флорида.

— Добре тогава, гледай да не го изгубиш. — Тя отнесе чантата в кухнята.

Като взе въдицата и останалите принадлежности, той скочи в лодката и запали мотора. Беше хубаво отново да е в лодка и когато след четири часа донесе четирифунтов костур, реши, че не е прекарвал похубава сутрин от детството си насам.

Чувстваше се невероятно горд от себе си, когато внесе костура в кухнята и забеляза изненадата на Фрида.

— Ама ти си бил рибар! — възкликна тя. — Остави го тук. Ще се заема с него.

— Аз го изкормих... Ловях риба като дете — нямаше кой знае какво друго за ядене. Тук мирише хубаво.

— Ед получава безплатен обяд в Ричвил. Помислих си, че мога да похарча малко от твоите пари. — Тя го погледна. — Задушено говеждо. Искаш ли да ми платиш малко от наема? Похарчих всичко, което имах.

— Разбира се. — Той влезе в стаята си, отключи куфара и измъкна две десетдоларови банкноти. След това се върна и ѝ ги подаде.

— Благодаря. — Тя сложи парите в овехтяло малко портмоне. — Можем да обядваме.

Докато ядяха, попита:

— Какво смяташ да правиш? Просто да седиш тук?

— За никъде не бързам. Взел съм си отпуска и това ме урежда напълно.

— Лесно е човек да ти достави удоволствие. — Горчивата нотка в гласа ѝ го накара да ѝ хвърли бърз поглед.

— Аха, мога да се сетя, че след време става монотонно. Ед ми разказа за тоя скариден договор.

— Той е побъркан! — Тя пхна парче месо в устата си. — В момента, в който се добера до някакви пари, си тръгвам! Божичко! Втръсна ми да живея така, но нямаме пари.

— Трудно е. Той май работи като роб. Съжалявам.

— Работи здраво, но така се самозалъгва! От него никога нищо няма да излезе. Има неудачници, които работят до смърт, робски, и никога нищо не постигат... Той е един от тях. — Ярките сини очи срещнаха неговите. — Ти какво работиш?

— Събирах наеми. Писна ми, разпродадох всичко и когато свърша парите, ще си потърся работа на някоя лодка. Луд съм по лодките.

— Лодка? — Тя направи гримаса. — Как ще изкарваш хляба си с лодка? Ще ловиш риба? Ти на това живот ли му викаш?

— Не ме е грижа за печалбата. Само искам да съм на лодка.

Тя остави ножа и вилицата.

— Значи амбиция.

— А ти? Ако имаше достатъчно пари да се махнеш оттук, какво щеше да правиш?

— Щях да живея! На двадесет и шест години съм. Знам, че мъжете си падат по мен. — Тя го погледна право в очите. — И ти си падаш по мен, нали?

— Какво общо има това с въпроса?

— Ако можех да отида в Маями, щях да намеря някой мъж и да изстискам от него и последния долар за услугите, които ще му предложа. Знаеш ли какво? Мислех си, че това е страната на златните възможности, когато пристигнах тук преди три години. Ама че наивна съм била! Прекарах два месеца в Ню Йорк в една туристическа агенция, като изпращах стари мухльовци в Швеция. Боже, каква досада беше! След това ми се удаде да се прехвърля в Джексънвил: все същата позната скука. Един ден... Моят черен ден... Беше ми дошло до гуша и тогава се случи да налетя на Ед, пълен с планове как ще върти транспортен бизнес, собственик на камион. След година щял да притежава два камиона, след четири — цял парк... Щял да тъне в пари! Така че се омъжих за него! Е, добре, търсех си го и си го получих! Дойдохме тук. „Дай ми година време — каза той — и ще видиш. Ще се поизмъчим една година, но след това ще имаме втори камион.“ Това беше преди две години! А колко го бива като мъж! С

такъв мъж да трябва да живееш! — Тя погледна Джони право в очите.
— Лепнат ли си за него?

— Какво значи това?

— Той е обратен. Високи токове и камшици. Така че спим отделно. Получава си удоволствието в Ричвил, а аз моето — от рибарството!

Джони вдигна ръце, после ги отпусна тежко върху коленете си.

— Съжалявам.

— Недей. — Тя се изправи. — Хайде, наемателю. Ти ме искаш, а аз имам нужда от мъж. Този път е безплатно. Следващият ще трябва да си платиш. Трябва да спестя малко пари и да се измъкна оттук, иначе като нищо ще се удавя.

Джони остана на мястото си.

— Искам те, Фрида, но не при тези условия — каза той спокойно. — Никога не съм плащал за това и никога няма да плащам.

Тя се втренчи в него, после се усмихна.

— Мисля, че започвам да те харесвам, Джони. Мисля, че си истински мъж. Без условия... Хайде да видим колко те бива всъщност.

Той стана и обгърна с ръка талията ѝ, обхвана с другата тежките ѝ гърди и те влязоха в малката му стая.

* * *

— Колко е часът?

Гласът ѝ звучеше отпуснато и сънливо.

Джони погледна ръчния си часовник. Беше малко след три. Тя лежеше гола, тялото ѝ беше върху неговото, русата ѝ глава — наполовина върху рамото му, наполовина на възглавницата.

— Минава три.

— О, по дяволите! Трябва да отида в селото. — Тя се изгърколи встрани, скочи на крака и го загледа.

Той вдигна очи към нея, като се наслаждаваше на загорялото ѝ тяло. Протегна се да я докосне, но тя се дръпна назад.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

Едва не се съгласи да отиде, след това си спомни, че ще е безопасно да стои настрана от хорските погледи, далече от селото.

— Мисля, че ще остана. Защо трябва да ходиш?

— Да проверя дали има някаква поща и за вестника. Ед държи на вестника си.

— Мога ли да направя нещо, докато те няма?

— Достатъчно направи. — Тя му се усмихна. — Наглед не си кой знае какво, но знаеш как да задоволиш една жена.

— Добре ли беше?

— Ммммм!

Тя излезе, а Джони се пресегна за цигара, запали и се отпусна на леглото.

И тя беше добра, мислеше си той — прегладняла. Лежа така с мисли за нея половин час, след това отиде да поплува.

Вече се беше облякъл и седеше на палубата, когато тя се върна с моторницата. Часът беше четири и половина. Помогна ѝ да се покачи на палубата, след това завърза моторницата.

— Искаш ли да видиш вестника? — предложи тя. — Ще напълня костура — и го остави.

Вестниците малко интересуваха Джони, като се изключат спортните новини. Погледна заглавията, не откри нищо, което да задържи вниманието му, обърна на втора страница, прочете съобщение за момиче, което било изнасилено и убито, направи гримаса, след това набързо прелисти останалите страници, докато стигна до хумора. Прочете вицовете и се ухили, а когато обръщаше към спортната страница, едно заглавие привлече погледа му.

„ВИЖДАЛИ ЛИ СТЕ ТОЗИ ЧОВЕК?
10 000 долара награда“

След това, като съзря собствената си снимка, го полазиха ледени тръпки.

С разтреперани ръце прочете имената на подателите.

Дайсън и Дайсън! Адвокатите на Карло Танца!

Беше ли го видяла Фрида? От начина, по който беше сгънат вестникът, когато му го подаде, реши, че не го е отваряла.

По лицето му бяха избили капчици пот и той се взря в снимката. Беше отпреди двадесет години. Моментална затворническа снимка и

все пак прилика имаше. Ръката му се насочи към брадата. Не! Никой не би могъл да го познае по тази снимка.

Известен със силната си привързаност към медальон на свети Христофор. Коварните копелета!

Тя беше видяла медальона!

Крадешком погледна през рамо с разтуптяно сърце. Тя искаше пари! Десет хиляди долара бяха твърде съблазнителна сума! Трябваше всичко на всичко да отиде до селото и да се обади на Дайсън и Дайсън. Те щяха да довтасат до двадесет и четири часа и това щеше да бъде краят му!

Какво да прави?

Първата му реакция беше да унищожи вестника, но това нямаше да помогне. Достатъчно добре познаваше педантичността на Танца и беше сигурен, че обявата ще се публикува цялата седмица... Ако не и след това. Рано или късно един от двамата — Скот или Фрида, щеше да я види.

Да се махне бързо?

Беше на мили от всякакво населено място. Ако ще се маха, трябва да е по тъмно. Сигурно имаше най-малко десет мили до магистралата, а в тъмнината можеше да се загуби безнадеждно.

Можеше ли да ѝ се довери? Можеше ли да се довери на когото и да било?

— Кой предлага десет хиляди долара?

Тя беше дошла безшумно зад него и се беше навела през рамото му. Той седеше скован, обзет от желание да смачка вестника и да го запрати в езерото, но страхът го беше парализирал. Видя ръката ѝ да измъква вестника от неговата.

— Десет хиляди долара! Ех, каква работа биха ми свършили! — Заобиколи и седна до него.

Той я наблюдаваше, докато четеше текста, и мигновено разбра, когато стигна до фаталния ред: *Известен със силната си привързаност към медальон на свети Христофор.* Видя, че се вцепени, вторачи се в снимката, след това го погледна.

— Това ти ли си? — попита тя и посочи снимката.

Джони се поколеба, след това каза пресипнало:

— Да.

— Загубил ли си паметта си?

Той поклати отрицателно глава.

— Кой са тези хора... Дайсън и Дайсън?

Езикът му облиза пресъхналите устни.

— Хора на мафията — отвърна, като я наблюдаваше.

Очите ѝ се разшириха.

— Мафията?

— Точно така.

Тя остави вестника.

— Не разбирам.

Видя я, че е стресната, но не чак толкова, че да ѝ пресекне любопитството.

— Не ти и трябва да разбираш.

— Ти мафиот ли си?

— Не.

— Тогава защо предлагат толкова много пари?

— Искат да ме намерят и да ме убият — отвърна Джони спокойно.

Тя подскочи.

— Да те убият ли? Защо?

— Сторих им нещо лошо.

Тя го гледа втренчено известно време, след това откъсна страницата с обявата и му я подаде.

— По-добре ще е да я изгориш, нали? Десет хиляди долара са много пари. Ако Ед види това, може да се изкуши. Достатъчно е едно обаждане, нали така?

— Искаш да кажеш, че ти няма да се изкушиш?

— Мислиш ли, че бих се изкушила?

Той безпомощно сви рамене.

— Както сама каза, това са много пари. А на теб ти трябват. Не знам.

Тя стана.

— Отивам да поплувам.

— Почакай... Искам да разбереш. Аз...

Тя беше съблякла вече ризата си, изхлузи тесния си панталон и бикините и се гмурна в езерото.

Джони запали парчето вестник, след това, докато все още гореше, го хвърли във водата. Откри, че трепери. Седеше, гледаше

полюшващата се над водата глава и виждаше как се отдалечава все повече и повече. Можеше ли да ѝ се довери? През нощта нямаше ли да започне да мисли какво биха означавали за нея тези пари? *Достатъчно е едно обаждане, нали така?* Може утре да отиде до селото. Няма да разбере дали се е обадила или не, докато Тони, Ърни и останалите от бандата не пристигнат. Той избърса потта от лицето си. По-добре да се махне. Да си събере нещата и да изчезне. Но не помръдна. Стана му ясно, че тази жена означава за него нещо повече от всички жени, които беше срещал досега.

Да допусне, че ѝ се довери. Да допусне, че остане. Ами Скот? Рано или късно щеше да види обявата, само че той не знаеше нищо за медальона. Именно медальонът подсети Фрида. Беше сигурен в това. Медальонът го беше издал. Защо Скот да го свърже с обявата? Снимката беше отпреди двадесет години.

С треперещи пръсти той откачи верижката от шията си и се вторачи в медальона върху дланта си.

Докато го носиш, нищо много лошо не може да ти се случи. Замисли се за майка си: бедна, проста, суеверна селянка. По дяволите! На два пъти медальонът му беше докарвал големи неприятности! Ако не беше той, нямаше сега да се крие. Ако не беше той, Фрида нямаше да се досети кой е всъщност.

Той се изправи.

В далечината виждаше плуващата Фрида. Слънцето беше започнало да се скрива зад боровете.

Като вдигна ръка, той захвърли медальона и верижката с всичка сила в настъпващия здрач.

Видя малкия кръг и чу лекия плясък, когато медальонът падна във водата.

Свършено е! Не можеше да го предаде отново!

* * *

Той седеше на палубата, когато тя излезе от езерото, а водата се стичаше по златистото ѝ тяло. Взе дрехите си и мина покрай него към всекидневната.

Боровата горичка бе обрамчена от огненото сияние на залеза. След около час Скот щеше да се върне.

Докато тя плуваше, Джони беше мислил за нея. Бе стигнал до заключението, че това е жената за него. Никога досега не беше изпитвал подобно чувство. Рече си, че се е побъркал. Какво знаеше за нея, освен че имаше нещо в тези сини очи, което му подсказваше, че може да ѝ се довери?

Искаш да кажеш, че няма да се изкушиш?

Мислиш ли, че бих могла?

И този поглед, тази изненада, а после и мярналата се болка — тя бе смъкнала дрехите си и бе отплувала далече от него.

Не бяха действия на предател. Положително, ако имаше намерение да го предаде, нямаше да се държи така.

И тогава тя дойде до него, вече облечена, и седна. Погледна го сериозно.

— Мисля, че е по-добре да поговорим, Джони — рече. — Смяташ ли, че докато си тук, Ед и аз ще сме в опасност?

Той се поколеба, след това кимна.

— Да. — Замълча, после продължи: — Ще накарам Ед утре да ме закара в Ричвил и ме забравете. Така е най-добре.

— Аз не искам да те забравям. Обичам те — и тя постави ръката си върху неговата.

Обля го вълна от чувства. Много жени му бяха казвали, че го обичат. Мелани често го беше правила, но нито една не го беше изричала по начина, по който го бе изрекла тази жена.

— Значи сме двама, но по-добре ще е да си вървя.

— Можем ли да поговорим за това? — Тънките пръсти галеха китката му. — Можеш ли да ми обясниш?

Милваците пръсти приспаха предпазливостта му.

Като говореше тихо, загледан над тъмните води на езерото, той ѝ разказа живота си. За копнежа си да има лодка, за Масино, за това, как Масино го беше мамил. Каза ѝ за Големия сбор, но не ѝ довери колко пари е имало.

— Скрил съм парите в Ийст Сити. Ако не беше медальонът, нямаше да имам никакви проблеми. Можех да си остана там. Масино нямаше да ме заподозре. По-късно щях да взема парите и да офейкам.

— Много ли са парите? — попита тя.

Той я погледна. Лицето ѝ беше безизразно и тя не го гледаше.

— Достатъчно.

— Ако вземеш парите, ще ме измъкнеш ли оттук?

— Да.

— Ще направиш ли избор между мен и лодката си? Би ли се отказал от нея, за да запазиш мен?

Той не се поколеба.

— Не. Или тръгваш с лодката, или те осигурявам и се разделяме. Рискувам живота си заради лодката: толкова е важна за мен.

Тя кимна.

— Радвам се. Казах го преди, сега го повтарям: ти си истински мъж. Ще дойда с теб и ще ти помагам на лодката.

— Ако ме намерят, може да убият и теб.

— Ако ще дяля онези пари с теб, Джони, трябва да дяля и риска... Честно е, нали?

— Помисли добре. Нека поговорим за това утре. Тепърва ще трябва да се добера до парите.

— Къде си ги скрил?

Той ѝ се усмихна.

— Където няма да се сетят да ги търсят.

— Не е ли опасно да се върнеш там?

— Да... Дяволски опасно е.

— Но аз мога да ги взема, нали? Те не ме познават.

Малка предупредителна лампичка светна в главата на Джони. Да допусне, че ѝ каже къде са парите. Че ѝ даде ключа от бокса. Тя може да наеме кола и да отиде в Ийст Сити, да вземе двете чанти, да ги натовари в колата, но това може би ще е последният миг, в който ще я види. Как можеш да имаш доверие на някого, когато става дума за толкова много пари? Тя каза, че го обича — каза го по такъв начин, че ѝ повярва, но когато измъкне онези две тежки чанти от бокса, няма ли да изпита изкушението да го предаде?

Спомни си думите ѝ: *Наглед не си кой знае какво*. Наистина не беше. Беше с четиринадесет години по-възрастен от нея. С всичките ония пари, при нейната външност, можеше да си уреди прекрасен живот, без някакъв нисък, набит мъж на четиридесет и две да ѝ се пречка в краката.

Шумът на приближаващия камион му помогна да не отговори.

— Ед идва. Ще приказваме утре.

— Добре.

Тя стана и бързо отиде в кухнята.

Скот поплува, възхити се на костура, който Джони беше хванал, после излезе на палубата при него, докато Фрида приготвяше вечерята.

— Добре ли прекара? — попита Скот, като запали цигара и лукаво го погледна.

— Отлично. А ти?

— Както обикновено. — Скот тръсна пепелта в езерото. — Тя предаде ли се?

— Би ли повторил?

— Чука ли я?

— Виж какво, Ед, не дрънкай дивотии! Не ми се нрави. Тя ти е жена! Никакво уважение ли нямаш към нея?

Скот се изсмя подигравателно.

— Казах ти, няма нещо, за което да ми пука по-малко. Само съм любопитен да науча дали си успял.

— Предупредих те вече... Млъкни!

Скот го зяпна.

— Може би харесваш педита. И аз ги харесвам. Ако искаш нещо такова, ела с мен в Ричвил. Познавам две-три пиленца...

— Много по-възрастен съм от теб, Ед. Гледай си твоя сексуален живот, а аз ще си гледам моя. Разбрано?

Скот го изгледа изучаващо, после сви рамене.

— Аха. Мисля, че като стана на твоите години, това няма да е проблем. — Той се ухили лукаво. — Обзалагам се, че Фрида е разочарована. Струваше ми се, че е пощуряла за оная работа.

— Тогава защо не й я предложиш? — Джони се опита да смекчи тона, но гневът му си личеше.

— Не е моят тип.

Джони внезапно намрази този човек, както рядко беше намразвал мъж. Стана, когато Фрида се появи на палубата.

— Яденето е готово — съобщи тя.

Привършваха костура, когато Скот попита:

— Имаш ли по-малък брат, Джони?

Джони мигновено настръхна. Нищо не отвърна, докато не изяде и последното парченце риба в чинията си, после поклати глава.

— Нямам никакви роднини.

— Питам само. — Скот отмести чинията си. — Има една странна обява в „Ричвил Таймс“. Нося я. — Той бутна стола си назад, отиде до мястото, където беше закачил сакото си, и извади сгънат вестник.

Джони и Фрида размениха бързи погледи, докато Скот разтваряше вестника пред Джони.

— Какво мислиш за това... Десет хиляди долара!

Джони се престори, че чете текста, сви рамене и посегна за цигара.

— Странно нещо — продължи Скот. — Като те погледнах преди малко, изведнъж ми се стори, че приличаш на човека от тази снимка. Запитах се дали пък не ти е по-малък брат.

— Никога не съм имал брат — повтори Джони.

Скот подаде вестника на Фрида.

— Не мислиш ли, че този момък прилича на Джони?

Фрида погледна снимката.

— Може би. — Гласът ѝ беше нехаен. — Но Джони все пак не е портрет, нали? — И като стана, тя започна да прибира чиниите. Джони ѝ помагаше, докато Скот продължаваше да се взира в снимката.

В кухнята Фрида започна да мие съдовете, а Джони ги бършеше. Не говореха, но усещаха напрежение.

Когато се върнаха във всекидневната, намериха Скот все още вторачен в обявата, Фрида излезе на палубата, а когато Джони стана да я последва, Скот каза:

— Доста странна обява, нали?

Джони спря и се върна на масата. Седна до Ед.

— Така е.

— Според теб, що за идея да предлагат десет хиляди долара за момче, което си е загубило паметта?

— Смятам, че са богати родители, които много искат да го намерят.

Скот изучаваше снимката.

— Не изглежда да е син на богати родители, нали? — Той хвърли поглед към Джони. — По-скоро е от беднотията... като теб и мен.

— Може и така да е.

— Десет хиляди долара! Ако имах тези пари, щях да си купя още три камиона и щях наистина да бъда в бизнеса. — Лицето на Скот

светна. — Да се намерят шофьори е лесно, но да се сдобиеш с капитал за камионите е друго нещо.

— Мислил ли си някога да удвоиш оборота, без да купуваш нови камиони? — попита Джони, нетърпелив да отклони вниманието му от обявата.

— Как?

— Караш каси със скариди в Ричвил... Нали така?

— Е, и?

— Но се връщаш празен. Не можеш ли да вземеш товар от Ричвил, за да го докараш в Ню Саймара?

— Смяташ ли, че не съм мислил за това? — отвърна Скот презрително. — Излез и помириши камиона. Смърди на скариди. Никой не иска превоз, който ще смърди толкова лошо. Опитвах, а освен това в Ричвил няма нищо, от което да имат нужда в Ню Саймара.

— Това е само идея. — Джони стана. — Предавам се. До утре.

Скот кимна.

Джони го остави все така вторачен в обявата.

* * *

Легнал в тесния си креват, загледан в луната и потънал в мисли, Джони не можеше да заспи. Мислеше за Фрида. Да предположи, че ѝ повярва. Тя безпрепятствено можеше да отиде до автогара „Грейхаунд“ и да вземе парите. Но можеше ли да ѝ има доверие? След това мисълта му се прехвърли към Скот. Беше ли успял да го убеди, че няма нищо общо с обявата?

Затвори очи, като се опитваше насила да заспи. След това застана нащрек: чу, че Фрида влиза в стаята си. Каква жена само! Мислите му се завъртяха около трите пъти, когато се любиха, и изпита силно желание да стане от леглото, да отиде в нейната стая и да я има отново. И в този момент слаб звук го накара да настръхне. Вратата му бавно се заотваря. Остана да лежи неподвижно, ала ръката му под възглавницата напипа пистолета.

Лунната светлина, която влизаше през прозореца, падаше право върху вратата и през полупритворените си клепащи видя Скот, който се вираше в него през откренатата врата.

Джони леко изхърка, наблюдавайки Скот, който стоеше неподвижно и се заслушваше. Джони отново изхърка, после вратата тихо се затвори.

Какво означаваше това? — питаше се той, сега напълно буден. Ослуша се и чу, че вратата на Фрида се отваря.

— Ела на палубата. — Шепотът на Скот долетя съвсем отчетливо до Джони. — Не ми възразявай... Той спи.

Джони чакаше. Чу леки движения, после настъпи тишина. Измъкна се от леглото, отвори вратата и се взря в осветената от луната всекидневна. През прозореца зърна Скот и Фрида. Бяха излезли на палубата. Движейки се тихо като привидение, той се промъкна във всекидневната и чу Скот да казва:

— Погледни това!

В ръката му имаше електрическо фенерче и беше насочил светлината към къс хартия. Джони разбра, че това е обявата. Приблужи се още повече.

— Виждаш ли? — настоя Скот, а гласът му беше тих и възбуден. — Нарисувал съм му брада. Това е Джони!

— Какви ги приказваш? — Фрида също говореше шепнешком, но Джони ясно чуваше всичко. — Този мъж е с двадесет години по-млад.

— Снимката може да е стара.

Те стояха един до друг до парапета на палубата. Скот беше с пижама, Фрида — с къса нощница. Джони виждаше дългите ѝ крака през тънката, осветена от луната материя.

— Седни. Искам да говоря с теб.

Джони видя, как отидоха до бамбуковите столове и седнаха един до друг. Пристъпи напред, така че сега стоеше в сянката на три фута от тях и можеше да ги чува през отворения прозорец.

— Мислих за това — каза Скот. — Тоя изчезнал човек се казва Джони Бианда. Нашият наемател се нарича Джони Бианко. Доколкото знаем, той си е загубил паметта, така че си въобразява, че е Бианко, а не Бианда. Колкото повече гледам снимката, особено след като му нарисувах брадата, толкова по-сигурен съм, че това е човекът, когото търсят. Десет хиляди долара! Представи си само! Какво мислиш?

Джони затаи дъх. Думите ѝ щяха да му покажат дали може да ѝ има доверие.

— Не се държи като човек, който си е загубил паметта. — Гласът на Фрида беше спокоен. — Говорихме този следобед. Той ми разказа как е събирал наеми. Не... Гладна кокошка просо сънува.

— Да речем, че се обадя на тези хора — Дайсън и Дайсън? Какво лошо има? Могат да пратят някого да погледне. Вероятно ще им се обадят десетки хора, така че какво губим? Може да ударим печалбата.

— И ако го направим... Какво ще стане?

— Десет хиляди долара! Искаш да ме оставиш, нали така? Всичко ти е писнало, нали?

— Да.

— Отлично. Значи давам ти две хиляди долара, с останалите купувам още три камиона — и ето ме в бизнеса. Утре ще се обадя от Ричвил на онези хора. Ако нямаме късмет, ще е жалко, но ако имаме...

Сега сърцето на Джони биеше толкова силно, че се изплаши да не го усетят.

— Нека първо се уверим — рече Фрида. — Утре ще го изпратя за риба и докато е в езерото ще претърся нещата му. Онова нещо там — медальонът на свети Христофор... Може и да има такъв медальон. Ако го намерим, ще сме сигурни, че е той.

— Защо все пак да не се обадя утре? Те само ще го погледнат.

Последва пауза, после тя рече:

— Къде ти е умът? Ако наистина сме сигурни, че е той, можем да поискаме повече... Можем да поискаме петнадесет хиляди: пет за мен и десет за теб.

— Не бях се сетил за това. Аха... Но няма да получиш пет, бебче. Ще вземеш четири.

— Ами добре. Получавам четири.

Скот се изправи.

— Провери му багажа. Представяш ли си! Петнадесет хиляди долара!

Джони безшумно се прибра в стаята си, затвори вратата и легна на кревата.

Значи можеше да й има доверие! Умна беше! Спечели един ден... И после какво?

Не можа да мигне цялата нощ.

* * *

Карло Танца пристигна в офиса на Масино, затвори вратата с ритник и отпусна тежкото си тяло в едно кресло.

— Наистина си отворихме работа с тази обява! — възкликна той. — Триста четиридесет и девет телефонни обаждания досега. Дайсън се е побъркал. Всяко обаждане трябва да се проверява!

Масино се облеци насреща му.

— Тази блестяща идея беше твоя.

— Идеята е добра, но откъде можем да знаем, че толкова много копелета приличат на това копеле? Е, добре, така да бъде, ще ги проверим, но ще ни отнеме време.

— Твоя си работа — отвърна Масино. — Аз плащам... Ти изпълняваш. Знам само едно — ако парите са в някой от боксовете отсреща, тоя кучи син никога няма да ги вземе... Това е нещо, в което съм дяволски сигурен!

ГЛАВА ОСМА

Едва беше заглъхнал шумът от камиона, когато вратата на спалнята му се отвори и Джони видя Фрида да влиза.

В полумрака на развиделяващия се ден тя се стори на Джони най-желаната жена на света, но сега не беше време за любов.

Тя седна на леглото му.

— Скот говори с мен снощи — рече.

— Знам. Чух всичко — отвърна Джони и я улови за ръцете. — Хитро го метна, но като се върне довечера... Какво ще стане?

— Ще му кажа, че не си човекът, за когото те мисли, и че съм сигурна в това. Ще му кажа, че съм видяла шофьорската ти книжка и на нея е написано Бианко. Че няма и никакъв медальон на свети Христофор.

Джони поклати глава.

— Това няма да го спре. Алчен е за пари. Както рече — какво ще загуби, освен парите за едно телефонно обаждане?

— Тогава да се махаме оттук — предложи Фрида. — Да вземем парите и да изчезнем. Знам къде в селото мога да наема кола. Ще отидем в Ийст Сити, ще вземем парите и след това ще заминем на север. Какво ще кажеш?

Той се отпусна на възглавницата: възхищаваше се на незнанието ѝ за мрежата, която се затягаше около него.

— Ех, ако беше толкова просто — обади се той.

— Но те не ме познават! — възрази Фрида нетърпеливо. — Къде си скрил парите? Защо да не мога да ги взема, докато ти чакаш някъде?

— Ийст Сити гъмжи от хора на Масино. Всеки от тях е получил описание на чантите, в които са парите. Два вехти червени сака с черни кожени дръжки — рече Джони. — Видят ли някой да носи две такива чанти, този човек няма да живее и пет минути.

— Тогава ще купим камион и ще ги сложим в камиона... Какво толкова има?

Джони разбра, че трябва да ѝ каже всичко.

— Чантите са в един бокс на гардероба за оставен багаж на автогара „Грейхаунд“, която е точно срещу офиса на Масино. Не можеш да ги натовариш в камион, без да те видят.

— Но трябва да има някакъв начин да ги взема!

— Масино е умен. Вероятно се е сетил за боксовете. Може би ги е поставил под наблюдение. Преди да предприемем каквото и да било, трябва да проверя. — Джони помисли за момент. — Къде е най-близката телефонна кабина?

— В селото... В местния магазин.

— Имам връзка в Ийст Сити. Човекът ще ми каже какво става. Кога отваря магазинът?

— В седем и половина.

Той погледна часовника си. Беше пет и половина.

— Ще ме закараш ли с лодката отсреща?

Тя се двоумеше.

— Тук всички са очи и слух. Досега не знаят за съществуването ти. Можеш да предизвикаш сензация.

— Трябва да се добера до телефона.

Тя мисли дълго.

— Да речем, ще кажа на Салвадоре, че си ми доведен брат, който ми е дошъл на гости? Бъди любезен с него. Лесно може да бъде заблуден: само трябва да си любезен с него.

— Италианец? — Джони се стегна. — Кой е той?

— Собственикът на магазина: Салвадоре Бруно. Безобиден е. Ако пристигнем точно при отварянето на магазина, наоколо няма да има никого. Наистина ли трябва да се обадиш?

— Да.

— Имаш предвид, че щом разберем, че всичко е наред, можем да наемем кола и да вземем парите?

— Първо трябва да разбере.

Тя кимна.

— Ще направя кафе. Има време.

Той протегна ръка и я привлече към себе си.

— И за кафето ще остане време.

* * *

Моторницата влезе в малкото пристанище. Джони забеляза магазина: ниска паянтова постройка, която гледаше към водата. Погледна си часовника: беше минута след седем и половина и вратата беше отворена.

Носеше анорака си, за да прикрива пистолета и кобура. Очите му се вираха през водната повърхност, но все още нямаше никакви признаци на живот.

Фрида скочи на кея. Джони ѝ подаде въжето и тя завърза лодката. Дватама прекосиха черния път и влязоха в магазина.

— Телефонът е там — каза Фрида и посочи.

Докато влизаше в кабината, Джони зърна нисък дебел мъж, който се подаде иззад някаква завеса. Затвори вратата, обърна се с гръб и пъкна монета. Набра апартамента на Сами.

Последва пауза, после сънливият глас на Сами се обади:

— Кой е?

— Сами! Събуди се! Тук е Джони!

— Кой?

— Джони!

Тихо простенване от страх долетя отсреща.

— Слушай, Сами... Какво става там? Какви са новините?

— Мистър Джони... Молих те... Умолявах те да не ми се обаждаш. Мога да попадна в истинска беда. Аз...

— Стига, Сами! Ти си ми приятел... Не помниш ли? Какво става?

— Не знам. Нищо не знам. Никой нищо вече не говори, мистър Джони. Кълна се, че нищо не знам!

— Искам да направя нещо за мен, Сами.

— Аз? Не направих ли достатъчно, мистър Джони? Взе ми всичките пари. Клой непрекъснато ме врънка за пари, а сега аз нямам какво да ѝ дам. Брат ми...

— Зарежи това, Сами — ще си получиш парите. Сега слушай внимателно. Нали знаеш автогарата „Грейхаунд“?

— Аха. Знам я.

— Когато закараш шефа в офиса, влез вътре и си купи вестник. Поразходи се. Искам да разбереш дали има хора от бандата, забодени там. Разбра ли, Сами?

— Те... са забодени там, мистър Джони. Не ме питай защо, но са там. Ходих снощи за цигари и Тони и Ърни се мотаеха наоколо.

Джони кимна сам на себе си. Значи Масино подозираше, че парите са в някой от боксовете.

— О'кей, Сами. Не се тревожи за парите си. Скоро ще ти ги изпратя. — Той затвори.

Джони дълго стоя, втренчен в автомата. Беше въпрос на търпение. Колко ли дълго Масино щеше да наблюдава боксовете? Не би могъл да знае, че парите са там: само предполагаше. За това трябваше да се помисли. А какво да прави със Скот тази вечер?

Той отвори вратата и влезе в магазина.

— Джони! Ела да те запозная със Салвадоре! — повика го Фрида. Тя стоеше до един от щандовете. От другата страна се беше изправил niskият дебел мъж, който си подаде ръката.

— Много се радвам — рече той с широка усмивка. — Голяма изненада. Мисис Фрида не ми е казвала, че има доведен брат. Добре дошъл в Литъл Крийк.

Докато се ръкуваха, Джони огледа с бърз изпитателен поглед човека: оплешивяващ, около шестдесетгодишен, с рошави мустаци, малки умни очи и покрита с набола четина челюст.

— Минавах отгук — отвърна той. — Открих бизнес в Маями. Хубав магазин имате.

— Да, да, добър е. — Малките очички се впиха в лицето на Джони. — И вие сте италианец като мен, нали?

— Майка ми беше италианка. Старецът ни беше швед. — Той погледна Фрида, която кимна.

— Прилича на майка си, а?

— Това си личи.

— Аха. — Последва пауза. — Дълго ли ще останете?

— Много е хубаво тук. Не бързам да се върна на работа. — Джони се насили да се засмее. — В писмата си Фрида постоянно пишеше за това място, но нямах представа, че е толкова хубаво.

— Ловите ли риба?

— Обичам да ловя. Вчера хванах четирипаундово сефте... един костур.

Салвадоре грейна.

— Значи сте рибар.

— Може ли да получа два фунта бекон и дузина яйца? — прекъсна ги Фрида.

— Момент.

Салвадоре забърза към другия щанд. Джони и Фрида размениха погледи. Не казаха нищо.

След десет минути и още малко приказки те пресякоха кея към пристанището.

Салвадоре се загледа подире им, докато се отдалечаваха. Добродушното изражение на тлъстото му лице бавно избледня и малките му очички станаха като стъклени топчета.

Бръкна под тезгяха и измъкна вчерашния „Флорида Таймс“. Бързо прелисти страниците, докато намери обявата.

„Виждали ли сте този човек?“

Известно време втренчено гледа снимката, след това измъкна молива иззад ухото си и грижливо нарисова брада. Отново разгледа фотографията, отиде в телефонната кабина, пусна монета и избра номер.

Отговори ръмжащ глас.

— Бруно. Литъл Крийк — рече Салвадоре. — За онзи тип Джони Бианда. Тук има един новодошъл, който се казва Джони и прилича на него.

— Какъв тип?

Салвадоре разказа.

— Ако тя твърди, че ѝ е доведен брат, защо, по дяволите, да не може да е доведен брат?

— Тая кукличка не си го получава от мъжа си. Обзалагам се, че ще каже каквото и да е, само и само да си го вземе от някого, а се вижда, че тоя тип върши това.

— Добре. Ще пратя някого да погледне. Имаме стоици за проверяване, дявол ги взел, но ще пратя някого.

— Кога?

— Откъде да знам? Когато се освободи човек.

— Ако е той, ще получа ли наградата?

— Ако е той — и линията прекъсна.

* * *

Шумът от мотора правеше разговора в лодката невъзможен. Джони седеше на носа и мислеше усилено. Собственикът на магазина беше предизвикал у него усещане за опасност. Трябваше да се обади на Сами, но сега разбра какъв риск бе поел. Мафиоти имаше навсякъде. И така, те наблюдаваха боксовете на автогарата „Грейхаунд“! Седнал на носа на лодката, той чувстваше бриза по лицето си. Загледан в носа, който пореше гладката водна повърхност, почувства как мрежата около него се затяга.

Завърза моторницата и последва Фрида на палубата на голямата лодка, като се отпусна в един от бамбуковите столове.

— Е?

Тя стоеше до него и той погледна в ярките ѝ сини очи.

— Наблюдават боксовете.

Разочарованието в очите ѝ го обезпокои. Алчна е за пари, помисли си. Тя седна до него.

— Какво ще правим тогава?

— Точно така... Какво ще правим? — Замисли се, загледан над езерото. — Когато планирах тази кражба, бебче, си казах, че ще трябва да бъда търпелив. Казах си, че няма да е безопасно да харча парите поне две-три години.

Тя се стегна.

— Две години ли?

— Докато парите са в бокса, е безопасно. Опитай да ги вземеш и ние с теб ще бъдем мъртви, а парите ще се върнат при Масино. Рано или късно ще му писне да държи под око боксовете. Може да продължи месец... даже шест месеца, но имам връзката в Ййст Сити. Човекът ще ми каже, когато температурата спадне, а дотогава ще трябва да чакаме.

— Не мислиш да стоиш тук шест месеца, нали?

— Не... Ще трябва да си намеря работа. Опитен съм с лодките. Ще отида в Тампа... Все ще намеря нещо.

— А аз какво ще правя? — Твърдата нотка в гласа ѝ го накара да я погледне. Беше втренчила в него искрящите си очи.

— Имам малко пари. Ще ни бъде трудно, но ако искаш да дойдеш, ще се радвам да бъдеш с мен.

— Колко пари си отмъкнал от онзи човек, Джони? Не си ми казал.

Той и не възнамеряваше да ѝ каже.

— Около петдесет хиляди — отговори.

— Рискуваш живота си за петдесет хиляди?

— Точно така. Искам да имам лодка. Мога да си я купя с тези пари.

Тя го гледаше втренчено и той знаеше, че не му вярва.

— Повече са, нали? Нямах ми доверие.

— Не знам. Нямах време да ги преброя. Мисля, че са около петдесет хиляди, но може и да са повече..., а може да са по-малко.

Тя седеше неподвижно и мислеше.

Той я наблюдаваше, после рече спокойно:

— Питаш се дали десет хиляди на ръка няма да е по-добре, отколкото петдесет хиляди някъде си, нали?

Тя се стегна, после поклати глава.

— Не. Опитвам се да си представя как ще изглеждам на лодка. — Но той знаеше, че лъже.

— Не прави нещо, за което ще съжаляваш — продължи. — Виж какво, да допуснем, че като отидеш за пощата, се обадиш на ония адвокати. Нека ти кажа какво ще стане. Ще пристигнат пет-шест човека. Ще се опитат да ме заловят жив, защото ако съм мъртъв, те никога няма да намерят парите. В едно нещо съм сигурен: никой няма да ме хване жив. Виждал съм какво става с хората, които са се опитвали да измамат Масино. Заповядва да ги вържат за стол и после ги бие с бейзболна бухалка, като внимава да не ги довърши: троши им костите, а накрая им навира в гърлото месарски куки и ги обесва, както са си на стола. Така че никой няма да ме хване жив. Значи ще има престрелка, а по време на тази престрелка и ти може да спреш някой куршум. Повярвай ми, бебче, никой няма да оживее, за да получи оная награда от десет хиляди долара: това е само примамка. Така че не прави нещо, за което ще съжаляваш.

Тя потрепери, след това сложи ръка върху неговата.

— Няма да те предам, Джони. Кълна се, че няма, но какво ли ще направи Ед?

— Да, мислих за него. Ето какво ще му кажем. Опитала си да отвориш куфара ми, докато съм бил за риба, но се е оказал заключен. Когато съм се върнал, ти си отишла за пощата и вестника. Обадила си се на онези адвокати, че според теб търсеният от тях човек е в Литъл Крийк. И какво смяташ, че са отговорили? — Джони я погледна. — Отговорили са, че човекът е намерен в Маями, че ти благодарят за обаждането и съжаляват за труда, който са ти създали. Как ще реагира Ед на това?

Тя се отпусна.

— Умно! Няма да му се иска да харчи и той пари за междуградски разговор. Да, ще зареже тая работа.

— И аз така си представям нещата. Мога да остана тук до края на седмицата, след това ще му съобщя, че заминавам. Ще наемем онази кола, за която говориш, и ще отидем в Тампа.

— Защо да чакаме? Защо не утре?

— Не бива да действаме прибързано. През следващите пет дни ти ще откриеш, че си влюбена в мен и ще му оставиш писмо, съобщавайки му това, както и че заминаваме заедно. Ако прибързаме, ще стане подозрителен. Може даже да се обади на ония адвокати. Може да разпита в селото и да открие коя кола сме наели. И тогава няма да стигнем далече, бебче. Повярвай ми, тази игра се играе с търпение.

— Да чакам! Та аз само това правя! Все чакам! — Фрида стана. — Божичко! До гуша ми е дошъл този мой живот!

— По-добре да ти е дошло до гуша от живота, отколкото да го нямаш изобщо. — Джони също стана. — Ще отида да уловя нещо за вечеря.

Той я остави и отиде в стаята си. Затвори вратата и я заключи. Взе резервния си анорак и опипа горния джоб. Извади от него ключа от бокса. Погледна го за миг. На него беше гравирен номерът: 176. Ключът към сто осемдесет и шест хиляди долара!

Седнал на леглото, той развърза връзката на обувката си, пусна ключа в обувката и стегна връзката. Не беше удобно, но беше безопасно!

След няколко минути се върна на палубата.

Фрида беше във всекидневната и чистеше с прахосмукачката.

— Ще се върна скоро — извика той, влезе в моторницата и се отправи към средата на езерото.

* * *

Телефонът в офиса иззвъня тъкмо когато Масино се готвеше да си тръгва.

— Вдигни слушалката! — излая той на Лу Берили, който я грабна веднага.

— Мистър Танца е — съобщи той и му я подаде Масино изпсува и изтръгна слушалката от ръцете му, приседна на ъгъла на бюрото си и рече:

— Какво има, Карло? Тъкмо си тръгвах.

— Току-що пристигна интересно сведение — подхвана Карло. — Може нищо да не излезе, но може и да се окаже нещо. Мъж, отговарящ на описанието на Бианда, в момента живее в една лодка близо до Литъл Крийк. Това е на пет мили от Ню Саймара. Там е от около два дни и се е настанил при едно семейство. Жената е незадоволена. Мъжът е шофьор на камион и го няма по цял ден. Тя е шведка и твърди, че този тип ѝ е доведен брат. В действителност той е толкова италианец, колкото сме и ние с теб. Това е пряко сведение и източникът е надежден.

— Тогава защо ме безпокоиш? — попита Масино. — Ти си натоварен да го търсиш, нали така? Ами провери го!

— Искаме едно от твоите момчета, за да го разпознае. И дума не може да става да се започне нещо, без да сме сигурни. Можеш ли да пратиш някого?

— О'кей. Ще пратя Тони.

— Отлично. Кажу му да отлети до Ню Саймара, след това да вземе такси до Крайбрежния бар. Всички шофьори знаят къде е. Да пита за Луиджи. Той ни е връзката. Ще уреди три-четири човека да заведат Тони до Литъл Крийк. Разбрано?

Масино драскаше по един бележник.

— Аха — отвърна и затвори телефона.

Обърна се към Берили.

— Намери Тони. Предай му това. Трябва да отлети с първия самолет. Кажу му, че задачата му е да разпознае някакъв тип, за когото Танца смята, че е Бианда. Тръгвай!

Берили намери Тони, който си пиеше бирата с Ърни, в един бар, посещаван редовно от хората на Масино. Тони и Ърни току-що се бяха върнали от дълго досадно дежурство край боксовете за оставен багаж и Тони мърмореше.

Ърни, който нямаше нищо против всяка работа, при която си седиш и мързелуваш, го слушаше с отегчено изражение на тлъстото лице.

— Я виж кой е тук! — възкликна той, когато видя Берили да влиза.

— Тоя мръсник! — Тони се усмихна презрително. — За какво ли го бива?

Берили дойде при тях и седна на масата им.

— Има работа за теб. — Той мразеше Тони и му беше приятно, че носи лоши новини. — Шефът нареди да отлетиш незабавно за Ню Саймара... където, по дяволите, и да се намира този град. Ето... Тук всичко е написано.

Тони взе късчета хартия, прочете написаното и погледна безизразно Берили.

— За какъв дявол е всичко това? — попита.

— Този тип Луиджи смята, че са напипали Джони. Исканякой да отиде там да го разпознае, преди да се задействат.

— Джони?

Тони пребледня.

— Аха. Шефът каза веднага да тръгнеш.

— Е, това ще е велик момент — обади се Ърни и се изкиска, ликуващо, — когато се изправиш пред Джони! Човече! Бих искал да те зърна отнякъде!

Тони го изпсува.

— Сигурен ли си, че шефът е избрал мен?

Берили му се усмихна подигравателно.

— Можеш да му се обадиш. Да не би да се отказваш от задачата?

Тони облиза устни, като усещаше, че двамата мъже го наблюдават и се хият. Стана и излезе от бара.

* * *

Джони се върна в жилището около обяд с три доста големи шарана. Беше го притеснявал аноракът, но трябваше да го носи, за да скрива пистолета и кобура. Каза си, че отсега нататък няма да се движи без оръжие. Инстинктът му за опасност се беше събудил. Докато ловеше риба, все мислеше за Салвадоре. Човекът беше се показал доброжелателен, но това не означаваше нищо. Мафията имаше връзки навсякъде. Спомни си думите на Салвадоре: „*И ти ли си италианец като мен?*“. На пръв поглед безобидна реплика, но тя можеше да означава и неприятности.

Все пак спокойствието на езерото, тишината, фактът, че никой не се виждаше наоколо, му даваха усещането за сигурност, но въпреки това трябваше да носи пистолета.

Изсипа рибата в кухненската мивка. Нямахте и следа от Фрида. Отиде в стаята си, коленичи, погледна под кревата и се усмихна.

Беше оставил куфара леко под ъгъл, а сега той беше изправен. Това можеше да означава само едно: че Фрида го е пипала. Измъкна го и провери ключалките. Бяха доста паянтови и беше възможно да е намерила ключ, с който да ги е отворила. Отключи куфара и преброи десетдоларовите банкноти. От парите на Сами му бяха останали две хиляди осемстотин петдесет и седем долара. Отново заключи куфара и го бутна под кревата, след това отиде на палубата.

Препича се на слънцето повече от час, когато чу Фрида да прекосява проскърцащия кей.

— Здравсти! Къде беше? — попита, когато тя дойде при него на палубата.

— Разхождах се. Хвана ли риба?

— Три черни шарана.

— Боже мой! Пак шарани!

— Костурите са плашливи.

Тя отиде до парапета и застана до него, опряла ръце и с тяло, леко приведено напред. Джони се загледа в меката извивка на ханша ѝ. Мина зад нея и обхвана гърдите ѝ, тялото му се притисна към мекотата ѝ.

Тя се изплъзна от ръцете му.

— Стига! — срязва го грубо. — Не можем да прекараме цялата седмица в... — Тя употреби грозната петбуквена дума и това подразни Джони.

— Успокой се — рече той. — Това е игра на търпение.

— Ще подготвя рибата. — Той ясно усети, че сега беше враждебно настроена. — За обяд — яйца с бекон.

— Чудесно.

Проследи я с поглед, докато отиваше към кухнята. Тази жена можеше да бъде опасна. Помисли си за Мелани: при нея нямаше никакво хитруване. Дълго седя, а умът му работеше трескаво, Фрида трябваше да разбере, че той е главният. Ако не приемеше този факт, той можеше да се окаже в опасност.

Скочи на крака и влезе в кухнята. Фрида миеше рибата и погледна през рамо.

— Какво искаш?

— Избърши си ръцете.

— Заета съм... Върви на слънце.

Той рязко се обърна и я удари през лицето. Внимаваше ударът да не е прекалено силен, но плесницата беше достатъчно яка и отхвърли главата ѝ назад. Сините ѝ очи засвяткаха, а ръката ѝ се стрелна към ножа до рибата.

Той улови китката ѝ, стисна я и ножът се изтърколи на пода. След това я сграбчи така, че ръцете ѝ останаха прилепени към тялото, избута я от кухнята и я помъкна към стаята си.

— Пусни ме! — изкрещя тя.

Беше силна и му беше трудно да я удържа, но се справи. Вкара я в стаята си, затвори с ритник вратата и я пусна.

— Сваляй ги или ще ги разкъсам! — заповяда.

— За кого се мислиш? — Очите ѝ пламтяха от гняв. — Ще ме имаш, когато аз искам, не и преди! А сега се махай!

За Джони, който бе набрал опит в много подобни разправии, тя беше патетично лесна. Изплъзваше ѝ се всеки път, щом замахнеше да го удари, отчайващо далеч от остриите ѝ нокти. После я простря по гръб върху леглото. Сега стискаше в ръка и двете ѝ китки.

— Трябва да се държиш добре, бебче — или наистина искаш да обърна другия край?

Тя го прониза с поглед, после се предаде.

— Ще се държа добре.

Той пусна ръцете ѝ, разкопча колана ѝ и смъкна тесния панталон.
По-късно тя рече:

— Умирам от глад. — Прокара пръсти по силния му гръб. — Обичам те. Ти си мъж до мозъка на костите. Каквото и да поискаш, каквото и да направиш, ще бъде добро за мен.

Смъкна се от кревата и излезе.

Докато се обличаше, той чу цвъртенето на пържещия се бекон. Отиде в кухнята. Фрида, гола, чупеше яйца над тигана.

Приблужи зад нея и я тупна по задника.

— Престани, Джони, или няма да ядем.

Докато се хранеха. Джони каза:

— След пет дни ти и аз ще бъдем заедно на път... Ще започнем нов живот.

Фрида му се усмихна.

— Искам го! Джони... Не знаеш колко силно го искам!

Прекараха остатъка от следобед седнали на палубата, попиващи слънчевите лъчи. Някъде около шест и половина Фрида се обади:

— Ще се заловя с вечерята. Поразходи се. Не се връщай по-рано от час. Трябва да убедя Ед.

— Ще взема лодката, може да уловя костур.

— Ако е шаран, пусни го обратно.

Когато се отдалечи достатъчно от лодката жилище, Джони седна в моторницата и се замисли за Фрида. Питаше се и какво ли прави в този момент Мелани. Дали е намерила някой, който да го замести. Питаше се също и какво ли прави Масино. Може би в момента отвеждаше своята дебела разглежена жена на някой гуляй. За един час улови четири шарана и ги пусна отново във водата, след това обърна моторницата и се отправи обратно.

Когато се качи на палубата, видя, че Скот мие камиона с маркуч. Махна му и Скот му отвърна. Влезе в кухнята.

Фрида кимна.

— Всичко е наред. Няма от какво да се безпокоиш. Заряза оная работа.

Джони си пое дълбоко дъх.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

* * *

Малко след единадесет и петнадесет едно въздушно такси се приземи на летището в Ню Саймара и от него излезе Тони Капело.

Десет минути по-късно друго такси го остави пред Крайбрежния бар. Той огледа отвън заведението и остана изненадан. Този вертеп, помисли си, е много стилин. Намираше се срещу басейна за яхти — модното място на Ню Саймара, и беше свърталище на богаташи. Маси, подслонени под весело оцветени чадъри, бяха наредени пред заведението, боядисано в бяло и с небесносини дървени капаци. Червен килим водеше в бара, а над входа се спускаше синьо-бял полукръгъл навес. Около масите бе препълнено с дебели хора с охолен вид, надошли от яхтите си.

Тони се почувства малко одърпан, когато влезе в бара с куфарчето си в ръка. Усети, че посетителите го оглеждат и му се щеше неговите дрехи да съответстваха на техните.

Италианец с бяло сако и кървавочервен панталон препречи пътя му.

— Желаете ли нещо? — От презрението в тона на този човек в главата му нахлу кръв.

— Луиджи, боклук такъв — изръмжа той. — И побързай!

Очите на келнера щяха да изскочат.

— Синьор Моро е зает.

— Кажи му, че ме праща Масино — нареди Тони. — Той ме очаква.

Презрението на келнера се изпари. Той махна с ръка:

— Извинете. Моля, продължете нататък. Първата врата след бара.

Тони намери Луиджи Моро зад огромно колкото билиардна маса бюро. Драскаше нещо върху бележник и когато Тони влезе, се облегна назад в стола си и кимна.

Луиджи Моро беше около шестдесет и пет годишен, с леко сплескан нос — подарък от яко ченге, когато е бил млад, а в тъмните му шарещи очи имаше живот колкото в очите на умряла риба.

— Седни... Искаш ли пура? — Посочи стол и побутна към Тони сребърна табакера с хавански пури.

Тони не пушеше пури. Седна на ръба на стола. Беше чувал за Луиджи Моро, един от любимците на мафията: човек, когото трябва да уважаваш, иначе те очакват неприятности.

Моро запали пура, без да бърза, и изгледа замислено Тони.

— Чувал съм за теб: добър стрелец си.

Тони кимна.

— Как е Джо?

— Добре е.

— Голяма кражба. — Моро се изхили. — Обзалагам се, че е побеснял.

Тони нищо не отвърна.

— Получихме това сведение — продължи Моро. — Получихме и около стотина други, но това изглежда добро. Пратил съм всичките си хора да проверяват другите сигнали, така че се надявам ти да отидеш до Литъл Крийк да хвърлиш едно око. Може и да не се потвърди, затова не искам да отклонявам моите момчета от работата, която вършат. Хвърляш поглед и ако сме на прав път, ми се обаждаш, а ние отиваме там и го пипваме.

Тони усети ледени тръпки да полазват по гърба му.

— Няма ли да пратите някого с мен?

Моро се вторачи в него.

— Казах ти... Момчетата са заети. — Той изтръска пурата си в голям сребърен пепелник на бюрото. — Ти си най-добрият стрелец на Масино, нали?

— Аха.

— Отлично. Можеш да се справиш с това. — Натисна някакво копче на бюрото и след около минута вратата се отвори и влезе млад дългокос италианец. — Заведи този момък в Литъл Крийк, Лео, покажи му това-онова. Запознай го със Салвадоре. Поздрави от мен стария ястреб.

Младият мъж огледа Тони, след това рязко обърна глава към вратата. Тони го последва в коридора, като вече го мразеше: вероятно беше педи, много мършав, с бледо лице, блестящи очи, можеше и да е наркоман.

Мълчаливо излязоха от сградата през задния изход и се насочиха към очукан линкълн. Лео се мушна зад волана, а Тони седна на мястото до него.

Лео се обърна и се втренчи в Тони.

— Чувал съм за теб... Стрелец си. — Той се ухили, като показва хубави бели зъби. — По-добре ти, отколкото аз.

— Мърдай — изръмжа Тони. — И не дрънкай.

— А, и грубиян, значи? — Лео се засмя. — Гледаш ли телевизия?

— Мърдай!

Лео отвори жабката на колата и пусна мощен бинокъл в скута на Тони.

— Това е за теб.

След тридесет минути спряха пред магазина на Салвадоре Бруно.

— Тук ще ти кажа сбогом — рече Лео. — Приятни забавления. Ако е той, обади ни се. О'кей?

Беше вече единадесет и четиридесет и пет. На брега имаше известно оживление. Когато Тони излезе от колата, усети, че хората го гледат с любопитство. Той преметна ремъка на бинокъла през рамо и влезе в магазина, а Лео потегли обратно.

Салвадоре беше зает с клиентите си. Когато видя Тони, викна нещо и се появи дебелият му жена да го замести.

Салвадоре направи знак на Тони, който го последва зад завесата във всекидневната.

— Луиджи ли те праща?

— Да.

Салвадоре издърпа едно чекмедже на масата и извади едромащабна карта.

— Ние сме тук, а той е там — посочи с молив. — Може да вземеш лодката или с колата ми да заобиколиш езерото.

Тони изтри потта от лицето си с ръкав.

— Май че с лодката ще е по-добре.

Не искаше да се приближава твърде много до Джони, ако заподозреният беше той. Сигурно в езерото винаги има рибари.

Салвадоре забеляза бинокъла.

— С това ще можеш да наблюдаваш, без да те видят. Ще ти заема въдица. Върви в езерото и се прави, че ловиш риба. Разбра ли?

— Аха.

Последва пауза, после Салвадоре додаде:

— Ако е той, ще получа наградата... Нали така?

— Откъде, по дяволите, да знам! — изръмжа Тони. — И от какъв зор, по дяволите, трябва да ми пука за това?

— Така не се разговаря с по-възрастните — възрази Салвадоре. — Зададох ти учтив въпрос и очаквам учтив отговор.

— Върви на майната си! — отново изръмжа Тони. — Има ли нещо за ядене?

Салвадоре пристъпи напред. Ръката му сграбчи китката на Тони в стоманена хватка, а необятният му корем, твърд като камък, го притисна така, че му изкара въздуха. Ръката му бе извита и той се оказа на колене, останал без дъх. Усети тежка потна ръка да го удря през ушите, след това, зашеметен, затърси пистолета си, когато Салвадоре го пусна.

— Не прави това!

Остротата в тона на Салвадоре го накара да се обърне и да погледне нагоре. Намери се пред застрашителното дуло на четиридесет и пет калибров пистолет.

— Добре, приятел — рече Салвадоре нежно, — значи сега ще бъдеш учтив. Може да съм дебел и стар, но такива като теб съм изяждал на закуска. Сега вече любезно ще си поискаш вечеря.

Тони несигурно се изправи на крака. Салвадоре пхна пистолета си в кобура, скрит под лекото сако.

— Погледни — заповяда Салвадоре и пистолетът се появи в ръката му, а той се изкиска. — Бях най-добрият човек на Лъки. Е, стар съм вече, но не съм изгубил бързината си. — И пистолетът изчезна. Побутна Тони по рамото. — Значи искаш нещо за ядене, а?

— Да, ако обичаш, и благодаря — отвърна Тони прегракнало. — Мисля, че бих могъл да хапна нещо.

Салвадоре обгърна с дебелия си ръкара раменете на Тони.

— Ела. — Заведе го в кухнята. — В моя дом винаги има хубава храна.

Час по-късно Тони влезе в малката рибарска лодка на Салвадоре, като непохватно държеше въдицата и бинокъла. Салвадоре беше го натъкмил с тъмносиня риза, дънки „Ливайс“ и платнена шапка с козирка. Показа му как да запали мотора.

— Закрепи въдицата ето тук — посъветва го той, като посочи една скоба отстрани на лодката. — Не отивай много близо до

жилището. Ако някой се приближи до теб... Тук има много рибари... Кажу му, че си мой приятел. Няма да ти досажда.

Тони насочи моторницата към средата на езерото, след това изключи мотора. Видя в далечината лодката жилище. Закрепи въдицата на мястото ѝ, след това фокусира бинокъла. Жилището сякаш връхлетя отгоре му, когато погледна. Разгледа олющената боя, дупките по палубата и ръждата по перилата. Не се виждаше никой. Настани се удобно и започна да наблюдава.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Предишната вечер, малко преди Скот да си легне, Джони бе поискал от него разрешение да вземе дванадесеткалибровата ловна пушка.

— Помислих си, че мога да се поразходя из гората и да донеса нещо за вечеря.

— Разбира се — отвърна Скот. — Добра идея. Вече нямам никакво време за лов. Може да попаднеш на водна кокошка или гълъб.

Така че на следващата сутрин, след като поплува, Джони взе пушката, напълни джоба си с патрони и каза на Фрида, че ще се върне за обяд.

— Внимавай да не се загубиш — предупреди го Фрида. — Не се отклонявай от пътеката и не отивай много далече.

Прекара цялата сутрин в джунглата и му беше много приятно. Застреля четири гълъба и две диви патици и се почувства като голям герой, когато влезе в кухнята, където Фрида приготвяше бифтек.

— Тъкмо мъж на място за една къща — рече тя, когато видя птиците. — Искаш ли следобеда да бъдеш полезен? Помолих Ед да оправи четири рафта на етажерката — веднъж, два, двадесет пъти. Дървото е съвсем изпочупено. Какво ще кажеш?

— Разбира се — отговори Джони. — Ще ги оправя.

Обядваха, легнаха си заедно, а към три часа Фрида каза, че ще отскочи до селото, за да провери за пощата и да вземе вестник.

— Аз ще поправа рафтовете.

Тъй като Джони прекара следващите два часа в кухнята, Тони, който изнемогваше от горещина на слънцето, не можа да го зърне, но видя Фрида, когато излезе на палубата, влезе в моторната лодка и се насочи към него.

Тони бързо скри бинокъла и измъкна въдицата от скобата.

Лодката на Фрида мина на стотина фута от него и той разбра, че тя го наблюдава. Държеше главата си наведена и метна въдицата с движение, за което се надяваше, че е професионално.

Ама че мацка! — помисли си той. — Божичко! Де да му паднеше такава парче!

Ако Джони наистина се беше укрил тук, разсъждаваше Тони, хич не му беше лошо. Но дали беше Джони? Отново погледна към лодката с бинокъла, но не забеляза признаци на живот. По дяволите! Беше на път да се опече жив под това проклето слънце и осъзна, че по езерото няма никакви рибари. Може би щеше да е по-добре да се върне. Можеше да привлече вниманието, като седи така в моторницата. Отново насочи бинокъла към лодката жилище, след това, като не забеляза пак нищо, прибра въдицата и реши да се върне. Ще дойде покъсно, когато слънцето нямаше да е толкова жарко.

Непривикнал на слънце, той вече беше болезнено изгорял. Отиде до мотора на лодката, хвана ръчката и дръпна. Последваха пръски и нищо друго. Като псуваше, той дръпна отново. Пак никакъв резултат.

Беше впил поглед в мотора и го проклинаше. Още четири пъти дръпна ръчката, пот шуртеше от него, но моторът не искаше да запали. Приседна на ръба на лодката с риза, напоена с пот.

Салвадоре го беше уверил, че няма да има неприятности с мотора. Трябвало само да се дръпне ръчката. А сега тази проклетия не искаше да запали! Можеше тук жив да изгори!

Луд беше, дето реши да използва лодката! Нищо не разбираше от лодки и мотори за лодки. Дори не можеше да плува! Гледаше с копнеж към прохладната вода около себе си.

Ремъците на кобура се врязваха в кожата му. Носеше го под ризата. Пъхна ръка под нея, разкопча ги и го свали, като сложи пистолета до въдицата.

Какво да прави, по дяволите?

Върна се при мотора и с все сила дръпна ръчката. Моторът кихна и замлъкна.

Тогава чу бумтенето на приближаваща моторница. Погледна и видя Фрида, която се връщаше от Литъл Крик. Махна ѝ, тя спря мотора и като насочваше лодката, се приближи, носена от течението, към него.

— Неприятности ли имате? — попита.

Тони се втренчи в нея. Очите му погълзваха очертанията на гърдите ѝ, твърдата линия на ханша, русата коса и блестящите сини очи.

— Аха. Не иска да запали.

— От горещината е. Двигателят се е омаслил. Свалете капачката и го почистете. Тогава ще запали.

Тони се огледа.

— Нямам никакви инструменти.

— Аз ще го направя. Дръжте двете лодки заедно.

Тя отвори заключено шкафче, извади от него комплект инструменти и се прехвърли в неговата лодка. Докато влизаше, кракът ѝ се заплете в ремъците на кобура и тя се спъна, като разклати лодката. Той я задържа и я изправи, а усещането на мишницата ѝ в ръката му беше като сексуален шок за него. Ритна кобура под седалката, където нямаше да се вижда.

Тя коленичи с гръб към него и отвори кутията с инструментите.

— Нов сте по тези места, нали? — запита, докато вадеше някакъв гаечен ключ.

— Да. Приятел съм на Бруно. — Плъзна поглед по гърба ѝ и усети как в него се надига похот.

— Помислих си, че не съм ви виждала досега. — Тя извади втулката. — Виждате ли? Масло.

Обърна се с втулката в ръце.

— Хич не се сетих — обади се Тони прегракнало. — Нищо не разбирам от лодки... Тук съм на почивка.

— Салвадоре ми е добър приятел. — Взе парцал от кутията с инструменти и избърса втулката. — Винаги е приятно да видиш ново лице.

Той я зяпаше, като се чудеше какво ли искаше да каже.

— Сигурно.

— Няма да хванете никаква риба по това време — продължи тя, като върна втулката на мястото ѝ и започна да я завинтва. — След около два часа — да, но сега е прекалено горещо.

— Добре е, че го чувам от вас... Изпържих се.

— При Салвадоре ли сте отседнали?

— Точно така.

Погледна го, сините ѝ очи бяха подканващи.

— Може би ще се срещнем някой път.

Беше ли това покана? — чудеше се Тони и отново желанието го прониза като удар с меч.

— Защо не? — Той се взря в нея. — Бруно ми каза, че при вас е доведеният ви брат.

— Той си замина рано тази сутрин. Има бизнес в Маями. — Тя се усмихна. — Липсва ми компанията му. Тук ми е доста самотно. Мъжът ми се връща късно вечер.

— Аха. Представям си.

Тя влезе в лодката си.

— Опитайте сега. Ще запали. — Пресегна се към стартера на своя мотор. — Ако нямате какво да правите, защо не се отбиете към пет и половина? — Сините ѝ очи срещнаха неговите. — Мъжът ми никога не се връща по-рано от седем.

Преди той да успее да отговори, тя запали мотора, махна му и бързо отдалечи лодката си от неговата.

Тони гледаше след нея с разтуптяно сърце. Ако и това не беше покана за чукане, здраве му кажи! И то какво чукане! Но почакай, рече си той, ами ако Джони или който и да е оня боклук не си е отишъл? Ако го омотава, за да влезе в капана? Ама защо ще го прави? Познаваше този тип жени, дето ги сърби в гащите. Може оня и да не ѝ е доведен брат. Може и да не е Бианда. Значи си е отишъл и отново я е засърбяло.

Дръпна стартера и моторът запали. С мозък, кипнал от възбуда, се отправи назад към Литъл Крийк.

Салвадоре беше на кея и му помогна да излезе от лодката.

— Видя ли го?

— Не, но видях нея. Проклетият мотор не искаше да запали. Тя го оправи. Каза, че тази сутрин доведеният ѝ брат е заминал за Маями. Покани ме да отида при нея в пет и половина. — Тони изтри потното си лице с опакото на ръката. — Какво мислиш?

— Ако той е там, ще си навлечеш беля.

— Да, но ако е там, защо ще ме кани? — Очите му светнаха похотливо. — Обзалагам се, че който и да е оня боклук, вече си е отишъл и тя си иска отново. Така че, о'кей, отивам там, оглеждам се, давам ѝ, каквото ѝ трябва, след което съобщавам на шефа, че това не е бил нашият човек, и се връщам. Разумно, нали?

Салвадоре го изгледа продължително.

— Това ти е погребението. Може и да си прав. Във всеки случай, откъде накъде аз ще се тревожа? Можеш сам да се грижиш за себе си.

Щом искаш да вървиш, върви.

— Аха. Какво ще кажеш за една голяма студена бира? Целият горя.

* * *

Джони тъкмо поставяше последния рафт на мястото му, когато чу далечния шум от моторницата на Фрида. Затегна последния винт и отиде до кухненския прозорец.

Видя, че лодката ѝ бързо приближава и тъкмо се канеше да излезе на палубата, когато спря, тъй като съзря и някаква друга лодка в далечината на езерото. Инстинктът му за опасност го прикова на място. Заби поглед в другата лодка с някакъв сам мъж в нея, която се бе насочила към Литъл Крийк.

Фрида докара лодката под кухненския прозорец и извика:

— Не излизай!

Настойчивостта в тона ѝ му подсказа, че има неприятности. Отиде във всекидневната и зачака тя да дойде при него.

— Какво се е случило?

Тя набързо му разказа за неочакваната си среща с Тони.

— Има пистолет — завърши. — Каза, че е приятел на Салвадоре.

Джони седна. Почувства, че се задушава. Мрежата около него се бе затегнала.

— Опиши ми го — подкани я той. — Как изглежда?

— Около тридесетгодишен, слаб, мургав, хубав. На дясната си ръка има татуировка на гола жена.

Джони трепна.

Тони Капело! Татуировката не оставяше никакво място за съмнение.

Забелязвайки реакцията му, Фрида попита:

— Някой от тях ли е?

— Да... Един от тях. Наблизо са, бебче.

Те се погледнаха един друг, после тя приближи и коленичи до него.

— Пита ме за доведения ми брат. Рекох му, че си заминал.

— Трябва да си вървя.

— Не! — Ръката ѝ погали лицето му. — Можем да го заблудим, Джони. — Поканих го да ми дойде на гости в пет и половина. Мисля, че ще дойде. Ще отидеш в джунглата и ще чакаш. Мога да го убедя, че си заминал, и тогава те ще търсят другаде, а отсега нататък ти ще стоиш тук и ще се криеш.

Той се вторачи в нея.

— Ти го покани тук?

— Джони! Обичам те! Искам да си в безопасност! Той ще дойде. Ще го разведа из жилището, след това ще се отърва от него. Когато се увери, че не си тук, ще си отиде.

— Ти не знаеш какво правиш! Този човек е опасен! Познавам го! Не можеш да останеш тук сама с него!

— Няма мъж под небето, с който да не мога да се справя — отвърна Фрида и се усмихна. — Познавам мъжете. Ще се оправя. Върви в джунглата и чакай. Ще се отърва от него, преди Ед да се е върнал.

Джони впи очи в нея. Спомни си думите на Скот: „*Ние плуваме голи. Не се притеснявай от Фрида. Тя е виждала повече голи мъже, отколкото аз скариди*“. Тогава беше помислил, че това е глупава реплика на глупав мъж, но сега се питаше дали Скот не е казал истината.

Имаше ли значение? Погледна я. Без нея със сигурност много скоро щеше да е мъртъв. Изпита за момент тъга, после сви рамене.

— Предполагам, че това е най-добрият начин да го преработим. О'кей, ще отида в джунглата, но си отваряй очите... Коварен е като змия.

Тя го погледна.

— Не бъди глупав, Джони. След някакви си четири дни ще сме далеч оттук. Правя това заради теб и само заради теб.

— Да. — Той се отстрани от нея.

Заради мен — мислеше си — или заради парите?

— Постъпих умно, като му казах, че си заминал, нали? — Видя, че тя копнееше за малко похвала, но му беше невъзможно да го направи. Последва пауза, после тя продължи: — Отсега нататък обаче ще се криеш. Ще трябва да стоиш вътре, но това ще е само за четири дни.

— Така е. — Той не можеше да я погледне. Никога не се беше чувствал толкова потиснат. — Отваряй си очите. Аз тръгвам.

— Целуни ме.

Искаше ли това? Насили се да я погледне и блестящите ѝ сини очи го завладяха. Тя се притисна към него, пръстите ѝ се заровиха в косата му, тялото ѝ търсеше неговото.

— Джони... Джони... Обичам те — прошепна с устни до бузата му. — Много скоро тази неприятност ще е забравена. Повярвай ми! Ще се оправя с него.

С пистолет и термос с ледена вода Джони отиде в горещата джунгла и като се настани на сянка, се приготви да чака. От мястото си виждаше езерото и лодката жилище.

Няколко минути след пет и половина видя да се задава моторница откъм другия бряг.

* * *

Тони си беше пийнал здраво и сега бе изпълнен с пиянска смелост и похотливост. Беше взел назаем сако от Салвадоре, така че можеше да носи пистолета си, а беше се погрижил и да го почисти, смаже и провери, преди да тръгне от Литъл Крийк.

Не очакваше неприятности, но беше готов да ги посрещне. Страхът му от Джони беше удавен в уискито и мислите за Фрида.

Когато приближи жилището, загаси мотора и остави лодката незавързана, а Фрида излезе на палубата.

— Здравсти! — рече тя. — Надявах се да дойдеш. — Улови въжетото, което той ѝ хвърли, и го завърза здраво. — Обзалагам се, че ще пийнеш?

— Аха. — Тони се покачи на палубата. Ръката му се провря под сакото и освободи пистолета от кобура, за да може да го измъкне веднага. Вече много напрегнат, той се огледа.

— Е, хайде, влизай. — Фрида се обърна и влезе във всекидневната.

С котешки движения Тони я последва, като внимаваше да е толкова близо до нея, че при нужда тялото ѝ да го прикрие. Един бърз поглед го увери, че са сами.

— Нека поогледам наоколо, бебче — рече той. — Трябва да съм сигурен, че сме само двамата.

Тя се изсмя.

— Ама че мъже! Джони беше същият. Вечно изплашен, че мъжът ми е скрит някъде с пушка в ръце. Хайде, давай тогава.

Като вървеше пред него, тя го заведе от своята спалня в другите две, след това в кухнята, после в банята. Даже отвори пред него големия шкаф, за да го провери.

След това се извърна и с подигравателна усмивчица в ярките сини очи попита:

— Доволен ли си?

Тони се ухили. Сега беше напълно успокоен.

— Разбира се. Хайде да изпием онова питие.

Тя го отведе отново във всекидневната.

— Съжалявам, но има само кола. Не можем да си позволим алкохол.

Тони изпъшка, но може би така беше по-добре. Знаеше, че вече е доста зареден.

— Добре. — Той седна и се зазяпа в нея, докато тя отиваше към кухнята. Върна се с колата и му я подаде.

Той похотливо я изгледа, отпи, после отново впи поглед в нея.

— Какво парче си!

— И Джони все това казваше.

— Твоят доведен брат?

Тя се засмя и седна на разстояние от него.

— Никога не съм имала брат... нито половин, нито цял. — И му намигна. — Между нас да си остане, но едно момиче трябва да бъде почтено в този ужасен край. Джони беше скитник, когото мъжът ми бе прибрал, но беше добър в леглото.

Тони наостри уши.

— И какво стана с него?

Тя сви рамене.

— Само кораби в нощта.

— Какво, по дяволите, значи това?

— Той остана тук три нощи. Замина си рано тази сутрин. Беше добро момче... но малко смахнат. — Тя го погледна. — Беше суеверен. Ти суеверен ли си?

— Аз ли? Не.

— Вечно приказваше за някакъв медальон на свети Христофор, който загубил. Това май не му даваше мира.

Джони! Тони се наведе напред.

— И къде каза, че отишъл?

— В Маями. Имаше пари. Каза, че ще наеме лодка и ще замине за Хавана. А защо ли някому е притрябвало да отива там?

— Имаше ли багаж със себе си?

— Голям куфар. Беше тежък: даже той виждаше зор с него. — Тя наклони глава на една страна. — Защо такъв интерес?

Тони седеше неподвижно и мислеше. Това беше важна информация. Знаеше, че трябва бързо да се върне и да се обади на Луиджи. Трябваше да пипнат този кучи син в Маями, преди да е наел лодката. След това погледна към Фрида. Може би един час нямаше да е от кой знае какво значение.

Той стана.

— Хайде да проверим с теб дали някое от тия легла е меко — предложи.

Тя се засмя.

— Затова си дошъл тук, нали?

Като дишаше учестено, той разкопча ремъците на кобура и я последва в спалнята ѝ.

* * *

Седнал в сянката, като проклинаше комарите, които непрестанно свиреха около него, Джони видя Тони да излиза на палубата и да влиза в моторницата си. Погледна часовника на ръката си. Тони беше стоял вътре един час. Не беше нужно да напруга въображението си, за да разбере какво са правили онези двамата. Изпитваше студена неприязън към нея. Как можеше да му казва, че го обича?

Почака, докато моторницата на Тони се скри от погледа му, след това бързо прекоси кея и влезе във всекидневната.

Чу, че е в кухнята. Застана на вратата и я видя да бърка тесто. В тенджерата тихо вряха гълъбовите гърди.

— Всичко е наред — рече тя, като го видя на вратата, и бързо му предаде какво бе казала на Тони. — Преметнах го. Знам, че ми повярва.

Джони пое дълбоко дъх. Ако сега Тони успееше да убеди и Масино в тази история, атмосферата щеше да се охлади. Масино ще знае, че стигне ли веднъж Джони до Хавана, става недосегаем за него.

— Казах му, че носиш със себе си тежък куфар — продължи Фрида. Тя замълча, докато разточваше тестото. — Хитро, нали, Джони?

Но въпреки това, което беше направила за него, въпреки находчивостта ѝ Джони не преставаше да мисли за онзи час, който беше прекарала насаме с Тони.

— Хареса ли ти компанията му? — попита той с горчивина.

Тя го погледна, очите ѝ внезапно се втвърдиха.

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш?... И никаква благодарност?

Той пристъпваше нервно.

— Попитах те... Хареса ли ти неговата компания? Начука те, нали?

Тя започна да разстила във формата за пай тестото. Той стоеше и чакаше. Гледаше я как изсипва съдържанието на тенджерата във формата.

— Нали?

— Точно така.

Поиска му се да я удари, но сдържа подтика си.

— Ти си само една курва, нали така?

Тя покри съда с тесто, след това го пъкна във фурната.

— Нали така?

— Да, така е. — Обърна се и застана лице в лице с него. — Преди да се омъжа за Ед, бях много, много търсено момиче на повикване. Той знаеше това, сега и ти го знаеш. — Без повече да го погледне, изми ръцете си под крана, избърса ги и като мина покрай него, отиде във всекидневната. Той се поколеба, после я последва, като се чувстваше засрамен и победен.

— Съжалявам — рече. — Благодаря ти за това, което направи за мен. Забрави какво казах.

Тя седна.

— Този мъж не означава за мен повече от десетките други мъже, които си плащаха за това. — Погледна го право в очите. — Докато той се освобождаваше от мръсната си похот, мислех за теб. Ти си единственият, Джони, когото някога съм обичала. — Тя сви рамене. — Не виждаш ли, ако въобще можеш да освободиш ума си от глупавата ревност, че трябваше да го направя? Трябваше да го доведе тук, за да го убедя, че си заминал, и да повярва, че си се отправил към Хавана. Ако се бях дръпнала, нямаше да ми повярва. Не разбираш ли това? Сега си в безопасност.

Джони отиде до нея и я прегърна.

— Съжалявам, бебче. Толкова много значиш за мен. Съжалявам.

— Забрави. — Тя го целуна, след това се изправи и отиде до прозореца, за да погледне към езерото. — И така, какво ще правим сега? Не трябва да се показваш. Не можем ли да заминем утре... Не можем ли да се махнем?

— Още не, въпреки че е по-безопасно, както си го уредила, бебче, също е и много по-сложно.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако заминем утре, Ед ще започне да задава въпроси. Ще говори със Салвадоре и той ще разбере, че си излъгала Тони. Тогава ще започне преследване, но не само аз ще съм целта, а и ти. Ще трябва да изчакаме още най-малко четири дни.

Тя отчаяно вдигна ръце.

— Да чакам... Та аз само това правя... Непрекъснато чакам!

В този момент чула шума от приближаващия се камион и тя се върна в кухнята.

* * *

Масино преглеждаше седмичния отчет от залаганията, който Анди му беше дал, когато се обади Тони от Литъл Крийк.

Масино погледна към Анди.

— Тони е. Вдигни деривата и записвай, каквото казва!

След това изляя на Тони:

— Откри ли го?

— Не, мистър Джо. Закъснял съм с около шест часа. Бил е тук, но си е заминал. Мацката твърди, че се е отправил към Маями, за да наеме лодка за Хавана.

— Хавана ли? — изкрещя Масино.

— Аха.

— Добре, продължавай. Продължавай! Разкажи ми подробностите!

Тони му разказа всичко, което бе научил. Внимаваше да не дава подробности около посещението си при Фрида. Обясни, че тя му е описала Джони, спомената е за медальона, казала е, че се е крил при тях три ноци и си е заминал, като е носел тежък куфар.

— Така че какво искаш да направя, мистър Джо?

Мисълта на Масино препуснаше.

— Пак ще ти се обадя. Не мърдай от там. — И като записа телефона на Салвадоре, затвори.

— Ако е отишъл в Хавана, спукана ни е работата! — изкрещя, святкайки с очи към Анди. — И е носел парите!

— Така твърди тя — възрази Анди спокойно.

Масино се гипсира.

— Това какво означава?

— Мисля, че трябва да проверим тази история, мистър Джо — продължи Анди. — Прав си, че ако тръгне към Хавана и Луиджи не го е пипнал, преди да напусне Маями, ще се простим и с него, и с парите, но това може да е блъф. Тони има бръмбари в главата си. Хваща се на всяка история, с която някоя жена го баламосва. Нека първо проверим жената.

Масино помисли върху това, после кимна.

— Ще говоря с Луиджи. Имаш ли номера му?

— Ще го открия. — Анди отиде в офиса си и се върна след няколко минути. — На телефона е.

Масино грабна слушалката.

— Луиджи? Как си? Отдавна не сме се виждали. Какво? Даа... Наистина голяма кражба. Да. Слушай. Трябва ми помощта ти. Онази жена... — Той погледна към Анди, който му подсказа: „Фрида Скот, Литъл Крийк“ — Да... Фрида Скот, живее в Литъл Крийк. Салвадоре знае всичко за нея. Тя твърди, че Бианда си е отишъл рано тази сутрин, като се е отправил към Маями и след това — към Хавана. Може и да

лъже. Искам да пратиш някого там да поговори с нея и като казвам да поговори, това значи да я поразтърси здравата. Искам да я изстискат до сухо! Не я оставяйте, докато не се уверите, че казва истината... Схвана ли? Ако трябва да я пречукате, пречукайте я. Ще направиш ли това за мен, Луиджи?

— Разбира се, Джо. — Гласът на Луиджи звучеше сърдечно. — Имам тук двама-трима нехранимайковци, които ще изпитат истинско удоволствие от такава работа, но ще трябва да се плати. Какво ще речеш за хилядарка — гарантирани резултати?

— Хайде, Луиджи, ти си ми приятел. Няма да ме ограбваш, нали?

— Не повече, отколкото ти мене, Джо. Хилядарка и гаранция.

— Ами ако тя казва истината?

— Е, в такъв случай ще го знаеш, нали?

Масино изпсува.

— Добре. Само задвижи нещата! — и затвори.

От другия край на жицата Луиджи тръсна пепелта от пурата си и се ухили доволно. Нищо не обичаше повече от лесните пари, а от тези пари по-лесни не можеше да има. Беше 21.15. Не можеше и дума да става за привързване в тази работа. Освен това трябваше да следи за ресторанта. Обади се на Салвадоре и му нареди да изпрати Тони обратно в Крайбрежния бар.

Когато Тони влезе в офиса на Луиджи, двама мъже подпираха стената, докато Луиджи, седнал зад бюрото, захапал пура между зъбите, проверяваше, сметките на ресторанта.

Двамата мъже стреснаха Тони. Имаше навик с бандити, но тези двамата му се сториха като избягали от зоологическа градина. Поедрият имаше обезобразено лице на боксьор, беше масивно сложен, с усмивка на кретен, с малки светещи очи и без уши. Сигурно му ги бяха отхапали при някоя разправия в миналото, реши Тони. Другият беше по-млад, слаб, рус, с безизразни очи, тънки устни и отнесеното изражение на надрусан.

— Влизай — покани го Луиджи. — Големият е Бърни. Другият — Клайв. Ще отидат да си поговорят с твоята мацка. На мистър Джо му е хрумнала идеята, че тя лъже, така че изпращам момчетата да поизтърсят боклука от нея. — Луиджи погледна Тони и се ухили. — Как беше в кревата?

— Добре, мистър Луиджи.

— Хубаво. Късметлия си. От нея няма да остане много, след като тези двамата я обработят. Само че умната! Кога е най-подходящото време за посещение?

— Мъжът ѝ излиза в пет и тридесет сутринта. След това е сама — отвърна Тони неспокойно.

Луиджи погледна към двамата мъже, опрени на стената.

— Да речем, че отидете там към шест? Не се тревожете, че ще ѝ прекъснете удоволствието от кафето. Мистър Джо е нетърпелив за новини. И не се безпокойте за нея. Езерото е голямо.

Двамата кимнаха и излязоха, като оставиха Тони да стърчи неспокоен и вторачен в Луиджи. Даже главорез като него трудно приемаше мисълта, че мацка като Фрида ще попадне в ръцете на тези две горили.

— О'кей, Тони — заключи Луиджи. — Иди да се позабавляваш. В това място нищо не липсва. Ако искаш момиче, обади се на бармана. Той ще те уреди. Забавлявай се.

Тони отиде в бара и се напи.

* * *

Шумът от потеглящия камион събуди Джони. Погледна през прозореца. Над езерото се стелеше лека мъгла, но той видя червения кръг на слънцето да се подава иззад боровете. Погледна часовника си. Беше пет и половина. Посегна за цигара и чу как камионът се измъква на заден ход изпод навеса, а после с ръмжене поема нагоре по черния път.

Вечерта беше минала в гледане на телевизия. Паят с гълъбово месо на Фрида има голям успех. Скот го беше поздравил за стрелбата му. Джони беше спал лошо, като постоянно се будеше, задрямваше и пак се събуждаше. Сега, с цигара в уста, започна да преценява положението си.

Ако Масино бе повярвал на историята на Фрида, напрежението щеше да спадне. Но дали бе повярвал? Той (Джони) трябваше да остане скрит най-малко още четири дни, след което трябваше да се добере до телефон и да се обади на Сами. Не би посмял да се покаже

отново в Литъл Крийк. Къде другаде имаше телефон? Трябваше да попита Фрида за това. Ако Сами му потвърдеше, че температурата е спаднала, те с Фрида щяха да отидат в Ийст Сити, щяха да си опитат късмета да приберат парите, а после да се ометат от града. Ако Масино беше сигурен, че той е в Хавана, не виждаше опасност в това отново да поеме на юг. Проблеми! Първо, да се добере до телефон и, второ — да намери кола. Не можеше вече и дума да става Фрида да наеме кола в Литъл Крийк. Може би щеше да се наложи да отидат пеша до Ню Саймара... В тая жега!

Той отметна чаршафа и стана. Чашка кафе щеше да му дойде добре с цигарата.

— Джони?

Фрида се появи от спалнята си. Русата ѝ коса беше разчорлена, но за Джони, все още ухаеща на сън, тя беше прекрасна.

— Ще направя кафе, бебче. Искаш ли и ти?

— Хммм.

Тя влезе в банята.

Докато слагаше кафето в една тенджерка, Джони мислеше за нея. Уличница! И какво от това? Много жени бяха уличници — продаваха телата си не за пари, а за подаръци, бижута, кожи... или за каквото там им се искаше. Тя беше неговата жена, каза си. Кой го е грижа за нечие минало, когато има любов — а Джони знаеше, че я обича. Той не беше кой знае какво, но ще бъде! Сто осемдесет и шест хиляди долара правят нещо от всеки мъж!

Усещаше, че ще бъде горещо, и с ужас си помисли, че отсега нататък няма да има нито плуване, нито ловене на риба. Не трябваше да се показва навън.

Наля от горещото кафе в една чаша и когато се канеше да налее и втората, чу да приближава кола.

С бързо движение отмести втората чаша, после се спусна към стаята си, грабна пистолета, оправи леглото, след това се втурна в стаята на Скот, чийто прозорец гледаше към кея.

Видя прахен линкълн да спира до самия кей, а от него да изскочат двама мъже: единият едър, подобен на горила, а другият дребен, с бледо лице и изцъклени очи. И двамата носеха черни костюми, бели ризи и бели вратовръзки. Те поспряха да се огледат, след това бавно поеха по кея, докато Джони бързо изскочи в коридора.

Фрида беше все още с късата си нощница и се показа на вратата на банята.

— Има неприятности — рече предпазливо Джони. — Но не се тревожи. Аз ще се погрижа.

— Не! Скрый се! — прошепна Фрида трескаво. — Аз ще се погрижа! Влез в стенния шкаф и се скрий!

Тя го хвана за ръката и го забута. Той за момент се поколеба, но когато на вратата се почука, се пхна в шкафа и придърпа вратичките.

Фрида изтича в спалнята си, грабна пенюара и го навлече, докато тропането по вратата продължаваше.

Тя се овладя, отиде до вратата и отвори. Когато видя Бърни и Клайв, ледени тръпки я побиха по гърба, но запази самообладание.

— Какво искате?

Бърни, вонящ на пот, с всяваща ужас кретенска усмивка, пристъпи напред и я блъсна.

— Хайде, кукличке. Искаме да си поприказваме с теб за Джони.

Но Фрида се изплаши от другия: дребния блед мъж със зли садистични очи, който вървеше след горилата.

— Отиде си — каза тя.

Те вече бяха във всекидневната, а тя беше отстъпила навътре.

— Разправи ни за него, кукличке. Той ни трябва — заповяда Бърни.

— Замина вчера.

— Това вече го чухме. — Бърни приближи към нея и смъкна пенюара ѝ, като я остави по късата нощница. — Да, чухме това — удари я през лицето толкова силно, че тя се блъсна в стената и се просна на пода. Той се наведе и разкъса нощницата ѝ. — Но не го вярваме, кукличке. Запей нещо друго.

Тя лежеше гола в краката му, впила поглед в него.

— Замина за Маями вчера рано сутринта — рече със спокоен глас: — Махайте се оттук, маймуни!

Бърни се изсмя.

— Давай, Клайв, поработи над нея. Като се умориш, ще се сменим.

Джони слушаше от шкафа. Тихо отвори вратата, пистолетът беше в ръката му, след това пристъпи в коридора. Беше само с

долнището на пижамата си, бос и не вдигна никакъв шум, когато влезе във всекидневната.

Клайв беше сграбчил Фрида и я беше изправил на крака. Канеше се да я удари, когато Джони го застреля.

Изтрещяването на пистолета накара Фрида да извика. Тя скри лице в ръце и се свлече на колене.

Клайв, прострелян в тила, се килна напред и падна.

С ръмжене Бърни посегна за пистолета си и се извъртя към Джони, който го застреля в лицето. Грамадният мъж се сгромоляса върху Клайв, дясната му ръка сграбчи врата на Фрида, докато падаше. Тя се просна по лице, след това се извъртя и полуседна, като гледаше двамата мъртви мъже с разширени от ужас очи и уста, отворена в безмълвен вик.

Джони хвърли пистолета и отиде при нея, изправи я на крака и като почти я носеше, почти я влачеше, я заведе в стаята ѝ и внимателно я сложи на леглото.

— Стой тук. Не мисли за нищо.

Изтича в стаята си и намъкна ризата и панталона. Пъхна крака в обувките и се върна във всекидневната.

Фрида лежеше неподвижно със затворени очи. Бореше се с мъчителни, сухи, задушавачи ридания. Струваше ѝ се, че лежи така от много време. Не можеше да помръдне. Ужасът от гледката на двамата застреляни мъже я парализираше.

Слънцето се бе издигнало, блестеше през прозореца и заслепяваше очите ѝ. Закри с ръка лице, стенойки.

Лежеше така, безчувствена, и единственото ѝ желание беше всичко да е било само ужасен кошмар.

Ръката му нежно я докосна.

— Хайде да тръгваме, бебче — подкани я Джони. — Хайде. Време е да изчезваме.

Тя отвори очи и се загледа в него.

— Да вървим... Къде?

— Имаме колата им. Тя ни е късметът. Трябва да тръгваме!

Взе я на ръце от леглото, а тя се притисна към него.

— Какво стана... с онези хора?

— Забрави ги. Те са в езерото. Обличай се. Трябва да бързаем... Всяка минута е от значение.

Тя стоеше зашеметена, вторачена в него.

— Хайде, бебче! — тонът му стана по-остър. — Обличай се! Събирай си багажа! Побързай!

— Ти ги уби! Не мога да дойда с теб! Ти ги уби!

— Не можеш да не дойдеш с мен — отсече Джони. — Обличай се!

Тези думи подействаха. Тя потрепери, после с усилие отвори шкафа и измъкна мъжката риза и ластичния панталон. Гардеробът ѝ беше трогателно беден: евтина памучна рокля, чифт протрити дънки, чифт износени обувки. Намъкна пликчетата си и ластичния панталон.

— Искаш ли да вземеш някоя от тези вехтории?

— Не.

— Хайде тогава. — Почака, докато облече ризата и прекара гребен през косата си, след това я изведе във всекидневната. — Трябва да напишеш писмо на Ед. Имаш ли хартия за писане?

Трепереща, тя седна на масата.

— В онова чекмедже.

Той намери комплект евтина хартия и плик. Откри и химикалка.

— Напиши следното: „Скъпи Ед, тук ми писна. Заминавам с Джони. Ние се обичаме, Фрида.“

Тя някак си успя да надраска бележката с трепереща ръка. Джони я пъкна в плика и го остави на масата.

— Да тръгваме!

Взе си куфара и като я хвана под ръка, я поведе бързо към линкълна.

Докато палеше мотора, погледна часовника на ръката си. Беше 6.40. Помисли си, че в най-добрия случай имат три часа на разположение, преди Луиджи да започне да се пита какво се е случило с двете горили. После ще започне да ги търси, да телефонира и организацията ще се задейства.

С кола като тази можеше да се измине доста път за три часа.

Като караше уверено — Фрида все още беше в шоково състояние, той се насочи към магистралата.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Повече от час те пътуваха в мълчание. Джони караше колата, но внимаваше да не превишава разрешената скорост. Знаеше, че и за двамата ще е катастрофално, ако ги спре някое ченге от пътната полиция. Много му се искаше да даде воля на мощната кола и да увеличи милите зад гърба си, но се въздържаше.

Мина покрай Дейтона Бийч, като се притесняваше да не попадне в някое задръстване и се придържаше към магистрала номер едно, която водеше на север. Докато караше, размишляваше. От време на време поглеждаше към Фрида, която бе зареяла поглед напред. Лицето ѝ беше преbledняло, очите — безизразни. Виждаше, че още е в шок. Е добре, сега са на открито, мислеше той, в откраднатата кола. Щеше да е в безопасност още около два часа, след това трябваше да се отърве от колата.

Имаше толкова много проблеми, но той не изпадаше в паника. Те вече знаеха, че има брада, така че трябваше да я махне. Знаеха, че носи маскировъчно облекло. Трябваше да смени и дрехите. Салвадоре ще им опише Фрида. Погледна русата ѝ копринена коса. Беше като покана за всеки, който ги преследва. И това трябваше да се оправи.

Внезапно тя попита:

— Къде отиваме?

Той въздъхна с дълбоко облекчение.

— Как се чувстваш, бебче?

— Добре съм. — Гласът ѝ потреперваше. — Къде отиваме?

— На север. Имаме още два часа, преди да започнат да си задават въпроси. За два часа ще стигнем до Сейнт Дейвидс Бей. Там ще спрем. Градът е курортен, натъпкан с туристи и коли. Ще трябва да се отървем от тази кола. Не се тревожи. Спокойно. Имай ми доверие.

— О, Джони, страх ме е! — Тя сложи ръка върху крака му. — Трябваше ли да ги убиваш?

— Предупредих те, бебче — това е мафията. Или убиваш, или те убиват — отвърна Джони спокойно. — Мисля, че все още имаме шанс.

Сега вече ще ти кажа: в онези чанти има сто осемдесет и шест хиляди долара. Казвам ти го, защото сега и ти си забъркана в тази каша колкото мен. Съжалявам, но е така и трябва да го знаеш. Все още има голям шанс да вземем парите и да се измъкнем с тях.

— Сто осемдесет и шест хиляди долара! — извика тя. — Но, Джони, това е цяло състояние!

— Така е. Е, добре, сега знаеш. Всичко е един залог: нашият живот срещу парите. Ако ги взема, ще ги разделим. Наистина го мисля.

— Значи какво ще правим?

— Когато стигнем в Сейнт Дейвидс Бей, ти отиваш на фризьор и си боядисваш косата, в какъвто искаш цвят, защото вече ще се е пуснал слух, че се търси руса. Аз ще си обръсна брадата. Ще трябва да си купим дрехи. Имам пари. Не се тревожи за това. После ще трябва да се отървем от колата. Ще вземем автобус на фирмата „Грейхаунд“ до Брънзуик. Там ще се скрием и ще чакаме. Имаме достатъчно пари. Можем да чакаме и два месеца, ако трябва. А когато моят човек в Ийст Сити ми каже, че обстановката се е успокоила, ще отидем и ще вземем парите.

— Мислиш ли, че ще ги вземем?

— Ако не успеем, сме мъртви — отвърна той, като знаеше, че е точно така.

Часът беше 9.50, когато пристигнаха в Сейнт Дейвидс Бей. Джони забеляза просторен безплатен паркинг край плажа, препълнен с коли и каравани.

— Тук ще се отървем от колата. — Подкара навътре в паркинга. Няколко минути търси място, но накрая намери. — Отсега нататък ще вървим пеша.

Отключи куфара си и извади остатъка от парите на Сами.

— Това е, с което разполагаме — рече и преброи парите, а тя го наблюдаваше. — Две хиляди осемстотин петдесет и седем долара. — Искам да видиш това, бебче. Искам да знаеш, че отсега нататък сме заедно, партньори. — Той отброи хиляда и й подаде банкнотите. — Нека стоят при теб, в случай че с мен стане нещо. Намери фризьор и си оправи косата, след това си купи дрехи. Не харчи много. Може да се наложи да поживеем с тези пари доста време. Внимавай какво ще купиш: не бива да бие на очи. Ще се представяме за съпрузи.

Обмислил съм всичко. В отпуска сме, пътуваме с фирмата „Грейхаунд“ и разглеждаме страната. Запознавам те с нея. Ще наемем стая в някой малък хотел в Брънзуик. Ще казваш, че имам болно сърце и не трябва да ме безпокоят. Няма да излизаме много. Според теб сме сбъркали, като сме дошли толкова далече. Имам нужда от почивка. Записваме се като мистър и мисис Хенри Джексън от Питсбърг. Това е в общи линии. По-късно ще го доизмислим.

Тя пхна в чантата си парите, които ѝ беше дал, после го погледна.

— Докато си оправям косата, Джони, да не би да си намислил да ме изоставиш?

Това го шокира. Изглежда я продължително, после се усмихна.

— Попитай себе си. Човек може да открие истината единствено в себе си, бебче.

Като затвори куфара, той излезе от колата.

Тя го последва.

— Съжалявам — докосна ръката му. — Толкова мъже са минали през живота ми. Толкова съм си дошла до гуша! Не знам вече на кого да вярвам.

— Ако досега не си могла да ми повярваш, бебче — рече той нежно, — тогава наистина тежко ти. Хайде, да вървим.

Отидоха в града. Въпреки че беше рано, вече беше пълно с туристи, поели към плажа. В средата на главната улица Джони зърна автогарата на фирмата „Грейхаунд“.

— Ще се срещнем там — посочи я той. — Побързай, колкото можеш. Който дойде пръв, ще чака другия. О'кей?

Беше ѝ много неприятно, че я оставя.

— Джони... Страх ме е да бъда сама... Наистина ме е страх.

Той ѝ се усмихна.

— Но, бебче, ние сме винаги сами. Аз съм бил сам цял живот, ти също. Просто си боядисай косата и си купи малко дрехи. Ще направиш добре да си купиш и някакъв сак. — Той се огледа. — Ето там, вляво, има дамски салон.

Първо си оправи косата.

— Добре. — Тя се усмихна насила. — Доскоро, Джони.

— И хич не се съмнявай в това.

Разделиха се и Джони тръгна да търси бръснар.

Луиджи беше зает с управителя на хотела си, с когото съставяше менюто за следващия ден, когато телефонът иззвъня. Беше 11.05 часа. Пресягайки се към слушалката, той каза:

— Пригответи им патица. Имаме твърде много патици в хладилника — след това продължи в микрофона: — Кой е?

— Тук е Джо! — Гласът на Масино беше разярен. — Какво става? Все още чакам! Какво изпя онази курва?

Луиджи се гипсира. Толкова беше погълнат от всекидневната работа в ресторанта си, че напълно беше забравил за Бърни и Клайв, които бяха отишли в Литъл Крийк.

— И аз все още чакам, Джо. Ще имам новини всеки момент. Веднага щом разбере нещо, ще ти се обадя.

— Какво, по дяволите, правят тези боклуци? — изрева Масино. — Размърдай се! — и затвори.

Сега Луиджи се разтревожи. Беше казал на онези двамата да посетят момичето в шест часа. Преди пет часа! Той грабна слушалката.

— Доведете ми Капело! — излая, прекъсна връзката и набра номера на Салвадоре. — Какво става? — попита. — Бърни и Клайв трябваше да се видят с онази курва в шест сутринта. Какво става?

— Не знам — отвърна Салвадоре. — Не съм ги виждал. Задръж така. — След миг се върна на телефона. — Току-що погледнах към жилището. Няма никакви признаци на живот.

— Изпращам Капело. Върви с него и разбери какво става. — Гласът на Луиджи премина в ръмжене. — И pronto!

Час по-късно, когато часовникът на черквата в Литъл Крийк биеше дванадесет, Тони пристигна в магазина с кола, която му беше дал Луиджи. Салвадоре го чакаше.

— Какви са новините? — попита Салвадоре.

— Няма такива. Трябва да отидем там и да разберем.

Те скочиха в лодката на Салвадоре и потеглиха към жилището. Тони пръв се изкачи на палубата с пистолет в ръка. Обливаше се в пот и дяволски го болеше главата след снощното тежко пиянство. Салвадоре завърза лодката и се присъедини към него. Обиколиха

пустото жилище, след това Тони зърна плика, оставен на масата. Отвори го и прочете бележката.

— Хей! Виж това! Копелето е било тук през цялото време! Офейкали са заедно!

— Но къде са Бърни и Клайв? — Салвадоре се оглеждаше наоколо, след това коленичи и попипа протрития килим. — Тук скоро е почиствано. — Двамата мъже се спогледаха, след това Салвадоре излезе на палубата и заби поглед в прозрачната вода на езерото. Тони го последва.

— Мислиш, че ги е пречукал?

— Откъде да знам, дявол да го вземе? — Салвадоре се върна във всекидневната и премести масата. Откри малко петно изсъхнала кръв, което Джони беше пропуснал въпреки старателното почистване. — Погледни.

Тони се взря през рамото му.

— Значи наистина ги е пречукал — каза той дрезгаво.

— Аха, и е взел колата им. По-добре говори с мистър Луиджи, и то колкото може по-бързо.

След двадесет и пет минути Тони докладва на Луиджи. След още пет Луиджи докладва на Масино.

Масино беше толкова вбесен, че едва можеше да говори. Най-после изкрещя:

— Цент няма да получиш от мен! Ще се обадя на Големия човек! Ставаш само за боклука!

— Успокой се, Джо. Предупредих ченгетата да търсят колата — рече Луиджи, обливайки се в пот. — Загубих две добри момчета. Не можеш да приказваш така.

— Не мога ли? Ще видиш ти! Давам ти тридесет и шест часа да ги намериш, иначе се обаждам на Големия човек. — И Масино тръшна слушалката.

Луиджи се замисли за един продължителен момент, след това се обади на своя дон, който властваше над Флорида. Обясни му положението и описа подробно Джони и Фрида.

— О'кей — отвърна донът. — Веднага щом ченгетата открият колата, ми се обади. Ще ги намерим.

— Масино каза, че ми дава тридесет и шест часа. Побеснял е — притеснено додаде Луиджи.

Донът се изсмя.

— Забрави това. Масино е въздух под налягане. Аз лично ще говоря с Големия човек — и затвори.

* * *

Фрида стоеше пред автогарата „Грейхаунд“ и стискаше малък сак. Чакаше вече двадесет минути. Непрекъснато се оглеждаше ту наляво, ту надясно, но от Джони нямаше следа. Сърцето ѝ биеше силно и ѝ прилошаваше от страх.

Ама че съм глупачка — казваше си тя. — Разбира се, че те е зарязал! Какво очакваше? С всичките тия пари? Защо ще ги дели? Сто осемдесет и шест хиляди! Само като си помисля, че въобще може да има толкова пари! Мъже! Господи, колко ги мразя! Имат само една мисъл в мръсните си мозъци!

— Съжалявам, че те накарах да чакаш, бебче. Едва те познах. Изглеждаш страхотно.

Тя бързо се обърна и се втренчи в ниския набит мъж пред себе си. Сърцето ѝ щеше да изскочи. За миг не го позна. Беше гладко избръснат, с изключение на гъстите мустаци, главата му също беше избръсната а ла Юл Брайнър^[1]. Носеше сиви фланелени панталони, бяла риза и леко тъмносиньо сако.

— О, Джони!

Тя направи движение към него, гласът ѝ секна, но той се дръпна назад.

— Внимавай! — Резкостта в тона му я парализира. — По-късно. Купих билети. Това ме забави. Хайде, да тръгваме.

Тя изпита такова облекчение, че не я е изоставил, че ѝ се искаше да заплаче, но се сдържа. Последва го към автобуса и се качиха в него.

Когато се настаниха най-отзад, Джони я разгледа и кимна одобрително. Тя също се беше променила. Сега беше червенокоса и това ѝ отиваше. Носеше тъмнозелен костюм с панталони и големи слънчеви очила. Той оглеждаше всеки пътник, който се качваше в автобуса, но не видя никой, който да го притесни и разтревожи.

Чак когато автобусът заръмжа по магистралата, той сложи ръка върху нейната.

— Изглеждаш страхотно, бебче — рече, — но руса все пак ми харесваш повече. Взе ли си всичко, което искаше?

— Да. Похарчих над сто долара.

— Добре, добре — успокой я той и отново стисна ръката ѝ.

— О, Джони, изплаших се... Започнах да се питам...

— И двамата сме изплашени, но може и да ни се размине. Струва си да опитаме, нали?

Тя си помисли за всичките онези пари: сто осемдесет и шест хиляди долара!

— Да.

Седяха мълчаливо няколко минути, после Джони се обади:

— Виж какво, бебче, искам да си наясно с положението. Знам, че е малко късно, но не ми дава мира. Все още има време да се откажеш от играта... Поне така мисля. Може би допуснахме да стане твърде късно, а може би все още имаш шанс да се измъкнеш.

Тя се втренчи в него с широко отворени очи.

— Не те разбирам.

— Непрекъснато мисля за това — продължи Джони. — Постоянно се питам дали трябваше да те въвличам в тази каша. Рано или късно ще ме пипнат. Посочи ли мафията някого, човекът е мъртъв. Знам какво говоря, но ако имам късмет и успея да взема парите, ако успея да си купя лодка, ще се уредя за дванадесет месеца. Ако съм много голям късметлия, може да трае и три години... Но не повече. Който е с мен, също ще е белязан. Сега може и да не се занимават с теб, но открийт ли, че сме заедно, когато се доберат до мен... А това вероятно ще стане... Това ще е краят на дните ти, както и на моите.

Тя потрепери.

— Не искам да слушам това, Джони. Моля те...

— Трябва да го чуеш. Има известен шанс. Може да поживеем три години. Ще счупим всички рекорди, ако поживеем по-дълго, но рано или късно те ще се доберат до мен, затова, бебче, моля те, помисли върху думите ми. Не си въобразявай, че ако хванат мен, ще забравят за теб. Те не действат така. Ще те преследват. Може да се криеш, но рано или късно ще се почука на вратата ти и това ще бъдат те. Искам да си с мен, но искам и да си наясно с риска. Помисли върху това. Ако взема парите, ще се погрижа да получиш голям дял. Обещавам ти това, така че не трябва да се страхуваш, че ще загубиш.

След половин час ще бъдем в Джексънвил. Там можеш да слезеш и да изчезнеш. Може да забравят за теб, докато търсят мен. Сега имаш малко пари. Знаеш да се грижиш за себе си. Ужасно ми е неприятно да ти го казвам, но усещам до мозъка на костите си, че за да си в безопасност, трябва да слезеш в Джексънвил.

Тя притвори очи, като усещаше бавното движение на автобуса и се опитваше да мисли, но в мислите ѝ не се появи нищо, освен огромната сума пари: сто осемдесет и шест хиляди долара.

Три години живот?

С всичките тези пари би могла да си поживее!

И така, нека допуснеш, че онези успеяха да ги пипнат, както мислеше Джони. Или нека допуснеш, че те влязат и ги убият, както Джони беше убил онези две горили?

Какво пък толкова беше смъртта? Опита се да си я представи като изход.

Все пак три години със сто осемдесет и шест хиляди долара... Какъв живот би било това!

Седеше с притворени очи и си спомни своето минало. Колко вонящо, гадно беше то! Ужасната къща на родителите ѝ, които бяха истински кошмар, отвратителните мъже в живота ѝ и извън него, Ед и суката!

Но в дълбините на съзнанието ѝ се таеше страхът от мига, когато някой щеше да почука на вратата. Тя с усилие прогони страха и отвори очи. Някак си дори успя да се усмихне.

— Ти и аз, Джони, заедно. Не се отказвам.

Автобусът бръмчеше на север, те седяха мълчаливо, хванали се за ръце. Сега и двамата знаеха, че каквото и да се случи в бъдеще, можеха да си вярват.

* * *

Сами Черния се измъкна от леглото около седем и половина. Чувстваше се потиснат и сънлив и отиде в банята. След петнадесет минути излезе избръснат и окъпан и включи кафеварката.

Имаше много причини да се чувства потиснат, но главната, която не му беше позволила да заспи през половината нощ, беше, че Клой

отново бе бременна. Мисълта как е могло да стане това, съсипваше Сами. Кълнеше се, че взема таблетки, а сега ревеше за спешен аборт... А той струваше пари! Предишната вечер бяха имали тягостна среща. Тя искаше триста долара!

— Не ти ща копелетата! — бе изпищяла. — Хайде! Дай ми парите!

Но той нямаше пари. Джони му беше взел всичките спестявания. Не ѝ беше казал това, но призна, че няма триста долара.

Тя се беше вторачила в него с блестящите си черни очи.

— Добре, щом нямаш мангизи, ще ги потърся другаде. Джако ме иска и ще ми ги даде.

Сами я беше погледнал — чувствена, стройна, с тяло на богиня — и сърцето му се бе свило. Не можеше да я загуби! Познаваше Джако — едър черен мъжкар, който винаги се въртеше в периферията на живота ѝ и чакаше.

— Дай ми малко време, душичке — се бе примолил. — Все някак ще намеря парите.

— Давам ти шест дни... Не повече!

Това беше единият проблем. Освен това и проклетият му брат отново имаше неприятности. Майката на Сами бе идвала при него. Ставало въпрос само за сто и петдесет долара. „Не можеш да оставиш брат си да влезе в затвора!“

Сами беше обещал да направи нещо... Но какво?

А и тази работа като шофьор на мистър Джо. Да се кара ролс-ройс изглеждаше прекрасно. Сивата униформа с черни ширити беше го направила горд и щастлив, но той скоро разбра, че работата не е цвете. Трябваше да бъде непрекъснато на разположение. След като закараше мистър Джо в офиса му, трябваше да се върне обратно и да разкарва мисис Джо по магазините. А каква кучка беше тя, Боже мой! Непрекъснато искаше да ходи в магазини, където паркирането беше невъзможно, и той трябваше да се върти и върти, без да може да се измъкне от потока коли. Ако пък ѝ се наложеше да почака, как го псуваше само! А тя умееше да псува! Сами със съжаление си припомни дните, когато събираше парите с Джони. Тогаваше се страхуваше, но да се страхуваш беше къде по-добре от това безумно пренебрегване. Вечер мистър и мисис Джо посещаваха нощни клубове и той трябваше да седи в колата до след два часа през нощта и да ги

чака. Трябваше да поддържа колата в безупречно състояние, иначе мисис Джо щеше да го ругае. Каква ахмация беше да приеме тази работа!

Той уморено намъкна униформата си. Трябваше да вземе мистър Джо в девет. Отнемаше му цели тридесет минути да отиде в града при този натоварен трафик. Докато посрбваше от кафето си, телефонът иззвъня. Той трепна. Можеше да е Клой, която отново щеше да му реве. Поколеба се, след това вдигна слушалката, сякаш беше бомба със закъснител.

— Сами?

Ледени тръпки преминаха по гърба му и той се разтрепери. Това вече беше твърде много! Джони!

— Аха... Аз съм — отвърна той пресипнало.

— Слушай, Сами, искам да отидеш до автогарата „Грейхаунд“ и да се огледаш наоколо. Искам да знам дали все още я наблюдават.

— Мистър Джони... Не мога! Имам достатъчно неприятности. Ти ми взе парите, Клой отново е загазила. Брат ми също е загазил. Дърпат ме отвсякъде! — Сами беше готов да се разплаче. — Моля те, остави ме на мира.

— Важно е, Сами! — Гласът на Джони беше твърд. — Трябва да го направиш! Правиш го и обещавам да ти върна парите плюс още три хиляди долара!

Сами се вцепени.

— Наистина ли ще го направиш, мистър Джони?

— Мамил ли съм те някога? Проверяваш автогарата и ако е чисто, получаваш шест хилядарки... Имаш думата ми!

Сами се колебаеше.

— А ако не е чисто?

— Тогава продължаваш да проверяваш и когато се очисти, ще получиш парите.

Сами отново се двоумеше. Шест хиляди долара! Клой щеше да си получи аборта! Проклетият му брат щеше да се отърве и парите му отново щяха да бъдат в стоманената касичка!

— О'кей, мистър Джони, ще го направя.

— Ще ти се обадя утре по същото време. — Джони затвори.

Сами умираше от страх, но ако се докопаше до шест хиляди долара, всичките му неприятности щяха да свършат! А когато мистър

Джони дадеше дума, беше дадена дума.

Като си сложи фуражката, той излезе от апартамента и бързо отиде в гаража. Защо ли на мистър Джони толкова му бе притрябвало да знае дали автогарата се наблюдава? Сами изтръпна от страх. Това можеше да означава само едно, но той не позволи на мисълта си да се задълбочава по въпроса.

Закара Масино до офиса му.

— Бързо се връщай обратно — нареди Масино. — Мисис Масино трябва да пазарува. Довечера ще излизаме. Тя ще ти обясни. — Спря за момент, като забеляза посивялото и лъснало от пот лице на Сами. — Какво ти е?

— Нищо, шефе — отвърна Сами, изтръпнал от страх. — Добре съм, шефе.

Масино изсумтя, след това закрачи по тротоара към сградата, където се намираше офиса.

Сами погледна отсреща към автогарата, после, след дълго колебание, излезе от ролса.

Когато Масино влезе, завари Анди да стои до прозореца.

— Хайде да започваме — излая Масино. — Намери ли... — Той замълча, тъй като Анди вдигна ръка и го повика. Сбърчил вежди, Масино отиде при него до прозореца. Видя как Сами пресича улицата, поглежда крадешком наляво и надясно, колебае се, после влиза в автогарата.

— Какво прави това копеле? — изрева Масино. — Казах му веднага да върви при жена ми.

— Само гледай — забеляза Анди спокойно.

След известно време Сами излезе от автогарата, отново се огледа крадешком наляво и надясно, после прекоси улицата, влезе в ролса и потегли.

— И какво от това? — попита Масино.

По изражението на Анди прочете, че е видял нещо, което той не бе разбрал, но Анди го беше разбрал.

— Изглеждаше като джебчия, нали? — каза Анди. — Беше изплашен.

— Вярно. Попитах го какво му е. Потеше се като прасе... Е, и какво от това?

Анди седна до бюрото на Масино.

— През цялото време си мислех, че Бианда не е действал сам. Бях сигурен, че някой му е помогнал да открадне парите. Мислех, че е Фюзели. Не ми беше минавало през ума за Сами.

Масино замръзна, очите му засвяткаха.

— Бианда и Сами работиха заедно много години — продължи Анди. — Като се замислиш над това, изводът се набива на очи като цирей. Обзалагам се, че Сами е във връзка с Бианда. Парите са там, мистър Джо, в някой от онези боксове, и Сами проверява дали още се наблюдават. Аз така виждам нещата. Бианда трябваше да има съучастник... Обзалагам се, че Сами е бързал насреща да заключи парите в някой бокс, докато Джони е бързал назад към своето алиби.

Масино седна, лицето му се помрачи от ярост.

— Накарай Ърни и Тони да хванат този кучи син и да го доведат. Ще си поприказвам с него! Ще го направя на кайма!

— Не — възрази Анди спокойно. — Трябват ни Бианда и парите. Така че ще поставим капан. Следобед с теб ще отидем в града и пред Сами ще кажеш, че Бианда вече е в Хавана — чул си го от Луиджи, така че си се простил с парите си. Тогава си прибираме момчетата, които наблюдават боксовете, и когато Сами провери отново, ще открие, че мястото е чисто. Ще съобщи това на Бианда и той ще се върне. — Анди се вторачи в Масино. — Трябва ни само Тони, който да седи тук със снайперистка пушка със заглушител.

— Искам онова копеле живо.

— Не е ли по-добре да е мъртъв, но парите да се върнат?

Масино помисли върху това.

— Може би.

— Повече от може би, мистър Джо. Тогава няма да има нужда да плащаме на Големия човек. Ще си оправим работата сами. Така ще спестим много пари.

Масино разтегна устни в дивашка усмивка.

— Е, работи ти мозъкът. — Той потупа Анди по ръката. — Поне ще мога да се погрижа за онова едро копеле. — За момент се замисли. Изражението му беше свирепо. — И за курвата.

[1] Американски актьор, роден през 1917 г. на о. Сахалин. В киното изгражда образа на привлекателен мъж с премежен поглед и

въздействащ глас, който не се притеснява от своята плешивост и гордо показва голата си като билиардна топка глава. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Автобусът на „Грейхаунд“ ги остави на автогарата в Брънзуик. Джони отиде на информацията и попита момичето за евтин приличен хотел.

То беше хубавичко дребно същество с руси къдрици и дълги фалшиви ресници и беше много услужливо.

— Може да ви се сторя предубедена — рече, — но чичо ми е собственик на хотел „Уелкъм“. Струва тридесет долара на ден — пълен пансион, и храната е прекрасна. Точно за вас. — Момичето изпърха с ресниците си първо към Фрида, след това към Джони. — Честно ви казвам, там ще ви хареса.

— Добре, благодаря — съгласи се Джони. — Как да го намеря?

— Третият нагоре по главната улица. Не е далече.

С багажа в ръце — Фрида вървеше до него, Джони пое по главната улица. Цената малко го бе обезпокоила. Нямахше представа колко дълго щеше да се наложи да останат в хотела.

Но когато ги заведоха в голямата стая с двойно легло, две удобни кресла, баня и цветен телевизор, той престана да се тревожи.

Двамата взеха по един душ и се мушнаха в леглото. Прекараха остатъка от следобед прегърнати. Около седем и половина слязоха в ресторанта и с удоволствие погълнаха чудесната вечеря.

Джони с радост отбеляза, че Фрида беше много по-спокойна и дори весела. До полунощ гледаха телевизия, после си легнаха. Никой от тях не споменаваше за мафията или за парите. Те съзнателно се оставиха на насладата от удобствата, като отчаяно се вкопчиха в това, за което и двамата знаеха, че е кратък момент на безопасност.

На следващата сутрин Джони се обади на Сами. Фрида, седнала в леглото, слушаше. Когато затвори, се погледнаха.

— Ще знаем утре по това време — каза Джони.

— Смяташ ли, че всичко ще е наред?

— Можеш и сама да си отговориш. — Той се върна в леглото. — Бебче, искам си лодката. Имаш ли нещо против?

— Не, разбира се. И аз я искам. — Тя сложи ръка върху неговата.
— Искам я за теб, защото те обичам.

По-късно, когато той задрямваше, тя рече:

— Те никога няма да ни намерят, нали?

Каква полза имаше, след като вече я беше предупредил, отново да ѝ казва, че няма да успеят да избягат? Каква полза имаше да ѝ казва, че в момента си купуват време? А пък не можеше да лъже. Той мълчаливо се обърна и стисна ръката ѝ.

Усети трепването ѝ и се досети, че беше разбрала мислите му.

— Люби ме — помоли се тя, като го дръпна към себе си. — Накарай ме да забравя.

Денят се заизнизва. За обяд слязоха в ресторанта. Върнаха се в стаята си и гледаха футбол по телевизията. След това слязоха в ресторанта да вечерят, после пак се върнаха в стаята си. Гледаха телевизия до след полунощ.

Джони почти не можа да спи. Продължаваше да мисли за Масино. Разбра, че и Фрида имаше кошмари. На два пъти тя извика насън, но като докоснеше ръцете ѝ, успяваше да я успокои.

Малко след седем и половина се обади на Сами.

— Имам новини — подхвана Сами развълнувано. — Мистър Джо е сигурен, че си в Хавана. — Каза, че се е простил с парите си.

Сърцето на Джони подскочи.

— Как разбра това?

— Трябваше да закарам мистър Джо и мистър Анди в града. Мистър Джо беше в ужасно настроение: псуваше и кълнеше. Рече на мистър Анди, че му се е обадил мистър Луиджи. Този джентълмен му казал, че си вече в Хавана и нищо повече не може да се направи. Ругаеше, че парите са си отишли. — Последва пауза, после Сами попита: — Ти не си в Хавана, нали, мистър Джони?

— Няма значение къде съм. Виж какво, Сами, провери автогарата. Трябва да знам дали момчетата са още там. Ще го направиш ли?

— Аха, ще го направя.

— Пак ще ти се обадя. Кога мога да те намеря?

— Днес е свободната ми вечер. Ще си бъда вкъщи в пет.

— Ще ти се обадя веднага след пет.

— И, мистър Джони, нали не си се отказал от шестте хиляди долара? Безпокоя се за това: Клой не ме оставя на мира.

— Ще ги получиш. Казах ти, че това е твърдо обещание.

Когато затвори, той предаде на Фрида думите на Сами. Те се спогледаха.

— Знаеш ли какво, бебче? — рече Джони, като ѝ се усмихна. — Мисля, че ти ни спаси. Твое щастливо хрумване беше да им внушиш, че съм се отправил към Хавана. Аз никога нямаше да го измисля. Това би могло да бъде нашето спасение. Ако боксовете не се охраняват, а аз ще знам това тази вечер, можем да вземем парите.

— О, Боже, Джони! Молих се снощи! Не бях се молила от години. И така, какво ще правим?

— Ако получим довечера зелена светлина, наемаме кола и се връщаме в Ийст Сити. Можем да го направим за три часа. Ще пристигнем на автогарата около единадесет часа. Това е удобно време. Няма много хора наоколо и ще бъде тъмно. Вземаме парите и се махаме.

— Не мога да повярвам!

— Зависи дали автогарата се следи. Ако не я следят, ще отидем.

— Джони, ако те си мислят, че сме в Хавана... — Тя спря, за да го погледне. — Тогава значи никой няма да почука на вратата ни.

— Точно така, бебче. — Той я притегли към себе си. — Никой няма да дойде и да почука на вратата ни.

* * *

Когато Сами излезе от асансьора и се отправи към офиса на Масино, се появи Анди. Той се втренчи в посивялото му потно лице.

— Къде си мислиш, че отиваш?

Сами наведе глава в раболепен поклон.

— Само отивам да попитам шефа дали имам още нещо да правя. Днес е свободната ми вечер, така че просто исках да го попитам.

Анди беше сигурен, че Масино няма да може да се сдържи, ако види Сами. Анди беше подслушвал телефона на Сами и разговорът му с Джони беше записан на лента, която Масино беше прослушал.

— Всичко е наред — рече той. — Изчезвай. Мистър Джо в момента е зает.

Сами кимна и влезе пак в асансьора. Анди тръгна към офиса на Масино, влезе и затвори вратата.

Масино седеше зад бюрото си. Опрени до стената стърчаха Тони, Ърни, Лу Берили и Бено. На бюрото лежеше 22-калибровата снайперистка пушка, снабдена с телескопичен мерник и заглушител.

— Сами си отива вкъщи — съобщи Анди и приближи до прозореца. — Тони, вземи пушката и ела тук.

Объркан, Тони погледна към Масино, който кимна. Тони взе пушката и последва Анди към отворения прозорец. Анди привлече един стол с твърда облегалка.

— Седни. Погледни през улицата. Гледай към входа на автогарата.

Тони се подчини.

— Сега погледни през мерника — продължи Анди. — Вземи на фокус някого.

Когато погледна през мощния мерник, Тони се стресна. Един шофьор на такси, облегат на колата си, който се препичаше на слънце, се появи във фокуса и на Тони му се стори, че може да протегне ръка и да пипне главата му.

— Господи! — измърмори той. — Ама че мерник!

— Не сваляй очи от там. След миг ще видиш Сами. Искам да го хванеш на фокус.

Масино бутна стола си назад и дойде при тях до прозореца. Видяха как Сами пресече улицата и спря да се огледа. Движеше се крадешком.

— Хвана ли го?

— Да. Виждам потта по мутрата му.

Видяха как Сами се промъкна в автогарата и изчезна. Зачакаха. След няколко минути той излезе, огледа се пак крадешком и си отиде.

— Можеше ли да го убиеш? — попита Анди, когато Тони свали пушката.

— С тази красота? Абсолютно! Шестгодишно хлапе би могло да го свали.

Анди погледна Масино.

— Може би ще е по-добре аз да се оправя с това, мистър Джо. Може би ще е по-добре да бъдеш извън града.

Масино помисли, после кимна.

— Добре.

Като огледа другите мъже, Анди каза:

— И така, нека се разберем за операцията. Рано или късно Бианда ще се появи. — Той се обърна към Тони. — Ти и аз ще седим дотогава до този прозорец. Когато дойде, ти ще му пръснеш главата.

Тони въздъхна с облекчение. Боеше се, че ще трябва да се изправи срещу Джони в битка с пистолети, но сега, като разбра, че трябва само да седи до прозореца със снайперистката пушка, усети, че може да си позволи да се ухили.

— Ще ми достави удоволствие — заяви той.

— Другите ще чакате скрити долу. Когато Тони застреля това копеле, вие хуквате през улицата, грабвате двете чанти и се връщате тук. Това трябва да се направи бързо. Уредих ченгетата да не се пречкат, но няма да е задълго, така че действайте бързо. — Той се обърна към Масино. — Харесва ли ти, мистър Джо?

— Аха. Сече ти акълът. Така че, о'кей, ще си взема едноседмична отпуска в Маями. — Той се втренчи в Анди. — Когато се върна, очаквам парите да са в сейфа, а онези тримата оправени.

— Такива са и моите планове, мистър Джо.

— Когато вземете парите, искам да се погрижите за Сами — нареди Масино на Бено. — Взemi Ърни със себе си и размажи този кучи син по стената. Точно това искам да кажа! Размажи го! Вземете шише с бензин с вас. Когато приключите с размазването, запалете го.

Бено се ухили.

— О'кей, шефе.

Марино се обърна към Тони.

— А сега за курвата. Ти си единственият, който я е виждал. Погрижи се за нея. Тя ще избяга, но не я изпускай. И нека да страда. Няма да работиш за мен, докато не я намериш и оправиш, но ще ти платя.

Тони кимна.

— Това ще е още едно удоволствие.

Когато Масино излезе от кабинета, Анди рече:

— Добре, можем да се поотпуснем. Бианда ще се обади на Сами след около час. И, да речем, след още около час може да се опита да вземе парите. Трябва да се организираме. Може да прояви предпазливост. Може да изчака седмица... Е добре, и ние ще чакаме седмица, но... по всяко време от тази седмица той може да се появи... Така че ще чакаме.

Чакането нямаше значение за тези мъже. Те прекарваха една трета от живота си в чакане. Анди потупа Тони по рамото.

— Когато се покаже, трябва да го заковеш. Ако не улучиш, ще си получиш, каквото трябва.

Тони поглади пушката.

— Шестгодишно хлапе...

* * *

Голямата просторна стая с двойното легло, двете кресла и телевизорът сякаш се бе смалила. Шумът от уличното движение, който долиташе през отворения прозорец, сякаш се бе засилил. В стаята бе надвиснало напрежение като черен балдахин.

По сутиен и пликчета Фрида лежеше на кревата с ръка върху очите. Джони седеше до телефона с поглед, вперен в часовника на ръката му.

— Не можеш ли да му се обадиш сега? — попита Фрида, като вдигна ръка, за да погледне Джони. — За Бога! Чакаме от часове!

— Предупредих те, бебче — отвърна Джони меко, — че това е игра на търпение. — Пот се стичаше по лицето му. — Сега е едва пет без пет.

— Ще се побъркам, ако трябва да чакаме още дълго. През целия си проклет живот е трябвало да чакам нещо!

— А кой ли не е? — Джони избърса лицето си с кърпа. — Всеки чака нещо. Успокой се, бебче. Мисли за лодката, за морето, за слънцето и за нас двамата. Мисли за това.

Ръката ѝ се върна върху очите.

— Извинявай, Джони. Вече съм на края на силите си.

На края на силите си? Джони потисна въздишка. Погледна я, както лежеше — толкова желана и негова, прекрасна. На края на

силите? Усети студените тръпки на страха. Въпреки предупрежденията му тя, изглежда, не си даваше сметка в каква джунгла навлизат.

Чакаха: вслушваха се в уличния шум, чуха полицейска свирка, а в далечината — сирена на „Бърза помощ“. Напрежението в стаята се сгъстяваше. Минутната стрелка на часовника на Джони просто пълзеше. Можеше ли една минута да трае толкова дълго?

— Джони! — Фрида седна. — Моля те, обади му се!

— О'кей, бебче.

Той вдигна слушалката и набра номера на Сами.

Докато слушаше бръмченето по жицата, си помисли за мига, в който щеше да отключи бокса и да измъкне двете тежки чанти, и затвори очи. Толкова много пари!

Тогава се чу гласът на Сами.

— Кой е?

— Сами? Джони е. Провери ли автогарата?

— Проверих я, мистър Джони. Там няма никой.

Джони се наведе напред, сърцето му се разтуптя.

— Сигурен ли си?

— Аха. Обиколих навсякъде. Момчетата са си отишли.

— Къде е Тони? — Джони знаеше, че Капело е опасният човек.

— Мисля, че още не се е върнал, мистър Джони. Шефът го изпрати във Флорида. Не съм го виждал.

— О'кей. — Джони се замисли за момент. Пътят на юг и извън града минаваше покрай квартирата на Сами. — Около полунощ ще мина с парите. Бъди там.

— Шест хиляди, мистър Джони?

— Да. Бъди там. — Джони затвори. Погледна Фрида, която беше станала от леглото и не сваляше очи от него. — Всичко е наред. Те наистина мислят, че сме в Хавана. Ще тръгнем оттук в седем и половина. Хайде да си събираме багажа. Ще уредя кола от „Херц“.

— Наистина ли мислиш, че е безопасно... И че ще успееш да вземеш парите?

Джони пхна пръсти под ризата си, за да докосне медальона на свети Христофор — движение по навик, но когато пръстите му не напипаха нищо, освен мокрите от пот косми по гърдите му, той отново чу гласа на майка си: *„Докато го носиш, нищо много лошо не може да ти се случи“*.

— Ще опитаме, бебче. Нищо в този живот не е безопасно, но ще опитаме.

Той взе телефонния указател, намери номера на агенцията за коли под наем „Херц“ и се обади. Отговориха му, че ще докарат кола пред хотела в деветнадесет часа.

Фрида облече своя зелен костюм с панталон и разресваше косата си, когато Джони затвори.

— Колата е поръчана — каза той, след това отиде при куфара си и извади пистолета и кобура.

Като видя това, очите ѝ се разшириха.

— Какво правиш?

— Само съм внимателен, бебче. — Усмихна ѝ се. — Не мисля, че ще ни потрябва, но човек никога не знае.

— Плашиш ме, Джони.

— Продължавай да събираш багажа. Не е време да се плашиш... Време е да гледаш напред... Към бъдещето. Утре по това време ще струваме сто осемдесет и шест хиляди долара!

— Да.

Докато тя грижливо сгъваше новите си дрехи в куфара, Джони погледна през прозореца към синьото небе и белите облаци. Пръстите му се насочиха към ризата и се върнаха обратно.

Сякаш видя отново лекото цопване във водата, преди медальонът да започне да потъва. Знаеше, че може би отива в капан. Сами може да го беше предал. Знаеше това, но за какво друго можеше да живее? Ако не се опиташе да вземе парите, рано или късно те щяха да го намерят. Така че трябваше да опита. Може пък да има късмет. И само няколко месеца да притежава лодката, в едно беше сигурен... Никога нямаше да го хванат жив. Погледна към Фрида, която в момента затваряше капака на куфара. Реши, че той и тя ще споделят тази съдба. Може да има късмет. Отново си помисли за лодката. За медальона. Това си беше суеверие. Не можеше да не му е останал малко късмет.

След по-малко от четири часа щеше да знае дали късметът значи нещо.

* * *

Часовете се влачеха. Включиха светлините над автогарата. Тълпата се разреда. Големият часовник на автогарата показваше 23.00.

— Трябва да се изпикая — каза Тони. — Вече съм пълен до кътниците.

— Побързай! — викна Анди и размърда схванатите си мускули.

Тони остави пушката и бързо отиде в тоалетната на Масино.

В момента, в който той остави пушката, Джони се вмъкна в паркинга на автогарата.

— Пристигнахме, бебче — рече той с разтуптяно сърце. — Седни зад волана. Слушай, ако стане нещо лошо, бързо се махай. Разбираш ли? Не чакай... Веднага тръгвай. — Той извади от задния си джоб последните пари от Сами и ги пусна в скута ѝ. — Всичко ще е наред, но искам да съм сигурен. Върни се в хотел „Уелкъм“. Разбра ли?

Фрида потрепери.

— Да... Нали ще е наред, Джони?

Той улови ръцете ѝ.

— Не се плаши. Вземам парите и веднага се връщам. Потегляш в мига, в който вляза в колата. Караш нагоре по улицата. Лесно е. При светофара свиваш наляво. Не карай прекалено бързо.

— О, Джони!

Той я привлече към себе си и я целуна.

— Трябва да стане.

— Обичам те.

— Това са най-хубавите думи. Аз също те обичам. — И той излезе под ярките светлини и се отправи към гардероба на автогарата.

Анди го видя. Бръснатата му глава не можа да го измами. Позна походката му, квадратните му рамене, късото, набито тяло.

— Тони!!!

Фрида се премести на шофьорското място зад волана. Гледаше втренчено през прашното стъкло и видя как Джони изчезна в автогарата. Усети, че и той, и тя са в опасност. Мислите ѝ препускаха. Би ли могла да живее на лодка? Мразеше морето. Може би, след като веднъж вземеха всичките тези пари, тя щеше да успее да го убеди да се откаже от лодката. Мечтата ѝ беше луксозна вила някъде на слънце и да се срещат с интересни хора. При тези пари хората сами щяха да дойдат при тях. Ще имат басейн, кадилак и слуги. Веднъж годишно ще

ходят в Париж, където тя ще си купува дрехи. Ех, какъв живот ще бъде! Лодка! Кой, по дяволите, освен Джони иска лодка!

Пръстите ѝ сграбчиха волана.

Има време... Първо парите. Ако той наистина я обича, ще може да го уговори да се откаже от глупавата си идея да купува лодка.

Джони стигна до бокса, спря, огледа се наляво и надясно. Помещението с боксовете беше празно. Един глас прогърмя по високоговорителя: „Последен автобус за Маями. Номер петнадесет.“ Той пхна ключа в ключалката, отвори вратичката и измъкна двете тежки чанти.

Когато ги тръсна на пода, мисълта му победоносно отскочи към неговата мечта: четиридесет и пет футова лодка с блестяща медна табела, а той зад щурвала я води по морето, усеща пръските солена вода по лицето си и слънцето, което прежуря. В тази картина, която владееше въображението му, за Фрида нямаше място. Бяха той и четиридесет и пет футовката и люшкащата се нагоре-надолу палуба.

Грабна чантите и тръгна обратно през автогарата към мястото, където беше паркирал колата. Все още бързаше към колата, беше само на няколко ярда от нея и виждаше Фрида зад волана, когато животът му експлодира в тъмнината.

Фрида го видя да идва и въздъхна с облекчение. След това видя малко червено петънце върху бръснатата му глава, чантите паднаха от ръцете му и късото му набито тяло се свлече на земята.

Тя седеше вкаменена и гледаше в тънката струйка кръв, която се стичаше от главата на Джони. Чу как някаква жена изпищя. След това видя как от сянката излязоха трима мъже, грабнаха чантите и изчезнаха.

Включи на скорост и изкара колата от паркинга.

Сухи хълцания, от които ѝ се повдигаше, я разтърсваха, докато излизаше от града.

* * *

Сами нервно крачеше из малката си стаичка. Непрекъснато поглеждаше към евтиния будилник на нощното шкафче. Беше 1:30. Мистър Джони беше казал, че ще му донесе шест хиляди долара в

полунощ. Клой беше се обадила. Дала му бе срок до утре сутринта, след което щяла да помоли Джако да се погрижи за нея. Сами ѝ отвърна да не се тревожи. Ще има парите, които ѝ трябват, и ще може да се уговори с доктора, за когато иска през деня.

Отново погледна часовника.

Мистър Джони беше обещал. Какво се е случило?

След това чу стъпки по стълбите, които приближаваха, и си отдъхна с облекчение и вече щастлив. Ето го мистър Джони с парите! Как можа да се усъмни в него? Когато мистър Джони дадеше дума... Това си беше дума!

На вратата се почука.

Шест хиляди долара! Ще заведе Клой на юг след операцията. Тя винаги беше искала да види Маями. Проклетият му брат също щеше да се избави от неприятностите си. Майка му щеше да е доволна!

С танцова стъпка Сами прекоси стаята, за да отвори.

* * *

Дебелият възрастен мъж ѝ се усмихна. Беше добре облечен, с боядисана черна коса и блестящи бели изкуствени зъби.

— Разкарай се — викна му Фрида. — Опитай с друга.

Дебелият мъж направи гримаса, след това закрочи надолу по дългата улица, където чакаха други момичета.

Фрида се облегна на стената, като се опитваше да поотмори измъчените си крака. Бяха минали два месеца, откакто Джони беше умрял. Парите, които ѝ беше дал, свършиха. Знаеше, че е разточителна, но трябваше да си купи малко прилични дрехи. Сега се бе върнала в играта, но Брънзуик не беше доходно място. Беше пълен със смахнати стари мъже, а тя беше си обещала, че повече никога няма да насърчава перверзни типове. Но си казваше, че трябва да спести достатъчно пари или за да отиде на юг, където мъжете могат да оценят способностите и вида ѝ, или за да отиде на север и да стане отново момиче на повикване.

Облегната на стената, тя мислеше за Джони: мило момче. Би могла да се омъжи за него. Той и мечтата му за лодка! Е, всеки трябва

да си има мечта. Всичките онези пари... Толкова близо... Толкова далече!

Започна да вали. Улицата опустя. Другите момичета се бяха прибрали. Тя отвори парцаливото си портмоне и провери парите... Тринадесет долара.

Е, парите са си пари. Щракна портмонето и тръгна надолу по дългата улица към мъничката стая, която сега наричаше свой дом.

Тони Капело, който я наблюдаваше вече половин час, тръгна след нея. Ръката му се плъзна към джоба на сакото и пръстите му се заключиха около шишето с киселина.

Докато се събличаше, Фрида чу почукване на вратата.

Уморено навлече пенюара.

— Кой е? — обади се тя.

Чукането се повтори.

Без да мисли, тя прекоси стаята и отвори.

Издание:

Джеймс Хадли Чейс. Чук, чук! Кой е там?

ИК „Албор“, София, 1994

Английска. Първо издание

Редактор: Албена Попова

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Нели Йорданова

Художник: Силвия Артамонцева

ISBN: 954-8272-12-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.